

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Ölüm Orucu Direnişi 338. Gününde!

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2001/27 • 22 Eylül 2001 • 150.000 TL

M.Kodu: 192837

*ABD emperyalizmi bölgemizi
ateşe vermeye hazırlanıyor...
Emperyalist yıkım savaşına karşı
bölge halklarının yanındayız...*



**Türkiye'nin emekçilerini
emperyalist savaşa karşı
direnişe çağırıyoruz!**

**Emperyalist
savaş ve
Türk devleti**

(sayfa 3)

**Emperyalist
saldırganlığa ve
savaşa
karşı birleşelim!**

(sayfa 7)

**Saldırı sonrası
yeni dönem**

(Orta sayfa)

**Bir direniş
manifestosu**

(sayfa 16-17)

İÇİNDEKİLER

Emperyalist savaş ve Türkiye devleti.	3
Amerikan uşakları ülkeyi emperyalizmin	
savaş arabasına bağlamaya çalışıyor	4
Amerikancı medya zehir saçıyor	5
Amerikancı basında intikam çılgınlıkları . . .	6
Emperyalist saldırganlığa ve savaşa karşı	
birleşelim!	7
ABD emperyalizminin kanlı ve kirli	
suç dosyası	8-9
Emperyalistler tüm hak ve özgürlükleri	
ortadan kaldırmayı hedefliyor	10
Kuralsız ve sınırsız yeni bir faşist	
terör dalgası	11
KESK Olağanüstü Genel Kurul'u.	12
Reformist koalisyonun yasal çerçeveye	
uyum çabası.	13
Saldırı sonrası yeni dönem	
(Orta sayfa).	14-15
Bir direniş manifestosu	16-17
Katillerden hesap soralım,	
direnişi büyütelim!	18
Ölüm Orucu şehitleri ölümsüzdür!	19
ABD saldırısı korkunç sonuçlar	
verecek	20-21
Batı basınında ABD'ye saldırı	22-24
Emperyalist Haçlı Seferi	25
Kurtköy İşçi Kültür Evi	
coşkulu bir etkinlikle açıldı	26
Mücadele Postası	27

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2001/27 ● 22 Eylül 2001
Fiyatı: 150.000 TL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: İbrahim GÜMÜŞ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel-Fax: 0 (212) 638 58 13
e-mail: kb1@turk.net
Web: <http://www.kizilbayrak.de>
<http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BİRYAY

Kızıl Bayrak'tan

Ulucanlar katliamının 2. yıldönümü yaklaşırken, 17 Eylül günü, kurbanların yargılandığı katliam davasının bir duruşması daha yapıldı. Katliamdan sağ çıktığı için suçlu ilan edilmeye çalışılan devrimci tutsaklar, bu duruşmada, bir kez daha katliamı ve katliamcıları mahkum ettiler. Ulucanlar'da simgesini bulan hücre saldırısı vahşetine karşı yürütülen Ölüm Orucu direnişini selamlayarak, "canlarını vermeye hazır" olduklarını ilan ettiler.

Ulucanlar'da ON'larla başlayan Ölüm Halayı, 19 Aralıkta katılanlarla 38'e, sonrasında birer ikişer Ölüm Orucu halayından kopup katılanlarla birlikte, bugün, toplam 77 cana ulaşmış bulunuyor.

ON'ların anması 77'lerin anmasıdır. ON'ların anması Ölüm Halayı'nın daha da uzamamasını önlemenin bir imkanıdır. ON'ların anmasında verilecek mesaj, devrimci tutsakların Ölüm Orucu direnişine sahip çıkıldığı, hücre saldırısına geçit vermeme kararlılığı mesajı olacaktır. Mezar anmalarına katılım konusuna bu bakışla yaklaşılması gerekmektedir.

Amerikan emperyalizmi üzerinden körüklenen savaş ateşinin dumanları arasında, Türkiye'deki Amerikan uşağı iktidarın tüm devrimci, ilerici güçlere karşı saldırganlığını artıracığı açıktır. Bu, tüm dünyada böyle uygulanmak istenmekle birlikte, zaten devrimcilere karşı açık bir imha savaşı yürütmekte olan Türkiye'de çok daha pervasız uygulamalara konu edilebilecektir. Emperyalizmin ve emperyalizm uşağı ülke yönetimlerinin bu yöneliminin, devrimciler için tek bir anlamı vardır: Mücadeleye daha ciddi, daha sıkı, daha örgütlü ve daha yürekli sarılmak...

Madalyonun bir yüzünde azdırılan emperyalist kapitalist kudurganlığın resmi varsa, diğer yüzünde de ezilen halkların işçi sınıfı ve emekçilerinin emperyalist saldırganlığa karşı yükselen öfkesinin resmi vardır. Devrimcilerin, emperyalist gerici tarafından zorlaştırılmaya çalışılan yeni dönemdeki en büyük güç

kaynağı, emperyalizme karşı yükselen ve daha da yayılması kaçınılmaz olan halkların bu büyük öfkesidir.

Türkiye'de de bu öfkenin örgütlenmesi ve emperyalist kirli savaşa karşı harekete geçirilmesi önümüzdeki sürecin devrimcilere yüklediği temel görevlerden biridir.



TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri Devrimci taktiğin sorunları



Emperyalist savaş ve Türk devleti

Amerikan silah ve petrol tekellerinin kuklası başkan George W. Bush önden bolca reklama konu edilen kongre konuşmasını nihayet yaptı. Ajanslar yarım saat süren “tarihi konuşma”nın kongre üyeleri ve dinleyiciler tarafından 27 kez ayakta alkışlandığını bildiriyorlar. Bu her dakika başına bir ayakta alkışlama seansı anlamına geliyor. Konuşmaya ilişkin görüntüler herşeyin bir görsel seremoni olarak düzenlendiğini gösteriyor. Böyle seremonilerle Amerikan halkının daha da sersemletilmesi, böylece İç Asya ve Ortadoğu halklarına karşı ilan edilen “haçlı seferi”ne moral ve psikolojik olarak daha iyi hazırlanması amaçlanıyor.

Kukla başkan, silah tekellerinin çıkarları doğrultusunda felaketle sonuçlanabilecek her adımı gözü kapalı atmaya hazır olduğunu son saldırı öncesinde zaten yeterince kanıtlamıştı. 11 Eylül saldırısından beri ise artık bu açıdan tüm engeller aşılmış ve tüm çekinceler bir yana bırakılmıştır. Herşey, ABD emperyalizminin, dünya çapında büyük öfke ve nefrete konu olan ve son günlerde birçok kimseye “ABD ektiğini biçiyor”, “Amerika yaptıklarının bedelini ödüyor” yorumunu yaptıran kibirli, küstah ve saldırgan tavrını daha da güçlendirerek sürdüreceğini gösteriyor. ABD, kendi güç ve olanaklarının sınırlarını zorlayarak, büyük bir bölgesel savaşa, hatta dünya savaşına yolaçabilecek çılgınca ve canice adımlara hazırlanıyor. Tüm belirtiler, Pentagon’un modern savaş makinasının Afganistan’a kusacağı geniş çaplı ölüm ve yıkımın yalnızca bir ilk adım olduğunu, ardından sıranın öteki ülkelere geleceğini ortaya koyuyor. Yapılan saldırgan açıklamalarla bu açıkça dillendiriliyor da.

Seremonideki konuşmasında çok yönlü ve uzun süreli savaş ilanını bir kez daha yineleyen Bush, sorunu, “bu savaşta bizden yana olmayanlar bize karşı demektir” biçiminde formüle etmiş bulunmaktadır. Bu hiç de salt bir düşünce ya da çağrı değil, fakat tümüyle, kendi emperyalist müttefikleri ya da rakipleri de dahil tüm dünya devletlerine yöneltilmiş kaba bir tehdittir. Bu tehditin kapsamında, dahası ön sıralarında, halihazırda tam bir sıkışmışlık içerisinde bunalan Türkiye’deki işbirlikçi rejim de var. Son iki gündür zirve üstüne zirve yapan, fakat Türkiye’nin tümüyle ABD’nin çıkarları doğrultusunda ABD’nin savaş arabasına koşulması kararını almakta görüldüğü kadarıyla biraz zorlanan devlet erkanının işi bu tehditten sonra artık çok daha zordur.

Kukla başkan Bush, konuşmasında, ABD yetiştirmesi Taliban rejimine tüm manevra alanlarını kapattı. Bir dizi yeni koşul ileri sürdü ve bunların “koşulsuz olarak” yerine getirilmesini isteyerek, olmayacak bir şeyi, tek kurşun atmadan tam teslimiyeti dayattı Afganistan yönetimine. Böylece, Afganistan’a karşı hummalı bir biçimde hazırlıkları sürdürülen savaşın her halükarda gerçekleşeceğini kesinleştirmiş oldu.

Amerikan medyası ve onun izinden Batı medyası günlerdir Afganistan’ın

hangi muhtemel saldırı planlarıyla yıkıma uğratılacağı üzerine görüntülü savaş senaryoları sunup duruyor. Çizilen haritalarda Türkiye’nin hep belirgin bir yeri var ve Türkiye’deki ABD üsleri gerçekleştirilecek saldırının kilit mevkillerinden biri olarak sunuluyor. Bu arada 11 Eylül saldırısı içerisinde Irak’ın da yer aldığı dair “bazı kanıtlar” bulunduğu üzerine CIA ve Pentagon kaynaklı haberler emperyalist medya üzerinden gitgide daha çok tekrarlanıyor. Yakında bu sözde kanıtların seri üretim halinde peş peşe sıralanacağına ise kuşku yok. Irak’a karşı bu sinsi hazırlığın Türkiye için ne anlama geldiğini biliyoruz. Satılmış ABD uşakları olduklarını son saldırıyla bir kez daha ayan-beyan ortaya koyan Türk medyasının Amerikancı yazar çizer takımı, ABD’nin bu kez “Irak meselesi”ni kesin bir biçimde halledeceğini, daha saldırının ilk gününden beri zaten yineleyip duruyorlardı. ‘Irak meselesi’ni bu kez mutlaka halletmek demek, Türkiye’nin ABD hesabına Irak’a karşı mutlaka savaşa sokulması ile aynı anlama gelmektedir. Amerikancı uşak takımının açıkça söylediği ya da ima ettiği de zaten bundan başka bir şey değildir.

Amerika’ya kendi özgüvenini yeniden kazandırma programı kapsamındaki seremonik konuşmaya dönelim. Kukla başkan, Amerikan ordusuna da çağrı yaparak, uzun süreli bir savaşa hazır olmasını istedi ve ordu üzerinden ABD’yi gururlandıracak günlerin çok yakın olduğunu duyurdu. Bu gururun neyle kazanılmak istendiğini biliyoruz. Yoksulluk ve perişanlık içinde ve bunu tamamlayan şeriatçı terör altında büyük acılar çeken bir halkın üzerine modern savaş makinasının ölüm ve yıkımını kusmak, emperyalist ABD’ye eski gururunu yeniden kazandıracak! Şu günlerde ABD propagandasının ve onun bir yankısı olarak dünyanın dört bir yanındaki ABD uşaklarının bir kampanya halinde yineleyip durduğu “ABD değerleri”nin özü ve özeti işte budur. Başkan Bush, alaylara konu salaklığı ve patavatsızlığıyla, sorunu en kaba ve aynı ölçüde çirkin biçimde açıkça ortaya koymuştur.

ABD donanmasının Pasifik’teki uçak gemilerinin peş peşe Afganistan’a en yakın nokta olan İran Körfezi’ne birikmesi, “ABD’yi gururlandıracak” günlerin giderek yaklaştığını gösteriyor. Ve Ankara’daki kapalı kapılar ardında ne olup bittiğini Türkiye halkı hala da bilmiyor. Atılacak her adım ülkenin ve halkın kaderini hayati düzeyde ilgilendirdiği halde, ülkeyi yönetenler bu konuda halka tek kelime bilgi vermemeye özen gösteriyorlar. Hemen yakınımızda emperyalist bir savaşın hummalı hazırlığı yapıldığı ve ABD’nin Türkiye’den bu savaşa katılmasını, tüm ülke sathını ABD saldırıları için bir üs olarak kullandırmasını istediği herkesin bildiği bir sır olduğu halde, parlamentoda bu mesele üzerine herhangi bir tartışma yapılması ihtiyacı da duyulmuyor. Herşey,

kirli pazarlıklar, tehditler, şantajlar, özendirici rüşvetler, hep de kapalı kapılar ardında konuşuluyor, gerçekleşiyor, yaşanıyor.

11 Eylül saldırısından bugüne yaşanan süreç üzerinden yansıyanlar, Türk gericiiliğinin bazı açmazlar ve sıkıntılarla yüzyüze olduğunu gösteriyor. Başlangıçta en yetkili resmi ağızlardan ABD’ye her alanda “koşulsuz tam destek” dile getirilmişti. Şu sıra CIA tarafından her zamankinden daha cömert bir biçimde yemlendiği anlaşılan Amerikancı basın, bu açıklamalardan da aldığı güçle, saldırı gününden beri tiksindirici bir savaş çığırtkanlığı yapıyor. Türkiye’nin ABD’nin yanında ve dahası “en ön safta” olması gerektiğini propaganda edip duruyor. Amerikancı basın Amerika’ya uşaklık çizgisinde ipin ucunu öylesine kaçırdı ki, devletin zirvesindeki tereddütleri “titrek tutumlar” olarak suçlayıp eleştirmeye bile vardırıldı işi.

NATO’nun 5. maddeyi ABD için gündeme getirme kararı, başlangıçta Türk gericiiliğini fazlasıyla rahatlatan bir gelişme olarak görünüyordu. Fakat birkaç gün sonra başını İngiltere’nin çektiği birkaçı hariç tüm öteki NATO müttefiklerinin, muhtemel bir savaşa doğrudan katılmaya hiç de istekli olmadıklarını belli etmeleri ve ABD için savaşma işinin savaş bölgesine yakın tek ülke olarak Türkiye’ye ihale edilmek istendiğinin açıkça anlaşılması, bugün yaşanmakta olan sıkıntı ve tereddütlerin de önünü açtı. Son iki gündür üstüste zirveler yapan ve bu zirvelerden ABD’ye bir mektup çıkaracaklarını önden açıklayan devlet erkani, bunu hala başarabilmiş değil. Bu, tereddütlerin ve buna eşlik eden kirli pazarlıkların hala sürdüğünü gösteriyor. Pazarlık Türkiye ve Türkiye halkının kaderi üzerinden yapıyor ve elbette ki tüm bölge halklarının kaderini yakından ilgilendiriyor. Bu pazarlıklarda ABD’nin en büyük kozu, yaşanmakta olan ekonomik çöküntü, ağır dış borç yükü ve Türk hükümetinin ihtiyaç duyduğu yeni krediler, bu çerçevede IMF’nin tutumudur, bunlar biliniyor. Kaldi ki, Amerikancı Aydın Doğan medyası, sorunu en veciz ve arsız bir biçimde manşete çıkarmış da bulunuyor: “*Ön safta yer al, parayı al*”! (Hürriyet, 21 Eylül ‘01)

Hiçbir ifade sorunu bu kadar kaba ve rezil, fakat o denli de açık bir biçimde ortaya koyamazdı. Bu manşet, Türkiye’nin ABD’nin savaş arabasına koşulmak üzere satın alınmak istendiğini göstermektedir. Bu satışın, Türk ordusunun bölge halklarına karşı gündeme getirilen emperyalist savaşa bizzat yer almak noktasına mı varacağı, yoksa her türden lojistik desteğin yanısıra Türkiye topraklarının boydan boya bir saldırı üssü olarak kullanılması sınırları içinde mi kalacağı henüz açıklık kazanmış değil. Ama her iki durumda da söz konusu olanının ülkenin ve halkın kaderi üzerinde ve bölge halklarının felaketini hazırlamak üzere gerçekleşen bir satış

işlemi olduğu şimdiden kesinlik kazanmıştır. Bu satış işlemini yapacak olanlar vatana ihanet suçu işlemiş olacaklar, ülkesini ve halkını belirli bir fiyata satışa çıkaran vatan hainleri olarak damgalanacaklardır.

Türkiye’nin ABD’ye çok yönlü bağımlılığı ve ağır borç köleliği bugüne kadar emekçilerin sosyal yıkımına, ülkenin birikmiş kaynaklarının yok pahasına emperyalist tekellere peşkeş çekilmesine, Türkiye’nin siyasi yapısından öteye idari yapısının da adım adım emperyalizmin dolaysız denetimine verilmesine temel oluşturmuştu. Şimdi ise aynı olgu, Türkiye’nin ABD’nin savaş arabasına koşulmasına, bölge halklarıyla birlikte Türkiye halkının ABD çıkarları için bir savaş felaketine sürüklenmesine dayanak olarak kullanılmak isteniyor. (Eklemeden geçemeyiz. Türkiye ekonomisinin başına IMF tarafından atanan Amerikan memuru, “ABD’yi koşulsuz desteklemeliyiz, pazarlık yapmak ahlaki olmaz” demiş. Bunu; birkaç milyar dolarlık kredi için IMF’den direktif üzerine direktif, koşul üzerine koşul taşıyan biri söylüyor! Onun tam bir Amerikan ajanı olduğunun bundan daha dolaysız bir kanıtı olabilir mi?)

Ülkemizin savaşta doğrudan yer alıp almayacağı henüz tam açıklık kazanmasa da, Türkiye’yi yönetenlerin bu savaşa ABD’nin işini kolaylaştıracak çok yönlü girişimler içerisinde oldukları gözler önündedir. Bir savaş döneminde ABD emperyalizminin yumuşak karnı olarak ortaya çıkan Filistin sorununun ABD hesabına ve geçici olacağı kesin olan bir ateşkesle şu günlerde bir parça yatıştırılması görevi, Türkiye’nin işbirlikçi takımına ihale edilmiştir. Türk diplomasisi bu doğrultuda hummalı bir çaba içindedir ve Arafat’ı ABD hesabına ayartmak peşindedir. Aynı şekilde, Afgan muhaliflerini ABD hesabına hazırlamak görevini de Türk devleti üstlenmiş bulunuyor. Bunları her türlü lojistik desteğin yanı sıra Türkiye topraklarının bir saldırı üssü olarak kullanıma sunulmasıyla birleştirdiğimizde, Türk devletinin yakınlaşmakta olan emperyalist savaşta ABD hesabına zaten yer aldığını görürüz.

Oysa Türkiye halkı kesin bir biçimde savaş istemiyor. Bunun ABD’nin emperyalist çıkarları için gündeme getirilen tümüyle haksız ve caniyane bir savaş olduğunu kendi deneyimleri üzerinden biliyor. Türkiye halkının kalbi ABD emperyalizmine karşı bölge halklarıyla birlikte çarpıyor. Türkiye’nin ABD’nin savaş arabasına şu veya bu düzeyde koşulmasına yönelik tüm girişimler, Türkiye’yi yönetenleri emekçilerin öfkесinin ve nefretinin de hedefi haline getirecektir. Bu şimdiden bellidir ve işbirlikçi takımının kendi bünyesinde çelişkiler ve tereddütler yaratan temel etkenlerden biri de zaten budur.

SY Kızıl Bayrak

Emperyalistler “terörizm” adı altında tüm ezilenlere savaş açıyor...

Amerikan uşakları ülkeyi emperyalizmin savaş arabasına bağlamaya hazırlanıyor

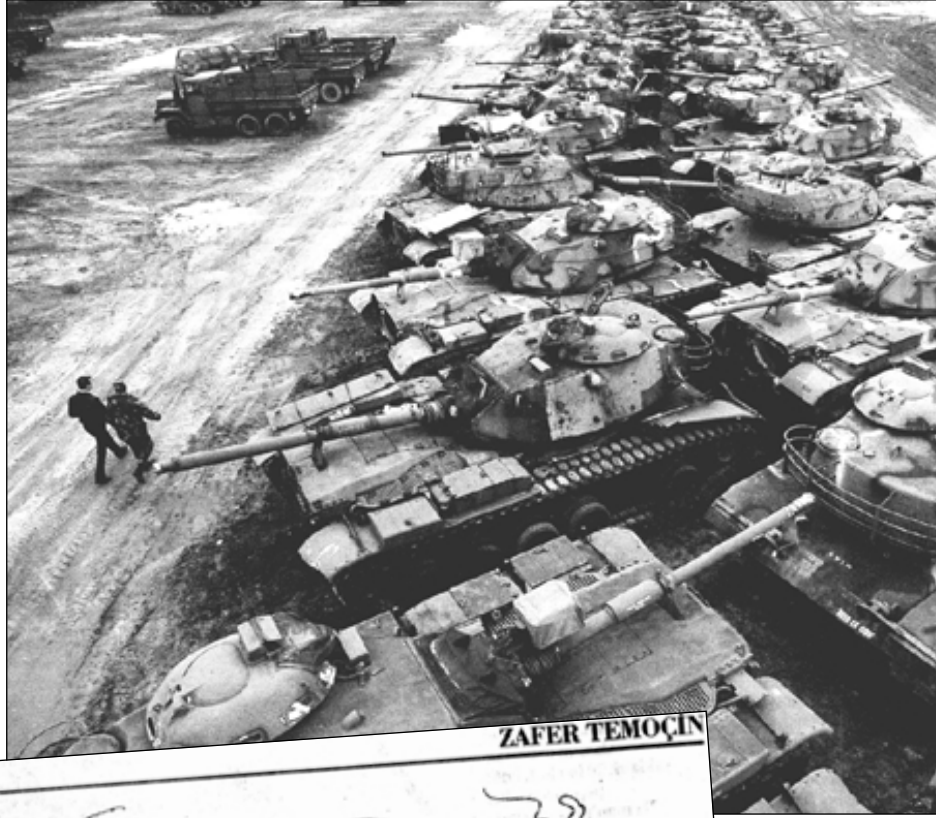
ABD, uğradığı saldırıyı kendine karşı açılmış bir savaş ilan ediyor ve buna göre karşı saldırıya hazırlanıyor. Ancak ABD, saldırının sadece kendine değil tüm “uygar dünya”ya (demek oluyor ki emperyalizme), “demokratik rejim”e yöneldiği, dolayısıyla da tüm kapitalist-emperyalist dünyanın kendisiyle birlikte savaşa katılması gerektiği savı üzerinden, öncelikle NATO üyeleri olmak üzere tüm zenginleri ve uşaklarını kendi mihverinde toplamaya çalışıyor. ABD’den yapılan konuya ilişkin tüm açıklamalarla çeşitli NATO üyelerinden yapılan buna paralel açıklamalar, yıllardan sonra nihayet, dünyanın iki kutuplu olduğunun bir itirafı oluyor.

Oysa ’89 çöküşünden sonra ve daha düne kadar bu baylar, “yeni dünya düzeni” olarak tanımladıkları yeni çağ için emperyalizmin tek ve mutlak hakimiyeti tezini propaganda ediyorlar; zengin ve yoksul, ezen ve ezilen, burjuvazi ve proletarya çelişkinin böylece üstünü örtebileceklerini hesaplıyorlardı. Bu hesap, büyük oranda son yıllara damgasını vuran küreselleşme karşıtı eylemlerle bozulmuş olmakla birlikte, asıl darbeyi ABD’ye yönelik son saldırıyla yedi. Bizzat ABD’nin başını çektiği bugünkü kamplaşma çağrılıyla da “yeni dünya düzeni” tezi rafa kaldırılmış oldu.

Tabii ki ABD ve diğer emperyalistler, dünyanın bu iki kutbunu, kendi gerçekliği içinde ortaya koyma, saflaşmayı bu gerçeklik üzerinden gerçekleştirme tutumunda değildir. Onlar, “uygar dünya ve barbarlar”, “demokratik rejim ve düşmanları” tanımlamalarını ve aynı tanımlamaya paralel bir toptancı “terörizm” propagandasını tercih ediyorlar. Bunu da, gerek Amerika halkı ve gerekse de peşlerinden savaşa sürüklemeye çalıştıkları uydu devletlerin emekçi halklarını kandırmanın, oyalamanın bir yolu belliyorlar.

Ancak, yoksul ülkelerin emperyalizmin uşağı ve ajanı konumundaki rejimleri bir yana, Amerika’ya yönelik saldırının dünyadaki kutuplaşmayı olumlu yönden etkilediği açıktır. Dünyanın tüm yoksullarının Amerika’nın ettiğini bulduğu görüşünde gönül birliği yaptığından kimse kuşku duymamalıdır. Saldırı sonrası kutlamalarıyla Filistin halkının da bu ortak duygunun tercümanı olduğu kabul edilmelidir.

Tüm yoksul dünyada olduğu gibi Türkiye’de de yaygın kanı rüzgar eken ABD’nin hakettiği fırtınayı nihayet biçtiği yönündedir. Bu da son derece doğaldır. Bizzat yöneticileri tarafından eli kolu bağlanıp ABD’ye teslim edilmiş bulunan bu ülkenin işçi ve emekçileri bu kaniyi, uzun yıllar yaşamak zorunda kaldıkları, ABD emperyalizminin iktisadi-siyasi-militer saldırıları sonucu edinmişlerdir. Bu ülkenin işçi ve emekçileri, devrimci ve demokratları CIA güdümlü kontr-gerilla operasyonlarında, bu operasyonların en şiddetli ve kapsamlısı olan askeri darbelerde binlerce kayıp vermiştir. ’80 darbesinin hazırlık



operasyonlarında onlarca demokrat, yurtsever, aydın, ABD ve CIA beslemesi faşist teröristler tarafından yem niyetine telef edilmiş, devrimcileri beşer-onar katledilmiş; darbeyle birlikte koskoca bir öncü işçi kuşağı biçilmiş, işçi hareketi adeta tırpandan geçirilmiştir. Bu tarihin üstüne, bir de, son üç-beş yıl içinde (alenen) ülke ekonomisi İMF’ye, yönetimi Beyaz Saray’a, savunması Pentagon’a bağlanmıştır. Bizzat Amerika ve Dünya Bankası tarafından görevlendirilen bir memur fiili başbakan olarak hiç itirazsız başa geçirilmiştir. ABD uşağı yöneticilerin bu aşağılık peşkeş operasyonuna işçi sınıfı ve emekçilerin ne kadar tepki duyduğu biliniyor. Sokaklardan, meydanlardan yükselen “Derviş evine!” sloganları bunu yeterince ifade etti. Dolayısıyla, emperyalist soygun ve sömürü altında inleyen yoksul Türkiye halkları ve işçi sınıfının, ABD şahsında emperyalizmin kalbinden ve beyninden vurulmasından memnuniyet duymasını kim garipseyebilir?

Gerek ABD’nin bizzat yürüttüğü, gerekse de bağımlı ülkelerde (başta Türkiye) yine ABD güdümünde yürütülen, terörizm propagandası ve “masum insanlar” duygu sömürüsü yayını da pek bir işlev yerine getirmiyor. Çünkü birincisi, vurulan mevziler hiç de masum insanları simgeleyen yerler değil. İkiz kuleler emperyalist sermayeyi, Pentagon ise ABD jandarması şahsında emperyalist saldırganlığı, vahşeti, terörü temsil etmektedir. İkinci olarak, bizzat ABD’nin saldırı sonrası yüksek perdeden savunduğu “ayrım yapmama” tezidir. “Terörist ve yatakçı ayrımı yapmadan en sert biçimde cezalandıracağız” sözleriyle,

ABD kendi “masum insanlar” söylemini de çürütmüş oluyor.

Dünyada ve Türkiye’de yoksullar, emekçi halklar ve işçi sınıfları cephesinde durum böyle iken, ABD uşağı yöneticileri şahsında bir kısım yoksul ülke, diğer bir kısım yoksul ülkeye karşı savaşa sürülmeye çalışılıyor. Pakistan gibi kimileri buna zorlanırken, Türk devleti gibileri ise gönüllü ve adeta koşu koşu ABD’nin savaş arabasına koşulmaya boynunu uzatıyor. Özellikle Türkiye’nin emperyalizmin nasıl onursuz uşakları olduklarını defalarca kanıtlamış bulunan sefil yöneticileri, bir yandan ABD’den halihazırda bir talep gelmediğini tekrarlayıp dururken, diğer yandan ve buna rağmen orduyu teyakkuza geçirdiklerini, NATO’nun 5. maddesinin gereklerine uyacaklarını, “Amerika büyük devletleri”ne her türlü yardıma hazır

olduklarını ilan ediyorlar. Türk devletinin bu tutumu, ülkeyi İMF-TÜSİAD programlarıyla emperyalist talana açma ihanetçi kimliğinin bir parçası olarak tezahür ediyor. Bu bütünlük içinde algılanmayı ve vatana ihanetten yargılanmayı hak ediyor.

Kimi medya tarafından propaganda edilmeye çalışılsa da, Türk devletinin herhangi bir Ortadoğu ülkesine yönelik yağma savaşına katılmaktan en küçük bir menfaat elde etmesi söz konusu bile olamaz. Tersine, maddi-manevi, her açıdan ve çok büyük zarara uğraması kaçınılmazdır. Zaten Amerika’nın yapmaya çalıştığı, her zaman ve her konuda olduğu gibi, savaşın faturasını da uydu devletlerin uşak yöneticileri eliyle yoksul halklara çıkarmaktır. Bu ülkenin yöneticileri bunu bilmiyorlar mı? Bilmediklerini kabul etmek mümkün olmadığına göre, tutumlarının bir tek anlamı vardır; ABD hizmetinde Türkiye aleyhine çalışmak. Bilinen adıyla vatana ihanet. Dolayısıyla eylemlerinin hakettiği yaptırımını da göze almak zorundadırlar.

Uşaklıkta her türlü sınırı aşıyorlar...

Amerikancı medya zehir kusuyor

Amerika'ya yönelik saldırının Türkiye cephesindeki en kayda değer etkilerinden biri de, bu ülkedeki Amerikan uşaklığının sınırlarını göstermesi oldu. Tüm Amerikan uşaklarının, ama daha özelde de Amerikancı basının.

Başta başkanları olmak üzere Amerika yöneticileri daha saklandıkları deliklerden çıkıp demec vermeye dahi fırsat bulamadan, Türkiye'deki uşakları savaş çılgınlıkları atmaya başlamışlardı bile. Amerika'nın (sanki ihtiyacı varmış gibi) "suçluların en sert biçimde cezalandırılması" yönünde uyarılmasından tutun da, "büyük Amerikan öfkesi" yağcılığına kadar ortaya dökülmedik rezalet bırakılmadı.

Aralarında Serdar Turgut gibi, "*KALBİNİN derinliklerinde her zaman sakladığı ve saklayacağı bir sevgiyle bağlı olduğu şehre yapılanları büyük bir acıyla*" izlediğini aktaranlardan, Yasemin Çongar gibi "*Sivillere zarar verilmemesi ilkesinin, ABD'nin elini kolunu bağlamaması gerektiğini*" düşünenlere kadar bir dizi besleme, uşaklık

çukurunun dipsizliğini kanıtlamakta adeta yarıştılar. Bu uşaklık yarışının favorileri ise, her zaman olduğu gibi, işi Amerikan yalakalığının da ötesine vardırabilenlerdi. Amerika'nın beyinsiz uşaklarıyla kıyaslandığında, uşaklık nitelemesinin bile bu tipleri anlatmaya yetmeyeceği açıktır.

Onlar; bir yandan "terörün yaktığı" "masum" Amerikalılar için timsah gözyaşları dökerken, diğer yandan, o masum Amerikalıların küllerinden Türkiye'nin nasıl menfaatlenebileceği hesabı yapıyorlar. "Nihayet batının bizi anlayacağı", Türkiye'nin stratejik öneminin artacağı, bu "fırsat"ın en iyi şekilde değerlendirilmesi, Amerika ile stratejik birliğin güçlendirilmesi, bunun için de bu savaşta Amerika'ya "her türlü" desteğin zaman kaybetmeden sunulması gerektiğini vaaz ediyorlar.

Amerikancı faşist iktidarın her uygulamasını, özellikle de emperyalist köleliği pekiştirici tüm iktisadi, siyasi, askeri kararlarını hararetle ve sonuna kadar savunan, bu çerçevede emperyalizm ve uşaklarının borazanlığını yapan burjuva medya, bu olayda belki de ilk kez iktidarı eleştirdi. Ama nasıl!.. Ecevit'in Amerika başkanından bile önce üzüntülerini ve destek mesajlarını bildirmiş olması, yine böyle erken bir açıklamanın askerden de yapılmış olması, ordunun daha talep bile gelmeden teyakkuza geçirilmesi, üslerin -yine daha talep bile gelmeden- hizmete amade kılınması vb., vb. Amerikan beslemesi medyayı tatmin etmeye yetmemiş olmalı ki, iktidarı titrek davranmakla eleştirebiliyorlar. Oysa dünya alem biliyor ki, iktidardaki en "titrek" kadro, emperyalizm uşaklığı yarışında diğerlerini fersah fersah geride bırakacak bir performans sergilemektedir. Bu

gerçekliği herkesten fazla medyanın bilmesi gerektiğine ve bildiğinden hiç kuşku duyulamayacağına göre, bu kez CİA, yayınların finansmanını doğrudan üstlenmiş olmalı. Ancak bu sadece finansmanla halledilebilecek bir mesele de değil, ünlü tabirle "döğmeye basılmış gibi", bir kısım medyanın bir ağızdan aynı şeyi bağırmaya başlaması için, yayın yönetmenliğini de CİA'nın üstlendiği ortada.

Yine de tüm bunlarda anlaşılır bir yan bulunmaktadır. Amerikancı ise



elbette Amerika'nın borusunu çalacaktır. Amerika bugün savaş dediğine göre de savaş borazanlığı olacaktır bu. Ne var ki, lağım çukuru medya sahibinin sesini duyurmakla yetinmiyor. Onun seslendirmeye çekindiği duygu ve

düşünceleri de kendi

fikriymişçesine hararetle ortaya atıyor. Herbir gazete, herbir televizyon kanalı, çöp dağlarında birer gaz tahliye bacası gibi zehir kusuyor.

Faili kim ya da kimler, amacı ne olursa olsun, ABD'ye yönelik saldırı dünya ölçüsünde yoksulluğun zenginliğe, ezilenin ezene bir saldırısı olarak algılandı. Tüm öfkesine ve saldırganlığına rağmen burjuva medya bile bunu böylece teslim etmek zorunda kaldı. Ancak hemen sonrasında, gerek ABD yönetiminin gerek diğer emperyalist devletlerin beyanlarında ve medya yayınlarında ise bu kez zenginin yoksula, ezenin ezilene saldırısı başlatıldı. Emperyalist soygun ve sömürüye karşı çıkan tüm güçlere karşı "terörizm" ortak paydası altında ortak savaş naraları ortalığı kapladı. Ancak bunda yine de bir genelleme söz konusuydu ve ABD tarafından telaffuz edilen birkaç ülke ve Usame bin Laden ile örgütü dışında somut hedef gösteren yoktu.

Türk medyası bu konuda da rekora koştu. Durumdan çıkardığı görevle iç ve dış düşmanları (ABD'nin ve Türkiye'nin, kapitalizmin ve emperyalizmin düşmanlarını) tespit ve ilan etmekte gecikmedi. Kimdi bu düşmanlar?.. İçerde devrimci

örgütler ve yıllardır bitire bitire bitiremedikleri Kürt ulusal hareketi; dışarda doğu ve güneydoğu komşuları başta olmak üzere tüm yoksul ve ezilen halklar.

Örneğin, Gülay Göktürk'ün şu ifadelerindeki nefret ve korkuya bir bakalım: "*Öte tarafta, bilgi çağına ayak uyduramamış, bilgiden, eğitimden nasibini alamamış, üretimden dışlanıp asalaklaşmış ve belki de en önemlisi, artık çağı yakalama umudunu kaybetmiş yoksul milyarlar...*"

Ya da Hürriyet'ten Hadi Uluengin'in şu sözlerine: "*SORUMLU kim? Sorunun cevabını öğrendiğimiz an, en ön safta büyük*

Amerikan ulusu ve devleti, tüm uygarlık dünyası olarak, muharebeyi kahpece vurarak başlatmış olan düşmana karşı ortak cephe ve ortak mevzide savaşa gireceğiz!"

"*Zaten seferi durumdayız, puştun niceliği bir belli olsun, alimallah balyozu tepesine tepesine indireceğiz.*"

"*... Taliban'ın baş destekçisi ve atom bombası sahibi Pakistan; tehlikeli ve kof müttefik Suudi Arabistan; vahşet önünde zil çalıp oynayacak kadar salak davranan Filistin kitleleri dahil devasa Ortadoğu sorunu; ve, bütün bir İslam alemi ve onun 'sokaktaki adam'ı da söz konusu stratejinin hayati*

faktörlerdir."

Burjuva medyadan yansıyan bu korku, gerçekte emperyalist haydutluğun dünya işçi sınıfı ve emekçilerinden duyduğu korkudur. Amerika'nın beyninde ve kalbinde



patlayan uçakların sesi,

emperyalizme, hiç beklemediği bir zamanda ve biçimde mezar kazıcılarını hatırlatmıştır çünkü. Burjuva medyadan yansıyan bu nefret ve öfke, emperyalizmin emekçi halkların sömürü ve zulme başkaldırısına duyduğu nefret ve öfkedir. ABD'nin Vietnam'da, Kore'de, Ortadoğu'da ve en sonu kendi topraklarında tattığı yenilgilerin öfkesidir.

Ancak herkes şunu iyi bilmelidir ki, bugün ABD'nin beyninde ve kalbinde patlayan öfke, yarın onun yardımcısı, yalakası ve destekçisi tüm güçlere de yönelmeyi bilecektir. Türkiye mazlum dünyanın bir üyesidir ve o mazlum dünya ile birlikte emperyalist haydutluğa karşı savaşta safını tutacaktır. Amerikancı iktidar ne yaparsa yapsın, Amerikancı basın ne kusarsa kussun, bu gerçeği değiştirmeye gücü yetmeyecektir.

Amerikancı basından intikam çılgınlıkları...

“SORUMLU kim? Sorunun cevabını öğrendiğimiz an, en ön safta büyük Amerikan ulusu ve devleti, tüm uygarlık dünyası olarak, muharebeyi kahpece vurarak başlatmış olan düşmana karşı ortak cephe ve ortak mevzide savaşa gireceğiz!



Zaten seferi durumdayız, puştun niceliği bir belli olsun, alimallah balyozu tepesine tepesine indireceğiz. Elimizden kurtuluşun yok, er veya geç senin leşini yere sereceğiz. Zira, büyük Amerikan ulusu çok haklı olarak, bugüne dek kendisine yapılmış hiçbir saldırıyı affetmedi. Eninde sonunda düşmanı mutlaka cezalandırdı.

Taliban'ın baş destekçisi ve atom bombası sahibi Pakistan; tehlikeli ve kof müttefik Suudi Arabistan; vahşet önünde zil çalıp oynayacak kadar salak davranan Filistin kitleleri dahil devasa Ortadoğu sorunu; ve, bütün bir İslam alemi ve onun ‘sokaktaki adam’ı da söz konusu stratejinin hayati faktörlerdir.”

Hadi Uluengin/Hürriyet/13 Eylül 2001

“Şimdi papazı gördüler!”

‘Papaz!’ dediği terörün acımasız yüzü, ‘papazı görenler’ de, teröristlere ‘bağımsızlık savaşçı’sı diyen ahmak Avrupalılar...

Ya da, terör çoluk çocuk, kadın erkek, yaşlı genç Türkiye’de binlerce insanı katlederken “devlet terörüne karşıyız!” diye İstiklal Caddesi’nde yürüyüş yapan bir avuç zıppır entel...

Amerika’da yaşayanlar

KALBİMİN derinliklerinde her zaman sakladığım ve saklayacağım bir sevgiyle bağlı olduğum şehre yapılanları büyük bir acıyla izledim önceki gün.”

Serdar Turgut/Hürriyet/13 Eylül 2001

Körfez Savaşı’nda yarıda kalan işler bitirildiğinde, Türkiye açısından yeni bir fırsat penceresi açılacak.

Enis Berberoğlu/Hürriyet/13 Eylül 2001

“Bu, dünyaya nizam vermeye soyunmuş bir güce, bir başka deyişle mahallenin kabadayısına, kendi evi önünde meydan dayacağı atılmasıdır.

Düşünün ki ABD’nin anavatan toprağına ne Birinci Dünya Savaşı sırasında ne de İkinci Dünya Savaşı’nda kimsenin tek bir bombası düşmüş değildi. Bunda ABD topraklarının savaş alanından uzak olması, o tarihlerdeki teknolojinin ABD’ye kadar uzanmaya izin vermemesi elbet önemli etkenlerdi. Ama sonuç olarak kimsenin ABD’nin kılına dokunmadığı -veya dokunamadığı- da bir gerçektir. O nedenle ABD’nin bu olayı hazmetmesi imkansızdır.

Gerçek şu ki ABD, Vietnam’dan sonra derin bir gurur yarası daha aldı.”

Oktay Ekşi/Hürriyet/13 Eylül 2001

“O gün o binalardaki insanlar, o uçaklardaki insanlar neler hissetmişlerdir? Bütün bunları düşünüyorum ve diyorum ki, bu dünya aynı duyguları o alçak teröriste de tattıramazsa, yazıklar olsun ona...”

Ertuğrul Özkök/Hürriyet/13 Eylül 2001

“Uluslararası terörün bu çılgınca cüreti, insan hakları ve özgürlükler alanında

heyecan verici bir gelişme çizgisine giren uygarlığa bir meydan okumaydı.

Uygarlığı yaratan akıl, insanlığın özgürlük ve refah umutlarını, intikamcı bir öfkenin körlüğüne kurban etmeyecektir umarız.

Adaletsizlik duygusunu derinleştiren yanlışlar, bu belayı yok etmez, besler çünkü!”

Güngör Mengi/Sabah/13 Eylül 2001

“23 Eylül günü, NATO ülkeleri, bu saldırıdan önce, ‘Terörü konuşmak,

önlenmesini tartışmak’ üzere Brüksel’de toplanma kararı almışlardı.. Bu tarihin bir başlangıç olmasını diliyoruz.. Ve Türkiye’nin de, aktif biçimde bu ülkelerin içinde yer alacağını bilmekten mutluyuz..”

Sedat Sertoğlu/Sabah /13 Eylül 2001



“Aynı şekilde, bu ülke bizden uzak dahi olsa, potansiyel terorist ülkeler listesi yapıldığında ne kadar kötü bir mahallede ne kadar iyi bir komşu olduğunuzun artık bütün dünyanın anlayacağı bir şekilde ortaya çıkmasıyla Türkiye’ye bir başka gözle bakılacak. Ve Türkiye’nin demokratik, laik bir ortamda bunu tehlikeye düşürmeyecek bir refah düzeyinde yaşaması bir demokrasi vazgeçilmezi olarak ortaya çıkacak.”

Murat Bırsel/Sabah /13 Eylül 2001

“Bir tarafta, çok yüksek verimle çalışan ve dünya üzerindeki üretimin büyük kısmını gerçekleştiren;

bir başka deyişle bilgiyi, üretimi ve serveti elinde tutan küçük bir azınlık... Öte tarafta, bilgi çağına ayak uyduramamış, bilgiden, eğitimden nasibini alamamış, üretimden dışlanıp asalaklaşmış ve belki de en önemlisi, artık çağı yakalama umudunu kaybetmiş yoksul milyarlar...”

Gülay Göktürk/Sabah /13 Eylül 2001

“Amerikan yönetimi savaş açmak zorundadır. Kendi toplumunda ve bütün Batı dünyasında bir anda egemen olan güvensizlik ve dehşet duygusunu gidermenin tek yolu, ‘düşmanların şiddetle cezalandırılması’dır. Cezalandırmanın hedefi ve ölçüsü henüz belli değildir. Bunlar ortaya çıkınca da, her durumda farklı sonuçlar doğacak ve bu savaşın sonunda yeni bir dünya düzeni şekillenecektir.”

Okay Gönensin/Sabah /13 Eylül 2001

“Yeni savaşın yeni taktikler de getireceğinden emin olun.

Amerikan halkının, kendisine yapılan saldırının karşılığını verme konusundaki öfkeli kararlılığının, daha önce benimsenmeyen birçok yönteme yeşil ışık yakabileceğini düşünün.

Son zamanlardaki gibi “sıfır zayıat” ilkesiyle hareket edecek bir ABD değil, şu anki ABD. Kayıp vermenin göze alındığını söyleyenler var Washington’da.

Merkezi istihbarat Teşkilatı’nın (CIA), terörist grupların içine casus sokmasını, o grupların sicili kara üyelerini ajan tutmasını engelleyen ilkenin terkedilmesini isteyenler var. ABD’nin suikast düzenlemesini yasaklayan kararın değiştirilmesinden yana çıkanlar var. Sivillere zarar verilmemesi ilkesinin, ABD’nin elini kolunu bağlamaması gerektiğini düşünenler var. ‘Temiz savaş’ diye bir şeyin mümkün olduğunu sanıyordusanız eğer, unutun.”

Yasemin Çongar/Milliyet/17 Eylül 2001





Emperyalist saldırganlığa ve savaşa karşı birleşelim!

Emekçilere ve halklara savaş ilanı

Emekçilerin demokratik hakları ve halkların yaşamı tehdit altında. Emperyalist gericilik ve saldırganlık dizginlerinden boşalmaya hazırlanıyor. “Terörizme karşı mücadele” adına temel demokratik hak ve özgürlükler, “suçluların cezalandırılması” adına ezilen halklar açıkça hedef tahtasına konuldu. ABD emperyalizmi ve ardından onun patronluğunu yaptığı emperyalist NATO güçleri, ilerici devrimci güçlere ve ezilen halklara dünya ölçüsünde açıkça savaş ilan ettiler. Emperyalist şefler bunun uzun süreli, acımasız ve kesin sonuç almaya yönelik bir savaş olacağını döne döne vurguluyorlar.

Kendi ülkesinde ve emperyalist kudretinin simgesi hedefler üzerinden vurulmuş olmak, ABD emperyalizmini kudurgan bir intikam girişimine yöneltmiş bulunmakta. Gözü dönmüş bir biçimde 11 Eylül’de yaşananları emekçilere ve halklara ağır bir fatura olarak ödetmek istiyor.

Emperyalist haydutluğun karargahları

Dünya Ticaret Merkezi’ne ve Pentagon’a yönelik olarak gerçekleşen ve kaynağı henüz belirsiz olan saldırının ABD emperyalizmini düşürdüğü durum elbette içler acısıdır. Milyonlarca insanın hayatına ve milyarlarca insanın sosyal yıkımına malolan “yeni dünya düzeni”nin kibirli ve küstah jandarmasının yarattığı sahte imaj, bu saldırıyla birlikte yerle bir olmuştur. Bunun binlerce sivil insanın hayatı pahasına olması acı olmakla birlikte, bu durum, yaşananların politik önemini ve anlamını ortadan kaldırmamaktadır.

Saldırı, seçtiği çok özel hedeflerden de anlaşılacağı gibi, hiç de insanların hayatına değil, fakat tam da ABD’nin emperyalist güç ve kudretinin simgelerine yönelmiştir. “İkiz Kuleler” dünya kapitalizminin acımasızlığını, Pentagon ise ABD emperyalizminin dünya jandarmalığını simgelemektedir, bundan da öte, yönetim karargahlarıdır. Pentagon, ABD emperyalizminin dünya ölçüsünde milyonlarca insanın yaşamına malolan ve yüzmilyonlarca insanın yaşamını derinden etkileyen kanlı ve kirlili icraatlarının planlama ve yönetim merkezidir. Bu konumuyla hiçbir duygusal demagoji ve istismara konu edilmeyecek kadar açık ve net bir politik-askeri hedeftir. Saldırının dünya ölçüsünde emekçiler ve ezilenler arasında yarattığı yaygın ve derin sempati işte tam da bundan dolayıdır. Seçilen hedefler üzerinden bakıldığında, saldırıyı emperyalist “yeni dünya düzeni”ne karşı emekçilerin ve halkların birikmiş öfkesinden ayrı düşünmek olanaklı değildir.

ABD emperyalizminin karşı saldırısı

ABD emperyalizmi, 11 Eylül’de yaşananların siyasal anlamının ve öneminin tümüyle bilincinde olduğu içindir ki, bunun yarattığı sonuçları emekçilere ve halklara karşı kudurgan bir karşı saldırıyla dengelemek istemektedir. Gerçekte sivil insanların ölümü onun hiç de umrunda değildir. Onun için önemli olan ve onu dizginsiz bir kudurganlığa iten, tam da kalbinden ve beyninden vurularak, emperyalist kibrinin beklenmedik bir biçimde kırılmış olmasıdır. İkiz Kuleler ve Pentagon şahsında, şişirilmiş kudretini simgeleyen tapınaklar yerle bir edilmiştir, onu çileden çıkaran budur. ABD emperyalizmi bunun acısını çıkarmanın peşindedir, bunun yerle bir ettiği imajını yenilemek hesabı içerisinde.

Fakat daha da ötesi ve önemlisi şudur: ABD, bu saldırıyı bir karşı saldırıya çevirerek hegemonik güç olarak yaşamakta olduğu gerilemeyi durdurmak, yaşananları dünya hakimiyetini güçlendirecek bir manivelaya dönüştürmek istemektedir. İç Asya’yı ve Ortadoğu’yu savaş alanı ilan etmek, Avrupalı emperyalistleri NATO üzerinden kendi etrafında kenetlemek, ekonominin militarizasyonuna yeni boyutlar ekleyecek girişimlere yönelmek, tüm bunlar bunun ifadesidir. Her zaman olduğu gibi onu yalnızca bencil emperyalist çıkarları ve hesapları ilgilendirmektedir. Saldırıda binlerce sivil insanın ölümü, bu amaç için onun elinde yalnızca demagojik ve ikiye bölünmüş bir biçimde kullanılan duygusal bir malzemeden ibarettir.

Tarihin en barbar devleti

Kaldı ki sivil ve masum insanların yaşamı sözkonusu olduğunda, ABD emperyalizminin hiçbir söz söylemeye hakkı yoktur. O bu alanda tarihsel ve güncel sicili en bozuk, en barbar devletlerin başında gelmektedir. Modern tarihte bu açıdan yalnızca Hitler faşizmiyle kıyaslanabilir. Onun son elli yıllık dünya egemenliği, milyonlarca insanın yaşamına ve milyarlarca insanın perişanlığına malolmuştur. Nagazaki ve Hiroşima’da, yok yere bir anda 300 bin insanı buharlaştıran odur. Kore’de yüzbinlerce yurtseverin yaşamına malolan emperyalist müdahalenin başını o çekiyordu. Vietnam halkının ulusal özgürlük istemini 3 milyon insanın yaşamı ve Vietnam’ın yakılıp yıkılmasıyla boğmaya çalışan odur. Öteki Çin Hindi halkları bunu bir milyon insanın yaşamıyla ödediler. Endonezya’da bir milyon ilerici ve komünist onun tezgahladığı darbeye 3-5 gün içinde katledildi. Son yarım asırdır dünyanın dört bir yanında yüzbinlerce ilericinin ve devrimcinin

yokedilmesine neden olan gerici ve faşist rejimler hep onun ürünü oldu ve onun tarafından tam olarak desteklendi.

Daha yakın zamana, ‘90’ların başında ilan edilen “yeni dünya düzeni” dönemine gelelim. ABD’nin Ortadoğu egemenliği sarsılmasın diye sayıları yüzbinleri bulan Iraklı çöllere gömüldü. ABD’nin baskısıyla son on yıldır uygulanan vahşi ambargo nedeniyle yine Irak’ta sayıları bir milyonu bulan çocuk hastalıklardan ve bakımsızlıktan öldü. ABD’nin ve öteki emperyalist güçlerin kışkırttığı etnik boğazlaşmalar sonucunda Afrika’da milyonlarca ve Balkanlar’da yüzbinlerce insan hayatını kaybetti. Bugün kendi kudretinin simgesi yapıların yerle bir olmasına ağlayanlar, Bağdat’ı ve Belgrad’ı kendi en modern silahlarıyla yerle bir etmekte bir an bile tereddüt etmediler. Filistin halkı, ABD’nin her alandaki tam desteğine dayanan siyonist savaş makinası tarafından aylardır soykırma tabi tutulmaktadır. Kendi emperyalist hakimiyeti uğruna en gerici, en ilkel ortaçağ akımlarını yaratan ve destekleyen, Usame bin Ladenler’i bizzat eğitip yetiştiren, bugün günah keçisi haline getirilen Talibanları dün her yolla destekleyerek Afganistan halkının başına bela eden de, bizzat ABD emperyalizmidir.

Hedefte Afganistan, geride başka ülkeler var

Suç dosyası bu kadar kabarık ve sicili bu kadar kirlili olan bu aynı ABD emperyalizmi, 11 Eylül saldırısında sivil insanların yaşamını yitirmiş olmasını kullanarak, şu günlerde tam bir kudurganlıkla dünya halklarına savaş ilan ediyor. Bu intikam savaşı için seçilen ilk hedef Afganistan’dır. Kendi yetiştirmesi Usame bin Laden’i ele geçirmek ve kendi dolaysız desteğinin ürünü Taliban rejimini devirmek adına Afganistan’ı yakıp yıkmak, mazlum bir halka acıların en büyüğü yaşatmak gündemdedir. En ileri teknolojiye dayanan modern savaş makinası bu amaç çerçevesinde harekete geçirilmiş bulunmaktadır. Bu saldırganlık durdurulamazsa eğer, Afganistan’ı başta Irak olmak üzere bir dizi başka ülkeye saldırı izleyecektir. Emperyalist şefler bu korkunç niyetlerini gizlemiyorlar da.

Sonuç olarak, ABD emperyalizmi, kendi imajını sarsan saldırıları kendi egemenliğini pekiştirmenin, yeni nüfuz alanları kazanmanın bir imkanı olarak kullanmak istiyor. Bunun bir dizi yoksul ülkenin yıkımı ve mazlum halkların kitlesele kırımına pahasına olması onu zerre kadar ilgilendirmiyor. Bu onun her zamanki tavrıdır, tarihsel davranış çizgisidir.

“Terörizme savaş” adına temel hak ve özgürlüklere saldırı

Aynı şekilde, ABD emperyalizmi ve onun etrafında kenetlenmiş emperyalist NATO güçleri, “terörizme karşı mücadele” adı altında, bir başka kapsamlı saldırıyı daha gündeme getirmiş bulunuyorlar. Dünyanın tüm ilerici-devrimci akımları “terörizm”le damgalanarak, kökü kazınması gereken düşmanlar olarak ilan edilmişlerdir. Bu, doğası gereği, emekçilerin temel hak ve özgürlüklerine saldırı ile birarada yürütülecektir. Bunun ilk adımı, “güvenliği sağlamak”, “kanun ve düzeni egemen kılmak” adına, temel demokratik hak ve özgürlüklerin budanması, yer yer tümenden yokedilmesidir. Buna ilişkin hararetli tartışmalar ve hummalı hazırlıklar emperyalist metropollerde başladı bile.

Bu saldırının bağımlı ülkelere yansımaları ise, gerici ve faşist baskı ve terör rejimlerinin daha da pekiştirilmesi olacaktır. Artık toplumsal muhalefetin ve devrimci akımların üzerine daha kuralsızca ve acımasızca gidilecek, bu alanda emperyalizmin tam desteğine sahip olmanın rahatlığı ile hareket edilecektir. Nitekim ABD emperyalizminin akıl hocaları, bundan böyle bu tür rejimlere “insan hakları” adına sıkıntı yaratmak yerine, tersine, onların bu doğrultuda daha da cesaretlendirilmesi ve her açıdan desteklenmesi gerektiğini açıkça dile getiriyorlar.

Emperyalist gericiliğe, saldırganlığa ve savaşa karşı birleşelim!

Sonuç olarak, temel demokratik hak ve özgürlükler ile halkların yaşamı emperyalist gericiliğin saldırı tehdidi altındadır. Temel demokratik haklara yöneltilecek gerici saldırılara ve günah keçisi olarak seçilen halkların yaşamına yönelik emperyalist saldırı ve savaşa karşı mücadele, günümüzün en acil enternasyonal devrimci görevidir. TKİP, dünya işçi sınıfını, emekçilerini ve ezilen halkları ile tüm ilerici-devrimci güçlerini dünya çapında emperyalist gericiliğe, saldırganlığa ve savaşa karşı tam bir birlik ve dayanışma içinde hareket etmeye çağırır.

Kahrolsun emperyalizm!

Kahrolsun emperyalist saldırganlık ve savaş!

Bütün dünya işçileri ve ezilen halklar, birleşiniz!

Türkiye Komünist İşçi Partisi (TKİP)

18 Eylül ‘01

ABD'nin suç dosyası modern tarihte yalnızca Hitler faşizmiyle kıyaslanabilir...

ABD emperyalizminin kanlı ve kirli suç dosyası

ABD emperyalizmi Afganistan'ı vurmaya, daha önce de bombaladığı bu yoksul ülkenin topraklarını yeniden bir savaş alanına çevirmeye hazırlanıyor. Emperyalizmin sözcülerinin ifadelerine bakılırsa Afganistan sadece bir ilk hedef. Onu benzer gerekçelerle başka ülkelere, bölgelere, kişi ya da örgütlere dönük benzer emperyalist zorbalıklar takip edecek.

Emperyalistler ve onun Ecevit türünden uşakları, bunu insanlığın “terör belasına karşı” savaşı olarak nitelendiriyorlar. Emperyalistlerin ve emperyalizme uşaklıkta kusur etmeyenlerin kalkıp mazlum rolüne soyunmaları ve teröre karşı mücadeleden söz etmeleri kadar büyük bir yalan, ikiyeüzü bir davranış olamaz.

Fakat sermayenin denetimindeki yalan makinaları bunu sanki dünyanın en büyük gerçeğiymiş gibi insanların beynine kazıyor. Buna göre kim emperyalizmin çıkarlarına hizmet ediyor, kim kapitalist sömürü ve soygun politikalarını destekliyor ve bunlardan besleniyorsa, onlar terörün zarar verdiği kişilerdir. Tersine kim emperyalist yağma ve sömürüye karşı çıkıyor, ezilenlerin ve sömürülenlerin çıkarlarını korumak için mücadele ediyorsa; işçi sınıfının, emekçilerin ve ezilen halkların kurtuluşu için mücadele yürütüyorsa, onların hepsi de teröristtir.

Oysa ki asıl terör bugünkü sömürü ve yağma düzeninin kendisidir. Ve asıl terörist bu düzenin hakimi olan sermaye sınıfıdır. Bunun böyle olduğunu ispatlayan sayısız örnek yaşanmıştır bugüne kadar. Kapitalizmin tarihi, milyonlarca insanın canına malolan iki dünya savaşının yanı sıra, gerici savaşlar, işgaller, soykırımlar, büyük katliamlar, askeri darbeler ve benzeri suçlarla doludur. Bütün bunların yaşanmasına neyin sebep olduğuna baktığımızda, karşımıza hep aynı “kutsal amaç” çıkmaktadır. Emperyalistlerin dünya üzerindeki hakimiyetinin, genel ve bölgesel çıkarlarının ne pahasına olursa olsun korunması. Ya da kapitalist sistemin bütün çürüme ve kokuşmasına, tarihsel ömrünü çoktan doldurmuş olmasına rağmen ayakta tutulmaya çalışılması.

Emperyalizmin ilk dönemlerinde zorbalık daha çok İngiltere, Fransa gibi ülkelerin tekelindeydi. Bunlar ve benzeri bir dizi ülke neredeyse tüm dünyayı sömürge alanları olarak paylaşmış durumdaydılar. Buralardaki denetimlerini yitirmemek, yağma ve sömürüyü daha da derinleştirmek için akla gelmedik her türlü baskı ve sindirme aracını pervasızca kullanıyorlar, sömürgeleştirdikleri toprakların yerli halklarına kan kusturuyorlardı.

Avrupalı emperyalist ülkelerin, yenmiş ya da yenilmiş olsun, Birinci Dünya Savaşı'ndan zayıflayarak çıkmaları ABD emperyalizminin işine yaradı. Dünyaya hakim olma savaşında ABD giderek öne çıkmaya başladı. Bu savaşta kendine yeni pazar ve sömürü alanları bulma ve bunları denetim altında tutma konusunda diğerlerinin yarattığı zalimlik ve kanemcilik mirasını eksiksiz biçimde sahiplendi ve

her bakımdan geliştirdi. ABD ilk saldırganlığını 1921'de Nikaragua'yı işgal ederek sergiledi.

Geçerken söylemekte fayda var. ABD burjuvazisi güçlü bir emperyalist ülke konumuna gelmeden önce de kan dökmeye dayalı yöntemleri fazlasıyla kullandı. 19. yüzyılda Amerika'da gelişen işçi sınıfı hareketi Amerikan burjuvazisinin aşırı şiddetiyle karşılaştı. Örneğin bugün işçi sınıfının mücadele tarihine malolmuş 8 Mart ve 1 Mayıs gibi tarihsel olayların gerisinde tam da Amerikan burjuvazisinin toplumsal muhalefeti kanla bastırma geleneği yatmaktadır.

Özellikle İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra

ABD emperyalizmi dünya jandarmalığına soyunmuştur. En güçlü emperyalist ülke olarak hem doğrudan kendi askeri gücünü, hem de kendine bağımlı ülkelerdeki uşaklarını kullanarak, sayısız savaşa, soykırıma, katliama ve darbeye imza atmıştır.

Bir kaynağa göre ABD, sadece 1946-1975 yılları arasında emperyalist amaçları doğrultusunda tam 215 kez askeri güce başvurmuştur. Gene aynı dönemde 19 kez elindeki nükleer silahları kullanma tehdidi savurmuştur. Söylemeye gerek bile yok ki, bütün bu rakamlar doğrudan ABD askerlerinin bulaştığı emperyalist terör olaylarıdır. Bunun yanı sıra ABD emperyalizmi kendine bağımlı ülkelerin ordularını, paramiliter güçlerini ve gizli servislerini de etkin bir şekilde yönlendirmiş, bunların kadrolarını kendi emperyalist politikalarına uygun olarak eğitmiş ve irili ufaklı birçok olayda da bunları kullanmıştır.

Aşağıda sıralananlar ABD emperyalizminin kanlı siciline işlenmiş olaylardan sadece bazıları. Fakat bunlar bile dünyada insanlığa kan kusturan asıl zorba ve “terörist”in kimler olduğunu göstermeye fazlasıyla yeter.

Hiroşima ve Nagazaki: Emperyalist vahşetin sınırsızlığı

Japonya İkinci Dünya Savaşı'nda faşist Almanya'nın müttefiği idi. Savaşın kaderi ise Sovyetler Birliği ve faşist Almanya arasında yaşanan büyük savaştan sonra belli olmuş, faşizm Kızıl Ordu



tarafından ezilmişti. Japonya'nın savaştan çekilmesi an meselesiydi. Fakat Amerikan emperyalizmi üretimini ancak gerçekleştirdiği atom bombasını bir biçimde denemek ve sahip olduğu gücü sergilemek niyetindeydi. Hedef olarak Japon kentleri Hiroşima ve Nagazaki seçildi. Amerikan uçaklarının taşıdığı atom bombaları bu kentlere atıldı. Bombanın etkisiyle ilk anda 250 bin insan öldü. Kentler ve doğal örtü tümüyle tahrip oldu ya da hiçbir işe yaramayacak ölçüde kirlendi. Yüzbinlerce insan ise vücutlarına bulaşan radyasyon yüzünden yavaş yavaş ölüme mahkum oldu. Radyasyon

kirlenmesinin etkileri onyıllar boyunca sürdü. Bu insanlık tarihinin gördüğü en büyük ve en utanç verici kitlesel katliamdı. Amerikan emperyalizmi Japonya'yı savaşı bırakmaya razı etmek ve “barış savunmak” adına atom bombalarının kullanılmasının şart olduğunu savundu. Bu ölçsüz barbarlığa “barış savunmak” kılıfı geçirmekte tereddüt etmedi.

Kore'ye müdahale: Devrimci gelişmeye emperyalizmin yanıtı

Birleşmiş Milletler, ABD emperyalizminin öncülüğünde 1950 yılında Kuzey ve Güney Kore arasındaki savaşa müdahale etti. Denilebilir ki, ABD üstlendiği emperyalizmin dünya jandarmalığı misyonunun gereklerini ilk olarak Kore'de yerine getirdi. Aralarında Türkiye'nin de bulunduğu pek çok ülke ABD emperyalizminin emrinde savaşmak üzere Kore'ye asker gönderdi. Büyük Çin Devrimi'nin bölgedeki halklar üzerindeki sarsıcı etkisini sınırlamak ve emperyalizmin çıkarlarını korumak için emperyalizmin ve ona bağlı işbirlikçi-gerici rejimlerin yürüttüğü askeri müdahale sonucunda ülkesini savunan yüzbinlerce Koreli yurtsever öldü.

Kore dağlarına yığılan tüm askeri güce ve 3 yıl boyunca sürdürülen savaşa rağmen emperyalizm bu savaştan istediği sonucu tam olarak alamadı. Çin Halk Cumhuriyeti'nden destek alan Kuzey Kore savaştan sonra bağımsızlığını korudu. Fakat Güney Kore ABD emperyalizminin tam denetimi altına girdi.

Emperyalizmin “Vietnam bataklığı”

Uzak Doğu’nun yoksul ülkesi Vietnam yakın tarihinin her döneminde farklı emperyalistlerin işgalleriyle yüzyüze kaldı. İkinci Dünya Savaşı’ndan sonra Fransızlar’ın, onların 1954’te çekilmesinin ardından ise Amerikan emperyalizminin işgaliyle karşılaştı.

1949’da Büyük Çin Devrimi’nin gerçekleşmesi, bu devrimin Uzak Doğu’daki dengeleri emperyalistler lehine bozması tehlikesini gündeme getirmişti. Öte yandan Vietnam’da yapılacak seçimlerde komünistlerin zaferine kesin gözüyle bakılıyordu. Bu iki neden Amerika’nın Vietnam’ı işgale girişmesi için yeterliydi. Amerika önceleri Güney Vietnam’da işbaşına getirdiği kukla Deim diktatörlüğünden medet ummuştı. Fakat Deim’in kanlı rejimi beklenenin aksine ülkedeki devrimci hareketin güçlenmesine yol açınca ABD’nin büyük işgali başladı.

İşgale 1 milyon 200 bin ABD askeri katıldı. İşgal süresince napalm bombaları başta olmak üzere her türlü kitle imha silahı akıllara durgunluk verecek miktarlarda kullanıldı. En son teknolojinin ürünü silah sistemleri Vietnam halkının üzerinde acımasızca denendi. Milyonlarca masum Vietnamlı katledildi. Köyler ve ormanlar yakıldı. Ülke tümüyle tahrip edildi.

Fakat tüm bunlar özgürlüğü için savaşıyan Vietnam halkına boyun eğdirmeye yetmedi. Ho Şi Minh önderliğinde birleşen Vietnam halkı savaş sonunda Amerikan emperyalizmine tarihinin en utanç verici yenilgisini yaşattı. ABD işgal güçleri 30 Nisan 1975’te Vietnam’dan kaçtılar. Vietnam halkı o günden sonra ezilen halkların emperyalizme karşı yürüttüğü kurtuluş mücadelesinde bir sembol haline geldi.

Ortadoğu’da emperyalist terör: Körfez savaşı

Bir petrol bölgesi olan Ortadoğu’da olabildiğince sıkı bir denetim kurmak ABD emperyalizminin temel bir politikasıdır. Bu amacını gerçekleştirmek için ne gerekirse yapıyor, bölgedeki tüm gerici savaşlarda, katliamlarda, darbelerde, iktidar amaçlı entrikalarda CIA ajanlarının dolaysız bir şekilde parmağı bulunuyor.

Bölgedeki doğrudan denetimini daha da güçlendirmek isteyen ABD emperyalizmi Irak’ın Kuveyt’e girmesini fırsat bilerek 1991’de büyük bir askeri operasyona girişti. Bu kez “Saddam diktatörlüğüne karşı Kuveyt’in bağımsızlığının savunulması” yalanının arkasına saklanmıştı. Diğer emperyalist ülkeler ve ABD’ye uşakça bağlı kimi işbirlikçi-gerici rejimler de bu harekate doğrudan destek verdiler.

Önce günler süren büyük bir hava saldırısı başlatıldı. Hava saldırıları televizyonlar aracılığıyla tüm dünyaya izlettirildi. Askeri hedef olduğu gerekçesiyle okullar, hastaneler, fabrikalar, petrol rafinerileri ve yerleşim yerleri bombalandı. Hemen peşinden gerçekleştirilen kara operasyonu ile Irak çölleri kan gölüne çevrildi.

Askeri hareket süresince sayıları



yüzbinleri bulan Iraklı yaşamını yitirdi. Irak halkının savaştan sonra karşılaştığı fatura daha da korkunç oldu. Askeri hareketle Saddam rejimini deviremeyen emperyalistler Irak’a çok kapsamlı bir ambargo uygulamaya başladılar. Ambargo sonucunda Irak halkı açlık ve salgın hastalıklarla yüzyüze kaldı, bir milyon çocuk

beslenme yetersizliği ve ilaç yokluğundan öldü.

Emperyalizm savaş, kan ve gözyaşı demektir

Yukarda sıraladıklarımız ABD emperyalizminin dünya halklarına şimdiye kadar yaşattığı acıların ancak çok sınırlı bir kesitini oluşturuyor. Ama bunlar bile, bugün yürütülen “terörizme karşı mücadele” şamatasının emperyalistler için nasıl bir ikiyüzlülük ve bahane olduğunu göstermeye yetiyor.

Emperyalizm savaş demektir, kan, gözyaşı ve acı demektir. Onun egemenliği bunlar üzerine kurulmuştur. Gerçek terör budur. Gerçek terör, hakları için mücadele eden işçi ve emekçilere, ülkesini ve onurunu korumak için direnen halklara karşı kullanılan ezme ve sindirme politikalarının her türlüşüdür. Vietnam’da, Filistin’de ya da Kürdistan’da savunmasız insanların üzerine bomba ve kurşun yağdırmaktır. Ambargolarla, ekonomik ve sosyal yıkım programlarıyla işçi ve emekçileri, onların çocuklarını açlıktan ve hastalıktan ölüme mahkum etmektir. Gerçek teröristler bu her yanından kan akan düzenin efendisi olan sınıftır.

Kapitalizm yıkılıp sosyalizm kurulmadıkça insanlığın bu barbarlıktan kurtulması mümkün değildir. Ya barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm!

ABD’nin yüklü suç dosyası

* 1921’de Nikaragua’yı işgal etti. Ulusal Muhafızlar adlı ve başını Somoza’nın çektiği terör örgütünü kurdu. Sandino ve 300 kişi hayatını kaybetti. 40 yıldan fazla sürecek bir kargaşa dönemi başladı.

* 1945’te Japonya’nın Hiroşima ve Nagazaki kentlerine atom bombası atıldı. Bir anda 250 bin kişi öldü.

* 1950-53 yılları arasında yüzbinlerce Koreli savaşta yaşamını yitirdi.

* 1954’te binlerce Guatamalalı öldürüldü.

* 1955’te Endonezya, Laos ve Kamboçya’da çok sayıda CIA operasyonu düzenlendi.

* 1956-69 yılları arasında Küba’da 60 bin kişi ABD’li danışmanlarıyla Batista’nın birlikte yürüttüğü operasyonlarda öldürüldü.

* 1961’de Küba’ya karşı Domuzlar Körfezi çıkartmasını örgütledi.

* 1965’te işbirlikçi Suharto, 1 milyondan fazla komünist ve ilerici Endonezyalı’yı öldürdü.

* Aynı yıl Dominik’e paraşütçülerini indirdi ve 10 bin Dominikli’yi öldürdü.

* 1975’te Vietnam’dan kovulduğunda, arkasında milyonlarca ölü ve sakat bıraktı. ABD’nin Vietnam’da halkın üzerine attığı 638 bin ton bomba, 2. Dünya Savaşı sırasında Avrupa ve Afrika’ya atılan toplam bombanın yarısı. Milyonlarca insan stratejik köylere sürülmüş, onbinlerce kadının ırzına geçilmiş, yüzbinlerce insan sakat bırakılmıştır. Milyonlarca insan işkenceden geçirilmiştir.

* 1970-75 yılları arasında Kamboçya ve Laos’ta 1 milyon insan öldürüldü.

* 1973’te Şili’de CIA’nın düzenlediği darbe sonrasında 30 bin kişi öldürüldü.

* Arjantin’de faşist generallerle yaptığı işbirliği sonucu 30 bin kişi kaybedildi.

* 1983’te Lübnan’a müdahale etti. Binlerce ilerici yurtsever Lübnanlı öldürüldü.

* Aynı yıl Lübnan’a ikinci bir müdahalede bulundu. Amerikan 6. filosuna bağlı savaş gemileri Lübnan’a günlerce bomba yağdırdı.

* Yine aynı yıl Grenada’yı işgal etti. Yüzlerce ilerici ve yurtsever öldürüldü.

* 1986’da Libya’yı bombaladı, bine yakın sivil öldü. Ülkeye ambargo uygulayarak deniz ablukasına başvurdu.

* 1986’da Panama’ya asker çıkardı. 5 bin Panamalı’yı öldürdü.

* 1991’de Irak’ın Kuveyt’e girişini bahane ederek, diğer emperyalist güçleri de arkasına takarak Irak halkına karşı bomba yağdırdı. 100 binin üzerinde insanın öldüğü bu vahşeti, iletişim kanallarıyla tüm dünyaya izlettirdi. Körfez hareketi boyunca ABD uçakları Irak halkının üzerinde toplam 12 bin sorti yaptılar.

* Somali’deki durumu bahane ederek yine diğer emperyalist güçleri de peşine takarak ülkeyi işgale girişti.

* İran’a karşı başlattığı ambargoyu yıllardır sürdürüyor.

* Latin Amerika’da ABD’nin bulaşmadığı savaş, katliam, insan hakları ihlali yok gibidir. Nikaragua’dan kaçan işkenceci, halk düşmanı kontraları Özgürlük Savaşçıları adı altında Honduras’ta üslendirdi ve silahlandırarak Nikaragua halkının üzerine saldırttı. Birçok Latin Amerika ülkesinde de Ulusal Muhafızlar adı altında ölüm mangalarını örgütledi, eğitti, finanse etti, silahlandırdı ve halkın üzerine saldırttı.

* 1995 yılında CIA tarafından organize edildiği ortaya çıkan Azerbaycan’daki darbe girişimi.

* 1995 ve 1998 yıllarında CIA tarafından Özbekistan’da darbe girişimi.

* 1998’de Afganistan ve Sudan’ı bombaladı. Sudan’da ilaç fabrikasını vurdu.

* 1998 Aralık ayında Irak’a karşı Çöl Tilkisi operasyonunu düzenledi.

* 1990’lı yılların başından bugünlere dek süren Yugoslavya’nın parçalanmasında ve Milosoviç’in iktidardan düşürülmesinde CIA’nın rolü olduğu yetkililerce belirtildi.

* ABD, Çin’in Uygur bölgesindeki ayrılıkçı terörü destekledi ve halen de maddi yardım yapıyor.

(Cumhuriyet gazetesinin 19 Eylül 2001 tarihli sayısından alınmıştır...)

Emperyalist şiddetten medet umanlar...

Türkiye ve İsrail katliamcı kimliğini meşrulaştırmaya çalışıyor

Amerikan emperyalizminin Ortadoğu'daki stratejik müttefikleri, Türkiye ve İsrail, efendilerine dönük saldırılardan azami şekilde yararlanma hesapları yapıyorlar. Bu arada “terör mağduru devletler” olarak Batılılar tarafından daha iyi anlaşılacaklarını umuyorlar. Asıl efendileri ABD'den hiçbir şikayetleri yok. Zira o “onları her zaman desteklemiş, ondan aldıkları silahlarla teröre karşı savaşmışlar”dır. Sitemleri Avrupa Birliği ülkelerinedir.

Ortadoğu'nun en faşizan, en katliamcı devletleri olan Türkiye ve İsrail birden terör mağduru olduklarını ilan ettiler. Bölgede kendilerini “hür dünya ve demokrasinin” temel güvencesi olarak gören bu iki devlet, değerlerinin yeterince anlaşılmadığından yakınıyorlar. Gerçekleştirecekleri yeni katliamların “teröre karşı mücadele, demokrasi mücadelesi” olarak onaylanmasını istiyorlar.

Siyonist İsrail dünya halkları nazarında katil bir devlet olarak teşhir olmuştur. Kurulduğu günden bu yana kirli siciline onlarca kitle katliamı sığdırmıştır. 1982'de Sabra-Şatilla Filistin mülteci kamplarında şimdiki İsrail Başbakanı Şaron denetiminde işlenen vahşi katliam, tek başına siyonist devletin niteliğini açığa çıkarmaya yeter. Binlerce çocuk, kadın ve yaşlı insanın İsrail kuklası Falanjistler tarafından parçalanması, insanlığın belleğinde silinmeyecek izler bırakmıştır.

Dünya Ticaret Merkezi ve Pentagon'un vurulmasından sonra oluşan atmosferi değerlendiren İsrail, kitle katliamlarına hız verdi. Tüm dünyanın gözleri önünde gerçekleştirilen hunharca katliamların adı “teröristlere karşı operasyon”! En kanlı devlet terörü terör fobisiyle meşrulaştırılmaya çalışılıyor. Bu zorbalığın kitleler tarafından kabul görmesi için iğrenç yalanlar kusuluyor. Filistin kent, kasaba ve köylerini işgal eden İsrail ordusu, yerleşim yerlerini yerle bir ediyor, onlarca Filistinliyi katlederek ilerliyor. Buna rağmen herhangi bir siyasi ya da diplomatik tepkiyle karşılaşmıyor.

Emperyalizme uşaklığı en uç noktaya vardıran Türk sermaye rejimi ise, yeni oluşan konjonktürden, stratejik müttefiki İsrail'in izinden giderek yararlanmaya çalışıyor. Devlet ve hükümetin değişik kademelerinden yetkililerin yaptıkları açıklamalarda iki yön öne çıkıyor. İlki, ABD'ye ne kadar sadık oldukları, efendilerinden gelen her türlü emre amade oldukları ve bunun için devletin “teyakkuz” durumunda bulunduğu... Dünyanın en haydut emperyalistinin çıkarları gerektiriyorsa eğer, NATO'nun ikinci büyük ordusu savaşa hazır!

İkincisi ise, ABD'ye saldırının emperyalistler için bir ders olduğu ve Türkiye'yi daha iyi anlayacakları yönünde. Kürt halkına karşı yürüttükleri inkar ve imhaya dayalı kirli savaşı; “bin operasyon”, binlerce köyün yakılması, gözaltında kayıplar, yargısız infazlar, silah ve uyuşturucu ticareti gibi kirli icraatları teröre karşı mücadele olarak kabul ettirme çabası içindeler.

Burjuva düzen bekçilerininin asıl hesapları ise geleceğe yönelik. Emperyalist mali kurumlar tarafından yönetilen, kendi deyimleriyle “IMF'nin kucağına düşen” ülkede işçi sınıfı ve emekçiler tam bir yıkımı yaşıyor. MGK toplantılarında olası bir “sosyal patlama”nın nasıl bastırılacağı konusunda tedbirler alınıyor. Bunun anlamı, olası bir toplumsal başkaldırıyı şiddetle ezmektir. Geçmiş katliamlar bir yana 19 Aralık'ta cezaevlerinde sergiledikleri vahşet, emekçilerin yükselcek mücadelesi karşısında estirecekleri terörün somut göstergesidir. Şimdiden, sömürü ve yağmaya karşı direnecek yığınların eylemini terörizm olarak damgalamanın, buna karşı uygulanacak her türlü terörü meşrulaştırmanın zeminini döşüyorlar.

Kısacası sermaye düzeni daha büyük çatışmalara hazırlanıyor. Sınıf savaşının keskinleştiği, işçi sınıfı ve emekçilerin kitlesel bir şekilde hesaplar sormaya başladığı zaman, düzen bekçileri yetersiz kalma kaygısı taşıyorlar. Bu durumda emperyalist efendilerin yardımına ihtiyaç duyacaklar. Artık emperyalistleri hareketi ezmek için doğrudan katkı sunmaya çağırıyorlar. “Hür dünya ve demokrasi” adına her türlü bastırma hareketi ve zorbalık uygulanabilir! Bugünden en sıradan hak arama eylemine karşı kudurganca saldırmaları, geleceğe dair planları hakkında bir fikir veriyor. Aktif dağıtım ile Tuzla Tersanesi işçilerine, 1 Eylül'de Kürt halkına karşı kolluk kuvvetlerinin sergiledikleri tutum ve Armutlu'daki direniş evlerine saldırı, devlet terörünün son tezahürleridir.

Emperyalistler de tüm dünyada benzer bir hazırlık yapıyorlar. Terör tanımını genişletme ve bunun karşısında cephe oluşturma çabası içindeler. Uluslararası haydutlar paktı NATO daha saldırgan bir politikayı gündemine almış durumda. Gelecekte sınıf çatışmalarının daha keskin yaşanacağı konusundaki bilinç açıklığıyla şiddetin dozunu artırmanın yollarını arıyorlar.

Ortadoğu'nun katliamcı iki devleti, Türkiye ve İsrail, efendilerine yaltaklanarak bu süreçten güçlenerek çıkma hesabı içindeler. Şiddete dayanarak güçlenmeyi hesaplayanların akibetinin ne olduğu ise tarihteki örneklerden bilinir. Zulüm üzerine yükselen bütün imparatorlukların sonu çöküş olmuştur. İster efendi olsun ister uşak, yaşamı hergün yeniden üretenleri baskı altında tutan rejimler emekçilerin örgütlü silkinışıyle yerle bir olmaktan kurtulamayacaklardır.

Emperyalistler tüm hak ve özgürlükleri ortadan kaldırmayı hedefliyor

11 Eylül'de ABD'ye yapılan saldırı emperyalist ülkelerde gericiliğin güçlendirilmesine dayanak yapıyor. Terörizme karşı mücadele adı altında dünya halklarına açılan savaş askeri müdahalelerle sınırlı kalmayacak. Devrimci ve ilerici örgütler ile yükselcek işçi-emekçi mücadelesi de hedef tahtasında.

İşçi ve emekçilerin zorlu mücadelelerle kazandıkları haklar “terörizme karşı mücadele”, “toplumun güvenliği”, “düzenin korunması” demagogileriyle bir çırpıda yok edilmek isteniyor.

Başta Almanya ve ABD'de olmak üzere, kapitalist ülkelerde yine yabancılar günah keçisi olarak gösterilmeye çalışılıyor. ABD'de Arap ve Asyalılar'a karşı yapılan 300'ün üzerinde saldırıda iki kişi yaşamını yitirirken, ırkçı gösteriler de sürüyor.

“Biz de Amerikalıyız!” sloganını tüm topluma egemen kılmaya çalışan Alman devleti ise, kiliselerde, okullarda, fabrikalarda, alanlarda saygı duruşları örgütlüyor. Ama insanlar buralarda savaş istemiyoruz şiarını yükseltiyorlar.

RAF eylemlerinin gerçekleştiği yıllarda her ağacın arkasında bir terörist aradıkları gibi, şimdi de yabancıların sokakta, telefonda ya da kendi aralarındaki konuşmalarda sevinç gösterisinde bulunmaları tutuklamalara, fabrikalardaki işçilerin saygı duruşu için makinasını kapatmaması işten çıkarmalara, öğretmenlerin okulda “bu Amerika'ya ders olsun” demesi açığa alınmaya, uçaktaki Arap uyruklu birinin bir telekafeden telefon ettiğinin tespit edilmesiyle telekafelerin basılmasına kadar uzanıyor saldırılar.

Alman medyası üzerinden yabancılar karşı önyargılar kışkırtılıyor. Düne kadar aşağılanan, dıştalan ve sermaye beslemesi faşistlerin saldırılarına maruz kalan yabancılar, şimdi potansiyel “terörist”ler olarak gösterilmeye çalışılıyor. Düne kadar yabancılar yasadıkları toplumlara uyum sağlamadığı için aşağılayıp hor görenler, şimdi de entegre olmuş yabancıların normal yaşamda hiç dikkat çekmeden rahatlıkla gizlenebildikleri için çok tehlikeli olduklarını ifade ediyorlar.

Alman emperyalistleri ABD'deki olayların benzerinin Almanya'da da olabileceğini ileri sürerek, ulusal güvenlik ve savunma politikasında köklü bir değişimin şart olduğunu, özellikle de önümüzdeki günlerde Almanya'daki sol veya islami gruplar tarafından çeşitli parti ve gazete bürolarının işgalleri, bombalı tehdit ve saldırı gibi eylemlerin gerçekleştirilebileceğini, bu nedenle gerekli güvenlik önlemlerinin alınması gerektiğini vurguluyorlar. Alman ordusunun gerektiğinde iç güvenliğe müdahale etmesinin yollarının açılması yönlü tartışmalar sürüyor.

Amerika'ya yapılan saldırılardan sonra Federal Bakanlar Kurulu çarşamba günü iç ve dış güvenliğin arttırılmasının tartışıldığı toplantıda anti-terör paketini oy birliği ile kabul etti. Buna göre; belli bir dini ve dünya görüşünü korumayı kendilerine görev edindikleri gerekçesiyle yasaklanamayan dernek ve kuruluşların elinden dini imtiyazları alınıp kapatılmaları kolaylaştırılacak. Başta havaalanı personeli olmak üzere güvenlik gerektiren yerlerde çalışanlar özel güvenlik soruşturmasından geçecek, “Bilgi koruma” ile ilgili yasa değiştirilecek. Örneğin bankalar kişilere ait hesaplar konusunda bilgi verebilecek.

Ayrıca anti-terör yasasınının 129. maddesinin sınırları genişletiliyor. “Almanya'da terör örgütü kurmak yasaktır” maddesine “Terör örgütünü destekleyen dernek ve kurumlar yasaklanır” maddesi ekleniyor. 129. madde Almanya'da PKK ve DHKP-C'nin yasaklanmasında işletilmişti. 129. maddenin genişletilmesi ile önümüzdeki süreçte devrimci örgüt ve partilere yakınlığıyla bilinen dernekler ve kuruluşlar kapatılacak.

Güvenlik ve gözleme aygıtı daha da sertleştirilecek, “terörist” avını sürdürecekt gizli örgütler, polis ve ordu teknik ve personel olarak yeniden donatılacak. Bütçeden silahlanmaya daha fazla para ayrılacak. İlticacılarla ilgili sınırlar daha da daralacak. Yabancılar daha sıkı bir kontrolden sonra vize verilecek. Şüpheli devletlerden gelecek olanlar Anayasayı Koruma Örgütü tarafından ön soruşturmadan geçirilecek.

Alman devleti terör paketinin 3 milyar marklık yükünü de yine işçi ve emekçilere ödetmeyi planlıyor. Bunun için vergiler yükseltilecek. Diğer taraftan bu saldırılar gerekçe gösterilerek onbinlerce işyeri yok edilme tehdidi ile karşı karşıya bulunuyor. Hava yolları tekelleri daha şimdiden onbinlerce işçiyi işten atacaklarını açıkladılar.

Amerika'daki olaylar bahane edilerek ırkçı propagandaya hız verilecek, her türlü hak aramanın önü terör demagogisi ile kesilecek, hak aramaya çalışanlara terörist muamelesi yapılacak. Aynı işyerinde çalışan, hak gaspları ve sömürüden aynı oranda etkilenen işçiler arasında ayrımcılık körüklenecek, işçilerin birliği ve ortak mücadelesi engellenmeye çalışılacak.

Bu saldırıları boşa çıkarmanın yolu, din, dil, ulus, ırk ayrımı yapmaksızın tüm işçilerin sermayenin her türlü saldırısına, hak gasplarına, işten atmalara ve ayrımcı politikalara karşı ortak bir cephe kurmasından, birlikte yürütülecek mücadeleden geçiyor.

Türk devleti ABD'nin vurulmasını gerici hesaplarına dayanak yapıyor...

Kuralsız ve sınırsız yeni bir faşist terör dalgası!



Türk devletinin katliamcı sicili temize çekiliyor!

ABD'yi çaresizlik içerisinde bırakan saldırı Türk devleti tarafından gizlenemeyen bir sevinçle karşılandı. Saldırıyı kınama yönlü tüm açıklamalar, Türk devletinin “terörle mücadelesindeki haklılığı”nın artık anlaşılacağına ilişkin sözlerle bağlandı. Bu neredeyse tüm düzen çevrelerinin üzerinde birleştiği temel tutum oldu. Bu ilk tepkilerin ardından sıra “teröre karşı uluslararası işbirliği”ne geldi. Bu doğrultuda ABD'nin “teröre karşı uluslararası koalisyon” arayışlarına tam destek verildi. Böylece, “terörden acı çeken bir devletiz” demagojisi yinelenerek, bir yandan ABD'nin savaş arabasına bağlanmaya, diğer yandan yoğunlaştırılacak faşist baskı ve teröre meşruluk sağlanmaya çalışılıyor.

Düzen cephesinden kullanılan temel demagojik argümanlardan biri, ABD saldırısından bir gün önce gerçekleştirilen Taksim'deki feda eylemi oldu. İki eylem arasında kurulan zorlama paralelliklerle, ABD'nin savaş çıkırtkanlığı tüm düzen cephesi tarafından paylaşıldı. “Terör vahşeti” argümanı üzerinden demagojik bir kampanya yürütüldü. Böylelikle Türk devletinin kirli ve kanlı sicili temize çekilmeye çalışıldı. İkiz kulelerdeki görüntüler devletin faşist baskı ve terörünün haklılığına kanıt olarak sunuldu. Bu özellikle F tipi terörü meşrulaştırmak için yapıldı. 19 Aralık katliamının belgelendiği ve zindan direnişinin devleti çaresizlik içerisine düşürdüğü bir süreçte yapılan bu demagojiyle verilmek istenen mesaj şuydu: Devlet olarak yıkarız, yakarız, katlederiz, çünkü bu terörün vahşetini engellemek içindir!

Yapılmak istenen devlet katliamcılığını meşrulaştırmak, bu zemin üzerinden faşist terörü koyulaştırmaktır. Ülkenin emperyalistlere parsel parsel satıldığı, emekçi halkın acımasız bir sosyal yıkım yaşadığı bir evrede, sermaye devleti bu yıkım politikalarına karşı biriken “sosyal patlama” dinamiklerini bastırmaya dönük kirli hesap ve planlar içerisinde. Bugün efendisinin yaşadığı saldırıyı bu

hesap ve planlarının bir dayanağı haline getirmeye çalışmaktadır. Önümüzdeki süreçte faşist terör aygıtlarını güçlendirme yönünde atılmakta olan adımlar daha da hız kazanacaktır.

Maskeler atılıyor, faşist terörün önü açılıyor!

Türk devleti emperyalistlerle girilen yeni ilişkiler, çürüyen düzene çeki düzen verme ve imaj tazeleme gibi nedenlerle “demokratikleşme” adı

“ulusal güvenlik ile insan hakları arasındaki ince çizgi”yi kaldırmakta hiçbir sakınca görmemektedirler. Bugün başta ABD olmak üzere tüm emperyalistler “teröre karşı mücadele”de her türlü yol ve yöntemi kullanmanın meşruluğunu dillendirmekte, bu daha önce demokrasi havariliği yapan burjuva-liberal çevrelerce de alkışlanmaktadır. Artık tüm örtüler bir yana atılmıştır, herşey kendi sınıfsal mantığı ve sertliği içerisinde yaşanmaktadır.

Türk devletinin sözde “demokratikleşme” açılımları” her zaman, ayak sürüme ve “bizim gerçekliğimiz farklıdır” argümanı ile elele yürüdü. Çünkü, Türkiye'deki devrimci siyasal akımlar ne kadar ezilse ya da etkisizleştirilse de, toplumsal sorunların ağırlığı düzen karşıtı devrimci akımları besleyen bir zemin hazırlamaktadır. Bunu engellemek için kaba baskı ve terör yöntemlerine başvurmak Türk devleti için bir zorunluluk olarak görülmektedir. ABD'yi sarsan saldırıyla beraber emperyalist saldırganlığın dizginlerinden boşaltılmaya hazırlandığı bir evrede Türk devleti de artık sırtındaki bu yükten kurtulmanın rahatlığı içerisinde. Örneğin daha birkaç

gün önce “ulusal güvenlik sendromu” üzerine çıkırtkanlık yapan Mesut Yılmaz, saldırı sonrasında yaptığı ilk açıklamada “ulusal güvenlik”in ne derece gerekli olduğunu altını çizme gereği duymuştur. Bu dünya ölçüsündeki saldırganlığa dayanarak Türk devletinin de baskı ve terörü yoğunlaştıracağını açıkça göstermektedir. Nitekim olayların sıcaklığı içerisinde bu yönlü adımlar atılmıştır. Armutlu'daki saldırı bunun çarpıcı örneklerinden birisidir. Türk devletinin önümüzdeki dönem atmayı hesapladığı adımlardan biri ise;



altında bir takım girişimler içerisinde bulunuyordu. Bu esasta kaba baskı ve terör biçimlerinden inceltirilmiş biçimlere geçiş anlamına geliyordu. Düzen cephesinde bunun zamanlaması ve çerçevesi konusunda bir takım çelişkiler de zaman zaman gün yüzüne çıkıyordu. Ama düzenin yönelimleri konusunda esasta bir farklı eğilim söz konusu değildi.

Düzen cephesindeki bu yönelim esasta, bugün emperyalist merkezlerden sık sık ifade edildiği gibi, “ulusal güvenlik ile insan hakları arasında ince bir sınır koyma” anlamına geliyordu. Bu “ince çizgi”, düzen karşıtı tüm siyasal hareketliliklerin ezilmesi, ancak bunun bir takım hukuki kurallar ve sınırlar içerisinde yapılmasıdır. Bu ise ancak düzen karşıtı siyasal akımların zor kullanılarak ezilmesiyle mümkün olacaktır. Ancak bu yapılabildiği ölçüde baskı ve terör daha ince biçimlere, “hukuk kuralları” çerçevesine kavuşturulabilecektir. AB emperyalistleri bu nedenle Türk devletinin, “demokratikleşme” için devrimci siyasal akımları bir ezme hareketi olan F tipi saldırısına tam destek vermiştir.

Bu açıdan emperyalist-kapitalist dünya arasında tam bir uyum vardır. Nitekim bugün “teröre karşı uluslararası işbirliği” çıkırtkanlığı, tam da sistemlerini tehdit eden gücün varlığını iliklerine kadar hissetmeleri üzerinden yapılmaktadır. Bunun için

“teröre karşı uluslararası işbirliği” adı altında, ülke dışındaki devrimci güçlere karşı sistemli bir terör hareketi başlatmaktır. “Uluslararası işbirliği” emperyalistler ve gerici işbirlikçileri arasında askeri ve istihbarat alanlarında sıkı bir işbirliğini öngörmektedir. Bu, Türk devletinin iştahını kabartan bir adımdır. Nitekim bu yönlü atılan bazı adımlar onu ayrıca cesaretlendirmektedir. Fehriye Erdal davasındaki durum bunun bir örneğidir. Belçika'nın Türkiye'nin baskılarına karşı daha önce geri adım atmadığı bu dava, ABD saldırısından birkaç gün sonra sadece birkaç saat içerisinde farklı bir seyir almıştır. Belçika Fehriye Erdal'ı Sabancılar'ın öldürülmesi eyleminden dolayı yargılama kararı almıştır. Belçika yasalarına ters olan bu kararın siyasal bir muhtevaya sahip olduğu yeterince açıktır.

Türk devleti ABD'nin vurulmasını faşist baskı ve terörü her alanda koyulaştırmanın, terör aygıtlarını güçlendirmenin fırsatına dönüştürmek doğrultusunda gerekli hazırlıkları yapmaktadır. Önümüzdeki dönemde koyulaşmış dizginsiz bir faşist baskı ve terör dalgasının önünün açılacağından kuşku duyulmamalıdır.

Devrimci güçler Türk devletinin bu hesaplarını bozmak için örgütsel ve siyasal planda tüm hazırlıklarını yapmak durumundadırlar.

KESK Olağanüstü Genel Kurul’u...

Tartışmalar, pazarlıklar, sonuçsuz kalan uzlaşmalar...

“Sahte sendika yasası”na uyum sağlamak amacıyla yapılan KESK 1. Olağanüstü Kurul’u 282 delegenin katılımıyla gerçekleşti. Kurul, divanın seçilmesinden sonra saygı duruşuyla başladı, Genel Başkan Sami Evren’in konuşmasıyla devam etti. Tüzük komisyonu oluşturulduktan sonra “4688 sayılı yasaya göre tüzük değişikliklerinin görüşülmesi” maddesine geçildi.

KESK MYK’sının hazırladığı tüzük önerisinin yanısıra Birleşik Sendikal Hareket’in hazırlamış olduğu tüzük önerisi de kurula sunuldu. Divana; tüzük maddeleri üzerine lehte ve aleyhte görüş bildiren delege sayısının birer kişi, konuşma süresinin ise üçer dakika ile sınırlandırılması için verilen garip önerge doğal olarak tartışmalara neden oldu.

Delege olmayan KESK üyelerinin de itiraz etmesi üzerine, divan başkanı görevlileri uyarak dinleyicilere müdahale edilmesini istedi. Delege olanlarla olmayanların ayrılması için oturma düzeni değiştirildi. Tümü genel kurula katılmasa da 500 delegesi olan KESK’in önden yalnızca 300 kişi alabilen bir salon tutması nedeniyle, bu ayırıştırma da sorunu çözemedi. Bunun üzerine divan, kongreyi izlemek üzere gelen üyelerin kendilerine ayrılan sıranın ön kısmını boşaltmaları ve buralara delegelerin oturması yönünde müdahalede bulundu. Kendilerine konuk muamelesi yapılan üyeler ön sıraları boşaltmakla yetinmediler, tepkilerini dile getirerek salonu da terkettiler. Sonuçta, BSH delegelerinin itirazına ve karşı oy kullanmasın rağmen, tartışmalara neden olan önerge oy çokluğu ile kabul edildi. Yaşanan tartışmalar üzerine divan beş dakika ara vermek durumunda kaldı.

Maddelerin görüşülmesine geçilmeden önce, 4688 sayılı yasaya göre kapatılması öngörülen ve F tipi cezaevlerine karşı görüş bildirdiği için devlet terörüne maruz kalan ve 16 üyesi hakkında 3 yıl 9 ay hapis cezası verilen Tüm Yargı-Sen’in verdiği önerge okundu. Önergede KESK’in Tüm Yargı-Sen’i sahiplenmesi gerektiği dile getirildi. Bu doğrultuda, Tüm Yargı-Sen’in yargılandığı materyalleri KESK MYK’sı ve genel merkezlerin sahiplenmesi ve “Düşünceye özgürlük” kampanyasında olduğu gibi yöneticilerin kendileri hakkında suç duyurusunda bulunması; KESK’in de üye olduğu uluslararası emek örgütü ICFTU ve ETUC yöneticilerinin duruşmaları izlemek üzere çağırılması; Emek Platformu ve sivil toplum örgütlerinin bu konuda duyarlı olması için basınç oluşturulması; Cumhurbaşkanı Sezer’le görüşmelerde bulunulması; Barolar Birliği’nin konuya sahip çıkması; kamuoyu yaratmak amacıyla basın ve yayın kuruluşlarına gidilmesi; yargı süreci tamamlanmadığı halde açığa alındığı için maaşlarının 1/3’ü kesilen üyelerle görevinden atılan üyelerin maaşlarının ödenmesi için ödenek ayrılması doğrultusunda KESK’in çalışma yürütmesi gerektiği belirtildi. Divan başkanı önergeyi okuduktan sonra KESK’in bu konuyu görüşerek gerekeni yapacağını dile getirdi. Bu sırada salondan “Baskılar bizi yıldırılmaz!” sloganları yükseldi.

Tüzük maddelerinin görüşülmesine geçilmeden önce ÖDP, EMEP ve HADEP delegelerinin verdiği bir başka önerge yine tartışmalara neden oldu. Önerge; gündemin yoğun olmasından dolayı, “hukuki zorunluluğun genel kurul iradesine dönüştürülmesi”

amacıyla tüzük değişikliği için gerekli oyun kurula katılan delegelerin salt çoğunluğu olarak benimsenmesi önerisini içeriyordu.

Aleyhte görüş bildirmek için sözalan Cengiz Faydalı, 11 yıllık mücadelenin anlamına ve sonuçlarına dikkat çekerek, bu önerenin bugün oluşmuş bir genel kurul delegesi iradesini temsil etmediğini dile getirdi. Yasanın net olduğunu dile getiren Faydalı, tüzük değişikliğinin Valiliğe sunulacağını, Valiliğin tüzüğü inceledikten sonra aykırı gördüğü maddeleri geri göndereceğini, daha sonra mahkeme yolunun olduğunu ve ancak bundan sonra bu önerenin verilebileceğini belirtti. Bu yaklaşımın 11 yıllık fiili-meşru mücadelenin tasfiyesi olduğunu, KESK’in kendi tüzüğünü devlete göre değil kendi meşruiyetine göre belirlemesi gerektiğini söyledi. Faydalı kürsüden indiğinde, salondan “Söz, yetki, karar çalışanlara!” sloganları yükseldi.

Önerenin lehinde bir konuşma yapıldıktan sonra kürsüye çıkan başka bir delege, KESK’in önceki tüzüğüne göre 14. maddenin ihlal edildiğini, ancak 14. maddeyi değiştirmek üzere verilen önerenin kurulda onaylandıktan sonra bu önerenin verilebileceğini söyledi. (14. maddeye göre tüzük değişikliği için genel kurul delegelerinin salt çoğunluğu, yani 251 oy gerekiyor.)

Salonda yaşanan gerginlik üzerine önerge sahipleri öngelerini geri çektiler. Yaşanan kargaşa üzerine divan bir ara daha vermek zorunda kaldı. Uzun süren aradan sonra divan başkanı anlaşmazlık çıkan önerge üzerine delegelerin görüştüklerini, farklı tüzük taslağı sunan tarafların tüzük önerilerini ortaklaştırmak için de çalıştıklarını belirtti. ÖDP, HADEP, EMEP delegeleri ile BSH delegelerinin yaptığı ortak görüşme sonucu, tüzüğün 14. maddesi verilen şu önerge sonucu oy birliği ile değiştirildi: *“Yasanın zorunlu gördüğü tüzük değişikliğinde genel kurula katılan delegelerin salt çoğunluğu, diğer maddeler için genel kurul delegelerinin salt çoğunluğu (251 oy) gereklidir.”*

Bu anlaşmadan sonra ortaklaştırılan tek tüzük taslağı üzerinden maddelerin görüşülmesine geçildi. 4688 sayılı yasanın zorunlu kıldığı bir dizi maddede yapılan değişiklikler oy birliği ya da oy çokluğu ile kabul edildi.

1. Olağanüstü Kurul’da madde 10’da belirtilen “konfederasyonun organları” başlığı altında belirtilen zorunlu organlar; Genel Kurul, Yönetim Kurulu, Denetleme Kurulu, Disiplin Kurulu olarak onaylandı. Böylece GYK kaldırılmış oldu. Yasaya uyum için devletin zorunlu kıldığı Genel Danışma Kurulu ile Genel Danışma Meclisi ise ortaklaşılan metinden çıkarıldı ve yerine *“diğer ihtiyaç duyulan kurullar gelecek genel kurulda belirlenir”* ifadesi konuldu. Madde 30’da konfederasyon yöneticilerinin özlük hakları başlığı altında yeralan *“Tüm mesaisini konfederasyona harcayan yöneticilerin ücretleri Genel Kurul tarafından belirlenir”* ifadesi, bazı delegelerin ücretlerin olağanüstü kurulda belirlenmesi için verdiği önergeye rağmen oy çokluğu ile reddedilerek korundu.

Buraya kadar sorunsuz kabul edilen maddeler, sıra tüzük taslağında yeralan madde 4 (konfederasyonun amaçları), madde 5 (konfederasyonun ilkeleri), madde 6 (konfederasyonun görev ve yetkileri) kısmına geldiğinde yine büyük tartışmalara neden oldu. BSH

delegeleri bu maddelerin genel kurul delegelerinin salt çoğunluğu (251 oy) ile değiştirilebileceğini, aksi durumda 14. maddenin ihlal edileceğini, bu durumun kurulun iptaline neden olacağını belirterek itiraz ettiler. Divan başkanı sabah yapılan oylama sonucu 14. maddenin *“Yasanın zorunlu gördüğü tüzük değişikliğinde genel kurula katılan delegelerin salt çoğunluğu yeterlidir”* şeklinde oybirliği ile değiştirildiğini hatırlattı ve madde 4’ün de bu kapsama girdiğini belirterek itirazları reddetti.

Bu sırada ortak görüşmeyi yürüten ÖDP, HADEP, EMEP’in MYK delegeleri madde 4, 5 ve 6’ı konusunda da ortaklaşıldığını, fakat bunun “unutulduğu” için yasanın zorunlu gördüğü tüzük maddelerine eklenmediğini belirttiler. Düşükleri oyunu geç anlayan BSH delegelerinin itirazları devam ederken, itirazlara bazı HADEP ve EMEP delegeleri de katıldı. Bu tartışmalar sürerken madde okundu ve oylamaya sunuldu. Yapılan değişiklikte, taslak tüzüğün 4. maddesinin A bendinde yeralan; *“Konfederasyon, tüm maddi değerlerin yaratıcısı emeğin en yüce değer olduğu gerçeğinden hareketle ve sendikal mücadelenin demokrasi , özgürlükler mücadelesinin bir parçası olduğunun bilinciyle; A-Grev ve toplu iş sözleşmeli sendikal hakların tanınması ve mevzuatımızda çalışma koşullarını düzenleyen hükümlerin uluslararası evrensel normlara uyumunun sağlanması için gerekli mücadeleyi yürütmeyi,”* şeklindeki ifade çıkarılarak, yerine; *“ortak ve demokratik bir çalışma yasası, grev ve toplu iş sözleşmesi hakkı mücadele ile lokavta karşı mücadeleyi amaçlar”* ifadesi maddenin son bendine eklenmişti.

Yapılan oylama sonucu 82 evet oyuna karşı 52 hayır oyu çıktı. MYK’da yeralan HADEP delegesi evet oyu kullanmasına rağmen, bazı HADEP delegeleri karşı oy kullandılar. Yine MYK’da yeralan EMEP delegesi evet oyu kullanmasına rağmen, EMEP delegeleri çekimser kalarak oy kullanmadılar. Oyların iki kere sayılmasından sonra, divan başkanı tüzük değişikliği için gerekli olan dörtte bir oy çokluğu (125 oy) sağlanamadığı için maddenin reddedildiğini belirtti. Yaşanan tartışmaların gittikçe büyümesi ve BSH delegeleri arasında süren tartışmalar üzerine Cengiz Faydalı kürsüye çıkarak bu maddeler için 251 oy çokluğu aranması gerektiğini belirtti ve önergeden imzasını çektiğini söyledi. İttifakın bozulması üzerine kürsüye çıkan ÖDP delegesi Nazmi Alkaya ajitatif söylemler eşliğinde, yapılan davranışı ilkesizlikle suçladı ve imzasının arkasında durmayanlarla ortak hareket etmeyeceklerini belirtti ve bundan sonra daha devrimci bir KESK amaçlayan herkesle ortak hareket edeceklerini sözlerine ekledi. Ve ardından, önergelerden imzalarını çektiklerini belirterek salonu tebası ile birlikte terketti.

Salonda yaşanan karışıklık, tartışma ve şaşkınlık üzerine kürsüye çıkan Sami Evren, KESK’in mücadelecı geleneğine değinerek bu tür tartışmaların olağan olduğunu, içte yaşanan sorunların KESK’in birliğini bozamayacağını, bu kurulda sesli düşündüklerini, olağanüstü kurulun amacına uygun bir biçimde sona erdiğini ve yasaya uyum için tüzük değişikliğinin sağlandığını belirtti. Kurul Evren’in konuşmasıyla tartışmalı bir biçimde sona ermiş oldu.

KESK Olağanüstü Kurul'u üzerine...

Reformist koalisyonun yasal çerçeveye uyum çabası

KESK Olağanüstü Genel Kurul'u, kamu emekçilerinin fiili-meşru mücadelesiyle yaratmış olduğu devrimci ve ilerici ne kadar değer varsa bunun reformist ve icazetçi anlayışlar tarafından son kırıntısına kadar tasfiye edilmesi olarak gerçekleşti. Kurul, önden hesap edilemeyen dengeler nedeniyle, kirli ve ilkesiz ittifakların "güçsüzlük" dengesi üzerinden şekillendi.

Sermaye sözcüsü hükümetin, İMF politikalarını uygulamak için emperyalizme koşulsuz biat ettiği, devletin F tipi hücre saldırısını meşrulaştırmak için muhalefet eden tüm kişi, kurum ve kuruluş üzerinde azgınca terör estirdiği, sınıf hareketinin durgunluğu ve toplumsal muhalefetin kırılmaya uğradığı bir süreçte, sahte sendika yasasını tekrar gündeme getirmesi bir tesadüf değildir. Bu saldırının hayata geçmesinde, 26 Mayıs sürecinden itibaren dostun ve düşmanın gözü önünde teslimiyete koşar adım giden ÖDP, HADEP ve EMEP reformist koalisyonunun payı küçümsenemez. KESK bürokratlarının fırsat buldukça dillendirdiği "bu yasanın çıkması bile bizim mücadelemiz sonucu olmuştur" türü söylemlerle devletin açıktan bir saldırısı olan bu yasayı sanki bir ganimetmiş gibi sunması ise, tam bir aymazlık ve arsızlık örneğidir. Böylesi bir demagojinin arkasına sığınan bu anlayışları sadece 26 Mayıs süreciyle değerlendirmek elbette doğru olmaz. Zaafların örtüşmesi sonucu KESK yönetimine gelen reformist anlayışlar, izledikleri siyasal hat ve icazetçi tutumlarıyla bu yasanın çıkmasının doğrudan suçlusu ve sorumlusudurlar.

Son genel kurula gelelim. ÖDP, HADEP ve EMEP reformist bileşiminin ilkesiz ittifakından oluşan KESK MYK'sı, kurula sunmak üzere bir tüzük taslağı oluşturmuştu. MYK'nın önceden hazırlamış olduğu bu taslak tüzük ve Sami Evren'in konuşması gelenlerin eline bir dosya şeklinde sunuldu. Önden hazırlanmış bir metni okumakta dahi zorlanan Sami Evren'in konuşması, bol bol küresel sermaye ve onun saldırılarından, eşitlik, özgürlük, barış ve adaletten bahseden bir çerçevede geçti. Evren Amerika'da yaşanan gelişmelere birkaç satırda değindi. Binlerce insanın öldürülmesini asla onaylamayacaklarını söyleyen Evren, bu olayın savaş tacirleri ve barış karşıtlarının karanlık senaryolarına yolaçağını ve buna geçit verilmemesi gerektiğini belirtti. Ve bu olaya karşı hem ülkede hem de dünyada barışı savunma zamanı olduğunu vurguladı. Kiminle ve nasıl bir barış konusuna ise hiç değinmedi. Konuşmanın bu bölümü bile, reformizmin politik körlüğü ve kavrayışsızlığını gözler önüne sermeye yetmektedir.

ABD emperyalizmi ve NATO'nun, Amerika'ya yapılan saldırıyı tüm dünyada her türden ilerici ve devrimci kalkışmayı ezmeye dönük bir dayanağa dönüştürmek istediği gerçeğini görmekten ve bundan

devrimci göreve ve sonuçlar çıkarmaktan uzak bu kavrayış, doğal olarak, aynı merkezlerde planlanan F tipi cezaevlerini de yalnızca satır arasında anmaya değer bulabilmiştir.

Sami Evren başta olmak üzere söz alan delegeler, KESK'in 12 yılda yaratmış olduğu fiili-meşru mücadele geleneğinin devam edeceğini dile getirdiler. Fakat kurul boyunca nasıl bir mücadele çizgisi izleneceği hiç tartışılmadı. Meşruiyeti işçi ve emekçilerin haklı mücadelesi ile yarattığı fiili durum



olarak kavrayamayan reformizm, bunu kamu emekçileri mücadelesinin yasal zeminlere hapsedilmesi olarak anlamaktadır. Olağanüstü kurul ise bu kavrayışın doğal bir sonucu olmuştur.

Bürokratizme ve KESK reformizminin benimsemiş olduğu davranış çizgisine muhalefet eden ve içinde değişik siyasi eğilimlerin bulunduğu Birleşik Sendikal Hareket (BSH)'in dengeleri değiştirebileceğinin önden hesap edilememesi, kurulun tartışmalı ve çekışmeli geçmesine neden oldu. KESK MYK'sı ellerin inip kalkmasıyla sorunsuz geçirmeyi düşündüğü tüzük değişikliğini olağan kurula ertelemiş oldu.

Fakat kurulda yaşanan tartışmalar bir başka gerçeği daha açığa çıkardı. KESK'in kuruluş ve varoluş nedeni olan konfederasyonun amacı, ilkeleri ve yetkilerinin yasaya uyum çerçevesinde değiştirilmeye çalışılmasının, HADEP ve EMEP tabanında belli bir tepkiye neden olduğu görüldü. Tepkinin nedeni ve zemininden bağımsız olarak, KESK bürokratlarının kendi tabanından yükselen bir muhalefete dahi tahammül göstermeyeceği de bu vesileyle açığa çıktı. Devrimci unsurların tasfiyesinden sonra, şimdi de sıranın tabanındaki görece ileri unsurların tasfiyesine geldiği ortadadır.

Devletin yasayla amaçladığı bu saldırıyı büyük bir gönüllülük ve olağanüstü bir çabayla hayata geçirmeye çalışan KESK yönetiminin bu konuda tutumu nettir; ya teslimiyet batağında bizimle birlikte yasal

çerçeveye uyum gösterirsiniz, ya da sizi de tasfiye ederiz. Çünkü KESK bürokratları devletin açtığı zemin üzerinden düzenin koltuk değnekliğine soyunmaya dünden razıdır. Çünkü bu bürokratlar, tabandan gelen basıncı bertaraf etmek için, yasal zemin üzerinden de işyerleri ile bağları koparmaya da hazır dırlar. KESK artık onlar için devletle pazarlık yapmak, kendilerini parlamentoya taşımak ve düzenin pisliklerinden nasip lenmek için bir koltuk işlevi görmektedir. Körün istediği bir gözdü, devletin onlara

verdiği iki göz! Kamu emekçileri mücadelesinin yaşanan olağanüstü kurulla tasfiye edilemeyeceği açıktır. Kamu emekçileri hareketinin '60'lı yıllarda yaygınlaşan sendikal örgütlenmesi ve '70'li yılların fırtınası içinde olgunlaşan mücadelesi gelinen noktada anlamlı bir deneyim biriktirmiştir. Bu birikimin liberal-reformist akımların icazetçi tutumları nedeniyle sekteye ve zaafa uğratılmasından bağımsız olarak, kamu emekçilerinin yaşam düzeylerindeki düşüşün gün geçtikçe artması ve bunun yaratmış olduğu sosyal ve ekonomik tahribat, yakın gelecekte

yeniden bir hareketliliğe dönüşecektir. Aynı platformda yer alarak meşrulaştırdığı Türk Kamu-Sen üzerinden politika yaparak bir güce dönüşebileceğini hesap eden KESK bürokratlarının bu gelişmeyi kucaklayamayacağı, kamu emekçilerinin mücadele istek ve eğilimlerine yanıt veremeyeceği ise ortadadır.

Devrimci kamu emekçileri bugüne kadar üzerlerine düşen görev ve sorumlulukları yeterince yerine getirmedikleri için, işyerlerindeki taban basıncını sendikalara taşıyamamışlardır. Kamu emekçilerinin 12 yıllık fiili-meşru mücadelesinin bu yasaya sığmayacağı açıktır. Devrimci kamu emekçileri, gelinen noktada kamu emekçilerinin içine düştüğü umutsuzluk ve çözümsüzlüğün yarattığı olumsuz ruh halini tersine çevirmek için, bugün her zamankinden daha fazla çaba ve enerji sarfetmelidirler.

Bu ruh halini tersine çevirmenin temel önkoşulu ise işyerlerinde yürütülecek devrimci bir taban çalışmasına dayanmayı başarabilmektir. Hareketin bugüne kadar biriktirdiği yorgunluğu da gözönüne alarak, işyerlerinde yaşanan sorunlarla genel sorunların bağını kuran ve bu sorunların kaynağını hedef alan bir taban çalışması yürütmek, günün ertelenemez bir görevidir. Ancak bu tarz bir çalışmanın sağladığı olanaklarla reformist anlayışlar yönetimlerden defedilebilir, sendikalar işçi ve emekçilerin iktidar alma mücadelesinde bir araç haline dönüştürülebilir.

Saldırı sonrası

Başka türlü davranmak, emperyalizmin doğasına aykırı olurdu

Dünya Ticaret Merkezi’ne ve Pentagon’a karşı gerçekleşen saldırılar dünya siyaseti bakımından önemli gelişmelere yol açmış bulunmaktadır. ABD emperyalizminin kudretine meydan okuma anlamına gelen ve ABD’nin “güçlü ve güvenli” bir ülke olduğu imajına ağır bir darbe indiren bu saldırılar, dünya emperyalizminin jandarmasını bir anda, her iki durumda da ciddi siyasal sonuçları olacak bir ikilemle yüzyüze bıraktı. Saldırıları sineye çekmek ya da yeryüzünün kana ve ateşe bulanması pahasına karşı saldırıya geçmek.

ABD’nin ilkini tercih etme şansı hemen hiç yoktu; zira bu, hegemonik bir güç olarak çoktan başlamış bulunan gerilemesinin yeni bir ivme kazanması anlamına gelecekti yalnızca. Bu türden bir tercih rakip emperyalist güçlerin konumunu güçlendirmekle kalmayacak, dünya ölçüsünde anti-emperyalist, anti-Amerikan harekete de güç ve moral kazandıracaktır.

Gerçekte, pratik olarak, ABD emperyalizminin önünde tek yol, şu an net bir biçimde seçilmiş ve tutulmuş olandan başkası değildi. 11 Eylül saldırısını dünya ölçüsünde bir karşı saldırı imkanına çevirmek; henüz duruma birçok bakımdan hakimken, sistem karşıtı ya da özel olarak kendi karşıtı tüm güçleri mümkün mertebe ezmek, hiç değilse etkisizleştirmek, tutulan bu yolun hedefleri olarak çıkıyor ortaya.

Saldırının hemen sonrasında dünyanın mazlum halklarına, dünya ölçüsünde tüm devrimci ve ilerici güçlere, yanısıra ABD hükümrانlığına şu veya bu nedenle, şu veya bu ölçüde karşı olan güçlere açılan savaş bunun ifadesi olmuştur. Emperyalist şefler, saldırı gününden beri, bunun her türlü kirli yöntemin de kullanılacağı acımasız bir topyekûn savaş olacağını ve sonuç alınincaya kadar sürdürüleceğini, döne döne tekrarlayıp duruyorlar. Silah tekellerinin kuklası oğul Bush bu savaşa süre bile biçmekte, bunun en az on yıllık uzun süreli bir savaş olacağını söylemektedir.

Yeni rüzgarlar ekenler daha büyük fırtınalar biçecekler

Yedikleri politik ve moral darbenin etkisi altında bu savaşı mutlaka kazanacaklarını yineleyip duran ABD’li emperyalist şeflerin bu hesaplarının tutması elbette düşündükleri kadar kolay olmayacaktır. Sonucu salt onların niyetleri ve hesapları değil, fakat başlayan yeni dönemde dünya ölçüsündeki sınıflar ve güçler mücadelesi belirleyecektir. ABD’nin ilan ettiği topyekûn savaşın sonunda çırpındıkça batması da aynı ölçüde güçlü olasılıklardan biridir. Bugünün dünyasında ABD emperyalizmine, onun şahsında, küresel kapitalizmin acımasızlığına ve emperyalizmin dünya üzerindeki yıkıcı hakimiyetine karşı oluşmuş büyük bir öfke ve nefret söz konusudur. Bu, saldırı sonrasında, çok değişik görüşten gözlemcilerin üzerinde en kolay birleştikleri en temel noktalardan biridir ve bugünkü mevcut durumdur.

ABD’nin ve ona destek verecek öteki emperyalistlerin “terörizmi ezmek” adı altında dünyanın belli bölgelerinde büyük insani ve maddi yıkımlara yolaçacak savaşlara girişmesi ise, kuşku yok ki emekçilerin ve ezilen halkların öfkesine ve nefretine yeni boyutlar kazandıracaktır. Dahası dizginlerinden boşalmış bu türden bir yıkıcı saldırganlık, çok geçmeden zıddını doğurup güçlendirecek, dünya ölçüsünde yeni bir anti-emperyalist dalganın önünü açacaktır.

Kibri, küstahlığı, acımasızlığı ve kurlsız saldırganlığıyla dünya ölçüsünde emekçilerin ve halkların

büyük nefretini kazanmış bulunan ABD emperyalizminin gücünün ve olanaklarının sınırsız olmadığını, zaman herkese ve herkesten çok da emperyalist haydutlara daha da açık bir biçimde gösterecektir. Yeni rüzgarlar ekenler daha büyük fırtınalar biçeceklerdir. Bunu sanılabileceği gibi salt devrimci bir iyimserlikle değil, fakat bundan da çok gerçeklerin gücüne ve süreçlerin seyrine bağlı olarak açıkça ve kuvvetle ifade ediyoruz.

İşler on yıl öncesi kadar kolay olmayacaktır

Bugün durum Körfez savaşı döneminden çok daha farklıdır, çok daha fazla emekçilerin ve ezilen halkların lehinedir. O zaman ‘89 yıkılışının yarattığı şaşkınlık ve önünün açtığı gerici dalga emekçileri ve ezilen halkları sersemletmişti ve bu gelişme henüz çok tazeydi. ABD’nin emperyalist dünya üzerindeki hakimiyeti ve denetimi tamdı ve Sovyetler Birliği’nin yıkılmasının ardından ortada herhangi bir ciddi karşı güç henüz yoktu. Ve nihayet, Saddam’ın Kuveyt’i işgali somut bir olaydı ve bir bahane olarak kullanılmaya son derece elverişliydi. Şimdi ortada böyle bir somut bahane de yok. Ortada hiçbir somut kanıt olmaksızın şu veya bu ülkenin halklarına modern savaş makinasının ölüm ve yıkım gücünü kusmaya kalkmak, politik ve moral olarak emperyalizme büyük bir darbe olacak, emekçilerin ve halkların nefretini hızla büyütecektir.

Kaldı ki o dönemin bahane olarak kullanılmaya uygun avantajlarına rağmen, gerçekte on yıl önce Irak halkına karşı yürütülen savaş da belli sınırlar içinde aynı sonuca yolaçtı. “Yeni dünya düzeni”n ne demek olduğunu emekçiler ve halklar gözünde bir ilk sarsıcı örnek olarak ortaya koydu. ‘89 yıkılışı sonrasında dünya ölçüsünde yeni bir “barış ve refah” döneminin başladığına ilişkin propaganda ve hayallere daha o zamandan öldürücü bir darbe vurdu. ‘89 yıkılışından yalnızca iki yıl sonra, dünyanın emekçileri ve ezilenleri, emperyalizmin keyfi, kurlsız ve yıkıcı bir egemenliği dönemine girdiklerini, “yeni dünya düzeni”nin tam da bu anlama geldiğini sarsıcı bir biçimde gördüler ve sonraki her yeni olay bu açıdan daha aydınlatıcı ve eğitici oldu.

Bugünün yeni gelişmelerini o günden bu güne geçen on yılın birikimi ve acılarla içiçe geçmiş eğitimi üzerinden karşılıyor emekçiler ve halklar.

Emperyalizmin yıkıcı gücü yerli yerinde duruyor

Emperyalizmin aleyhine yolaçacağı politik ve moral sonuçlar ne olursa olsun, bugün için tüm sistem karşıtı ya da sistemle belirli ölçüler içinde çelişkili güçlere açılmış bu savaş güncel planda büyük bir önem taşımaktadır. Bu topyekûn saldırının bazı ülkeleri yıkıma uğratacağı, halklara yeni büyük acılar yaşatacağı ve dünya ölçüsünde ilerici ve devrimci güçlerin çalışma ve mücadele koşullarını daha da zorlaştıracığı kesindir.

11 Eylül saldırısı ABD emperyalizminin şişirilmiş imajına önemli bir moral darbe olmakla birlikte, onun yıkıcı fiziki gücü ve bu güçten kaynaklanan saldırı yeteneği yerli yerinde duruyor. Bu konuda hiçbir hayale kapılmamak, hiçbir biçimde rehavete düşmemek gerekir. Dahası, yediği politik ve moral darbenin verdiği acıyla, emperyalist sistemin küstah jandarması tarafından bu yıkıcı güç bundan böyle her zamankinden daha büyük bir kudurganlıkla kullanılacaktır. Yeni gelişmelerin anlamını ve önemini gerçek kapsamıyla anlamak, bunun gerektirdiği görev ve sorumlulukları başarıyla üstlenmek, öncelikle bu gerçeğin bilincinde olmamızı gerektirir.

“Terörizmle savaş” adı altında polis devletine geçiş

Emperyalizmin “terörizme karşı” ilan ettiği topyekûn savaşın şu aşamada öncelikli üç ana alanı bulunuyor. Bunlardan ilki, emperyalist metropoller başta olmak üzere dünya ölçüsünde temel demokratik hak ve özgürlüklere yöneltilecek saldırdır. Buna ilişkin tartışmalar, tartışmadan da öteye somut hazırlıklar daha şimdiden başladı ve uygulamada bazı adımlar atıldı bile. Hemen tüm emperyalist ülkelerde “terörizme savaş” ve “terör saldırılarına karşı önlem” adı altında, polis devleti uygulamalarına, bu alandaki yasal-kurumsal düzenlemelere meşruluk kazandırılmaya çalışılmaktadır.

Gerçekte bu süreç ‘90’lı ilk yıllardan beri yaşanmaktaydı ve küreselleşme karşıtı gösterilerin, özellikle de son Cenova olaylarının ardından yeni boyutlar kazanmıştı. 11 Eylül saldırısı ise tüm batılı metropollerde, temel demokratik hak ve özgürlüklere getirilecek yeni kapsamlı kısıtlamalar için etkili bir bahane olarak kullanılmak istenmektedir. Bu doğrultuda önemli adımlar atılacağı, birçok temel demokratik hakkın “güvenlik” adına ayaklar altına alınacağı şimdiden kesindir.

Emperyalist devletlerin bu alandaki başarısı, bu saldırıyı kendi işçilerine ve emekçilerine, “huzur”un, “kanun ve düzen”in korunmasına yönelik önlemler olarak ne ölçüde yutturabileceklerine sıkı sıkıya bağlıdır. Şu günlerde düzenin tüm propaganda güçleri ve aygıtları harekete geçirilerek, özellikle de medya etkili bir biçimde kullanılarak yaratılmaya çalışılan “terör dehşeti” havası, bu alandaki başarıyı güvencelemeye yöneliktir. Bu toplumların ilerici güçlerinin gündemdeki saldırı karşısında ne zaman ve ne denli güçlü ve sonuç alıcı bir karşı direnişe geçecekleri ise henüz belli değildir. Bu konuda ilk anlamlı tepkilerin 11 Eylül saldırısına hedef olan ABD’den gelmiş olması dikkate değer bir gelişmedir. Saldırıların duygusal istismara ve toplumda gerici-şöven bir histeri yaratmaya son derece uygun insani sonuçları, Amerikan ilericilerinin yürekli çıkışlar yapmasını hiç de engelleyememiştir. Bunu gerici saldırının daha ilk adımında kendini gösteren umut verici bir gelişme sayabiliriz.

Güçlük çıkarmak yerine sempatiyle karşılamak

Sorunun bu yanının bağımlı ülkelerdeki ve bu arada Türkiye’deki yansımaları daha farklı olacaktır. Bu ülkeler genellikle temel demokratik hak ve özgürlüklerden zaten yoksun bulundukları için, onlarda yeni olarak gündeme gelecek şey, baskı ve terör politikalarının daha da ağırlaştırılması ve bunun batılı emperyalist ülkeler tarafından her zamankinden daha çok anlayışla karşılanması, fiilen de etkili bir biçimde desteklenmesi olacaktır.

ABD emperyalizminin hala da çok etkili akıl hocalarından Henry Kissenger, bunu, bu tür ülkelerdeki baskı ve terör rejimlerine insan hakları adına güçlük çıkarmak yerine yaptıklarını sempatiyle karşılamalı, bu doğrultuda her zamankinden daha çok desteklemeli ve cesaretlendirmeliyiz anlamına gelen sözleriyle, en arsız biçimde dile getirmiş bulunmaktadır. Türk devlet yöneticilerinin ve medyasının saldırı gününden beri gizlenemez bir sevinçle dile getirdiği de aynı şeydir. Bizi artık çok daha iyi anlayacaklar, bundan böyle sıkıntı çıkarmak yerine destek verecekler şeklindeki düşünce ve açıklamalar, Kissenger’in söyledikleri ile aynı anlama gelmektedir. Türk gericiliğininin bu alandaki beklentileri hiç de dayanaksız değildir.

31 yeni dönem

Devrimci akımlar hedefte, her türlü kirli ve kanlı yöntem mübah

Emperyalizmin “terörizme karşı” ilan ettiği topyekün savaşın ikinci ana hedefi dünya ölçüsünde sisteme karşı devrimci temeller üzerinde mücadele yürüten partiler ve akımlardır. ABD’li emperyalist şefler “terörist akımlara karşı” kesin yokedici bir savaş ilan ederken, bunda başarı sağlamak için her türlü kirli yöntemin mübah sayılacağını da açıkça sözlerine eklemeyi ihmal etmediler.

Bu savaş ilanının güncel plandaki ilk hedefi, bir kısmı düne kadar bizzat ABD beslemesi olan ve Amerikan karşıtı çizgiye sonradan geçen “İslami örgütler” olmakla birlikte, gerçekte ve orta vadede asıl hedefin sistem karşıtı devrimci akımlar olduğuna kuşku yoktur. İslami örgütler üzerinden gündeme getirilecek ve onların kurlsız, ilkesiz, kör ve yer yer vahşi pratikleri üzerinden kolayca meşrulaştırılacak her yol ve yöntem, çok geçmeden dünyanın ilerici-devrimci akımlarına karşı uygulamaya konulacaktır.

Saldırıların ardından en hırçın ve saldırgan görüşlerin temsilcisi olarak ortaya çıkan Kissinger, “*Amaç terörist tehdidi tasfiye etmeye dönüştürülmeli. Amerika ve demokrasi sadece bir meydan okumayla değil, aynı zamanda bir fırsatla da karşı karşıya.*” dedikten sonra, görüşlerini şöyle sürdürüyor: “*Mevcut terörizmle mücadele yöntemlerinin ötesine geçilmeli. Terörist örgüt ağları kırılmalı, para kaynakları kurutulmalı ve merkez üsleri sürekli baskı altında tutularak kendilerini güvende hissetmeleri önlenmeli.*”

Bu “savaş”ta her yolun mübah olduğunu ilan edenler daha ilk adımda buna yönelik yasal düzenlemelere de giriştiler. CIA’nin geçmişte bolca kullandığı, doğan büyük tepki birikiminin ardından göstermelik olarak yasal planda yasaklanan ne kadar kirli ve kanlı yöntem varsa, bundan böyle artık yasal hale getirilecek. Bu konuyu yalnızca Kissinger gibi resmi sıfatı olmayan akıl hocaları değil, birinci dereceden sorumlu ABD yöneticileri (bizzat başkan yardımcısı Dick Cheney) dile getirip hararetle savunuyorlar. İşte konuya ilişkin basın haberlerinden biri:

“*ABD hükümeti, istihbaratta, Merkezi Haberalma Örgütü CIA ile “Liderlere suikast düzenlenmesini, karanlık kişilerle çalışılmasını men eden” yasayı da değiştirme hazırlığında. Başkan Yardımcısı Richard Cheney, CIA gibi örgütlerin casuslarını kastederek ‘Artık iyi çocuklarla iş yürümeyecek’ dedi ve ‘pis, kirli, mide bulandırıcı, kötü bir iş olsa da’ terör örgütlerini ortaya çıkarmak için onların karanlık adamlarıyla beraber çalışmanın, (eski yıllarda olduğu gibi) yeniden şart olacağını söyledi.*”

Bu devrimci akımlar için siyasal mücadelede her zamankinden daha zor bir dönemin başlamakta olduğunu gösteriyor. Emperyalist ve gerici devletlerin dünya ölçüsünde bu konuda kendi aralarında her zamankinden daha sıkı bir işbirliğine ve koordinasyona gidecekleri de yinelenip duruluyor. Kendi aralarındaki gerici çelişmelerin yaratacağı kimi sınırlamalar hariç bunun büyük ölçüde gerçekleşeceğini peşinen varsayabiliriz. Öte yandan, emekçilerin temel demokratik hak ve özgürlüklerine vurulacak her darbenin ilk dolaysız etkileriyle bizzat devrimci parti ve örgütlerin yüzyüze kalacağını da eklemeliyiz bunlara.

Ülkelerin ve halkların yıkımı üzerinden emperyalist hesaplar

ABD emperyalizminin “terörizme karşı” açtığı savaşın üçüncü hedefi ise dünyanın mazlum halkları, daha somut olarak da Asya ve Ortadoğu halklarıdır. 11 Eylül saldırısı Usame bin Laden’e yüklendiği için saldırının ilk hedefi olarak Afganistan seçilmiştir. Fakat

gerçek hedefin daha geniş olduğu da açıkça dile getirilmektedir. Emperyalist yöneticiler, “teröre destek veren ya da yataklık eden” tüm ülkelerin uzun süreli savaşın hedefi olduğunu açık açık söylemektedirler. Onların dilinde bunun Irak’tan Suriye’ye, Yemen’den Sudan’a ve Libya’ya geniş bir ülkeler yelpazesini kapsadığını biliyoruz. Bunu, ABD emperyalizminin kurmaya çalıştığı düzene şu veya bu nedenle, şu veya bu ölçüde aykırı düşen tüm ülkeler olarak da anlayabiliriz.

ABD emperyalizminin, bir kural olarak, bu ülkelerin mevcut yönetimlerini suçlamak yoluyla bu ülkelerin mazlum ve yoksul halklarını hedef alan son derece yıkıcı saldırılara girişebildiğini önce Irak üzerinden, yakın zamanda ise Yugoslavya üzerinden gördük. Şimdi hedefte Afganistan var. Afganistan’ı hizaya getirmek için Amerikan savaş makinası bir kez daha harekete geçirilmiş bulunmaktadır. Bu saldırı önlenemezse eğer, bunun zaten yakılıp yıkılmış bir ülke olan Afganistan’ın tümünden yıkılmasından öteye yüzbinlerce masum Afganlının katledilmesi, çok daha fazlasının hastalık ve ve aklıtan perişan edilmesi anlamına geldiğini kestirmek güç değil. ABD emperyalizmi kendi çıkar ve hesapları uğruna bu denli vahşi ve barbar, bu denli yıkıcı ve kıyıcı olabilmektedir.

Fakat burada temel önemde bir başka nokta var. Ülkelerin yıkımı ve halkların kitlesel kıyımı ile sonuçlanacak bu saldırı hazırlıklarının amacı, hiç de salt imaj yenilemek ve intikam almak değildir. ABD için asıl önemli olan, oluşan fırsatı dünya hakimiyetinde yeni mevziler kazanabilmek için kullanabilmektir. ABD’li stratejistlerin Orta Asya’da mevzi kazanmayı ABD’nin rakipsiz dünya egemenliği için olmazsa olmaz bir koşul saydıklarını biliyoruz. Aynı şekilde, ABD’nin, yıllardır bu alanda uygulamaya çalıştığı politikalarda tam bir başarısızlığa uğradığını; yıldan yıla güç kazanan ve şimdilerde Şangay İşbirliği Örgütü adını alan Çin-Rusya ekseninin ABD’yi bu alana sokmamakta büyük başarılar elde ettiğini de biliyoruz. Şimdi Afganistan üzerinden ABD’nin eline bu alanda mevzi kazanmak üzere bir hamle yapmak imkanı geçmiştir. ABD “suçluları cezalandırmak” gibi bir “masum” gerekçeyle bölge ülkelerinden yardım istemekte, Pakistan ve Özbekistan üzerinden özellikle olmak üzere, bölgede bazı önemli ilk mevziler de kazanmaktadır.

Fakat yaptığı çıkışın açmazı da tam da bu hesaplar üzerinden başlamaktadır. ABD’yi Asya’ya sokmamak için yıllardır büyük çaba harcayan güçler, onun bu girişimlerine hiç de sınırsız bir alan açmayacak, bir noktadan sonra bunu durduracak ve geri püskürtecek çıkışları gündeme getireceklerdir. Yaptığı son hamleleri kalıcılaştırmada ABD’nin imkanları sınırlı, buna mukabil handikapları çok büyüktür. Yoksul ve perişan bir halka karşı gündeme getireceği tümüyle haksız ve yıkıcı emperyalist savaş, buna karşı bölge halklarında kendini daha şimdiden gösteren büyük anti-Amerikan dalga, bu handikapların ilk göze çarpan unsurlarıdır. Çin-Rusya ekseninin bir dizi alanda ve biçimde gündeme getireceği karşı çıkışlar, bu zemin üzerinde ABD’nin işini iyice zora sokacak ve kuvvetle muntemeldir ki, onu sonuçta büyük bir başarısızlıkla yüzyüze bırakacaktır. Batı basınında daha şimdiden Afganistan üzerinden “Dikkat, bataklık var!” fikri işlenmekte, ABD’ye ve destekçilerine ciddi uyarılar yapılmaktadır.

NATO’nun savaş ilanı, 5. madde ve Türkiye

Saldırı sonrasının uygun atmosferinde NATO hızla toplandı ve oybirliği ile NATO’nun 5. maddesinin ABD için uygulanması kararı alındı. Emperyalist dünyanın en gerici ve saldırgan ittifakı olan NATO güçlerinin halklara savaş ilan etmede, “teröre karşı mücadele” adı altında

demokratik hak ve özgürlükleri budamada, sistem karşıtı güçlerin “kökünü kazıma”da tam bir görüş birliği içerisinde olmalarında şaşılacak bir yan yok. Fakat NATO ittifakı, geline yerde kendi aralarında da ciddi çıkar çelişmeleri ve çatışmaları olan bir emperyalist güçler koalisyonudur. AB emperyalizminin başını çeken Almanya ve Fransa, uzun zamandır ABD’nin denetiminden çıkmak ve kendi bağımsız konumları üzerinden dünya politikasında rol oynamak çabası içerisinde. Nitekim Avrupa Ordusu hazırlığı, bizzat NATO’yu ve NATO’nun patronu olarak da ABD denetimini aşmaya yönelik bir önemli girişimdir.

Şimdi ABD son saldırıları kullanarak NATO’yu kendi etrafında kenetlemeye çalışmaktadır. Fakat bunun kolay olmadığı, gerici çıkar çelişmelerinin kendini 5. maddeye ilişkin açıklamanın üzerinden daha birkaç gün bile geçmeden göstermesinden de bellidir. Almanya ve Fransa gibi emperyalist ülkeler savaş konusunda ABD’ye “itidal” tavsiye etmekte; ve bir savaş durumunda, kendi katkılarının daha çok ekonomik ve politik destek vermek, yanısıra belki lojistik destek sağlamak sınırları içerisinde kalacağını özenle belirtmektedirler.

Tüm görüntünün ve buna eşlik eden ikiyüzlü açıklamaların aksine, ABD’ye yöneltilen son saldırı, bu saldırının iktisadi ve politik sonuçları, İngiltere dışındaki öteki büyük emperyalist Avrupa güçlerinin işine yaramış, onları gizliden fazlasıyla memnun etmiştir. Bu güçler, ABD’nin Asya’da ve Ortadoğu’da gündeme getireceği savaşlara katılmayarak ve onu yaşayacağı güçlüklerle yüzyüze bırakarak, bundan ayrıca yarar sağlamak hesabı içerisinde.

Türkiye’ye gelince; kriz patlak verdiğinden beri göze çarpan iki temel nokta var. İlkini daha önce de ifade ettik. ABD’nin başına gelenlerden Türk gericiliği fazlasıyla memnundur. Zira bunun kendi baskı ve terör rejimini rahatlatacağını düşünmektedir. Fakat öte yandan, hem “teröre karşı savaşta” ABD ile tam bir işbirliği içerisinde hareket edileceği, dolayısıyla gerekirse onun safında savaşa da girileceği dile getirilmekte, hem de bunun yaratacağı ağır sorunların yükü altında ezilmekten korkulmaktadır. Bu arada Amerikancı basın ne pahasına olursa olsun ABD için Türkiye’nin savaşa girmesi gerektiğini çığırtkanca yineleyip durmaktadır.

Türk devletinin ABD’ye uşaklıkta hangi sınırlar içinde hareket edeceği henüz tam belli değildir. Zira herşey halkın ve kamuoyunun bilgisi dışındadır; karanlık hesaplar ve kirli pazarlıklar kapalı kapılar ardında yapılmaktadır. Türkiye topraklarının komşu halklara karşı emperyalizmin bir savaş üssü olarak kullanılacağı kesindir. Türk ordusunun ABD’nin çıkarları doğrultusunda savaşa sokulup sokulmayacağı ise, ABD tarafından Türkiye’ye dayatılacak koşullara ve tehditlere, buna mukabil sunulacak rüşvetlere bağlıdır. Ekonominin durumu gözetildiğinde, bu tehditlerin ve aynı şekilde tersinden rüşvetlerin ne anlama geldiğini kestirmek ise güç değildir. Şu günlerde Türkiye yöneticileri üzerinden satın alınmaya son derece musait bir ülke konumundadır. Örneğin dış borçlarda belli bir indirim ve yeni borç olanakları çok şeyi bir anda değiştirmeye yetebilecekler.

Fakat bir şey kesindir. Türkiye halkı ezici bir çoğunluğuyla emperyalist savaşa karşıdır ve Türkiye’nin ABD emperyalizminin savaş arabasına koşulmasını ülkeye ve halka ihanet saymaktadır. Bu önümüzdeki günlerde sermaye iktidarının derin açmazını, tersinden ise devrimcilerin emperyalizme ve savaşa karşı geliştirecekleri mücadelenin geniş imkanlarını ortaya koymaktadır.

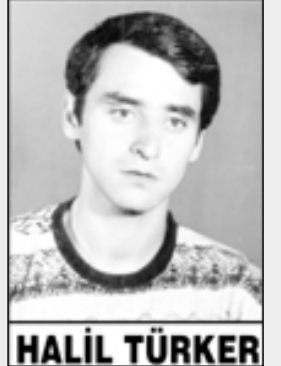
(**TKİP** Merkez Yayın Organı **Ekim**’in Eylül 2001 tarihli 225. sayısının başyazısıdır...)

ON'ların anısına...

Bir direniş manifestosu

F. Çiğdem**ABUZER ÇAT****ZAFER KIRBIYIK**

*Saraylar saltanatlar çöker
Kan susar bir gün
Zulüm biter
Menekşeler açılır üstümüzde
Leylaklarda güllerde
Bugünlerden geriye
Bir yarına gidenler kalır
Bir de yarınlar adına direnenler.*

**AHMET SAVRAN****AZİZ DÖNMEZ****MAHİR EMSALSİZ****ÖNDER GENÇASLAN****HABİP GÜL****ÜMIT ALTINTAŞ****İSMET KAVAKLIOĞLU****HALİL TÜRKER**

Hiç böyle kızıl kokmamıştı Eylül'ün sabah esintisi. Böylesi bir türkü bestelenmemişti kurşunla yaralar alınırken. Düşerken birer birer kanlı kızıl renklerle, toprağa sevdalanmış bir aşğın türküsüdür hep bir ağızdan dillendirilen. "Güneşi içenlerin türküsü"dür göğe yükselen. İnancın o sarsıcı ezgisidir silah tarrakaları arasında düşmana korku salan.

Ömrünü destan gibi yürüyenlerin yaşamda sonsuzlaştığı yerde bir ezgi başlar. ON'ların ezgisidir dillendirilen. Bak sesleri yavaş yavaş yükseliyor. "Yüreğini yüreklerimizin yanına kat, katıl sen de güneşe uzanan bu yoldaki halaya" diyorlar.

Hiçbir halay bu kadar büyük, bu kadar coşkulu ve güneşe yakın olmamıştı. Ankara Kalesi'nin seyre doyulmayan yerinden halayın zılgıtları yükseliyor. Omuz tutmuşlar, gelecek uğrunda tereddütsüzce ölümü kucaklayanlar.

Ellerinde geçmişten aldıkları bir miras vardı. Canı pahasına korunması gereken bu miras geleceğe de ON'lar tarafından bırakılacaktı. ON'lar bu mirası tertemiz, tarihler boyu akan kanları gibi kıpkızıl almışlardı. Geleceğe de öyle tertemiz ve bir de kendi kanlarını da ekleyerek bırakacaklardı. Buca'nın, Ümraniye'nin, Gazi'nin, Komün barikatlarında kanı akıtılan işçilerin 15-16 Haziranlar'ı yaratan, 77 1 Mayıs'ından Taksim'de katledilen işçilerin emekçilerin bıraktığı mirastır. Büyütülecektir, hem de bir ananın evladına verdiği emekle büyütülecektir bu miras. Çünkü en değerli varlıkları odur. Gözbebekleri gibi koruyacaklardır.

Bu inançla 26 Eylül sabahına merhaba dediler. Uykunun en güzel yerindeydi şehir. Gece sessiz ve sakin bir sonraki güne evrilmektedir. Sabahın dördünde sessizliği yavaş yavaş delen bir haykırış

göklere yükselmektedir. Şehrin orta yerinde alazı dört bir yana yayılan bir ateş yanmaya başlamıştır. Devrimci kadınların sloganları erkek yoldaşlarının sloganlarına selam duruyor. Ve kentin sessizliği gaz bombaları arasında yükselen sloganlarla bozuluyor. Koğuş koğuş kuruluyor barikatlar. Barikatlarda verilen bir savaş başlamıştır artık. Fakat hiç de düşünüldüğü gibi karşılıklı silahların konuştuğu bir savaş değildir bu. Düzen cellatlarının elinde gelişmiş teknolojik silahlar vardır. Eşit olmayan bu savaşta devrimcilerin ise sarsılmaz inançları ve o inanca sevdalı yürekleri vardır.

Abuzer, o şakacı gülümsemesiyle ilk gidenimiz. Hiçbir kurşunun gücü bu gülümsemeyi bozmaya yetmemiştir. Halil, yine sakin tavrıyla merhaba diyor direnişe. Yüreği hep dağ başlarına sevdalı olan Halil çılgık çılgına tutuşan bir sevgiyle omuz veriyor Abuzer'e.

Barikatta "Haydi saldıralım, geri püskürtebiliriz" diyor bir ses, çok tanıdık bir ses bu. Ümit'in, ölümü bile paylaşmanın sesi, yüreğini yumruklarının içine koyup yürümenin sesi. Sınırları aşan kahkahalarıyla dost omuz başının yanbaşıda olması ile yaşanan mutluluğun resmidir. Bir deprem gibi sarsıcı, dostta hayranlık, düşmanda kin ve öfke yaratan bir haykırıştır Ümit. Sarsılmaz, her defasında düşmana diz çöktüren bir dava adamıdır. Bombalar yanbaşılarında uçurken kalles kurşunların hedefindedir. Barikattaki haykırışı susturulmak istenir.

Cellatlar dört bir yandan saldırıyorlar. Barikatlar dördüncü koğuşa kurulurken, yoldaşlar, siper yoldaşları yaralıları omuzlayarak, kendilerini siper ederek koğuşa taşıyorlar.

Zafer'in şiir dolu duygusallığına çarpıyor kurşunlar. Zafer'in oynadığı son oyunundaki gibidir yaşananlar. Kızıl orduda görev alan bir askeri canlandırıyordu. Faşizme karşı canı pahasına cephede savaş veriyor ve şehit düşüyordu. Şimdi yaşamın kendisini oynuyor Zafer. Hitler faşizmini aratmayan barbarlıkta saldırıyor zebaniler. Ve Zafer, yine barikatta direnişin türküsünü söyleyerek "hoşçakal" diyor bizlere.

Ümit aldığı kurşun yarasıyla birlikte şimdiye kadar yazdığı şiirlerin en güzelini yazmaya başlıyor. "Amatörce bir yaşam için profesyonelce savaşırken" yavaş yavaş özgürlüğe, sevgilisi güneşe koşuyor. Şiirin en coşkun yerinde "Sizleri çok seviyorum yoldaşlar, gece batıyor sabah oluyor" diyerek, Halil'e omuz veriyor. Hayır, Geceyle Batmayan Güneş, böyle gitmek yok. "Ağlamaksız çocukların sevgi ürettiği bir dünyanın" yapısını kuruyorsun. Gecenin sabah güneşini yakaladığı yerde yeniden doğuyorsun.

Ümit'in bu büyük destansı halayda yerini aldığı dakikalarda yoldaşını sonsuzluğa uğurlayan Habip, gözyaşlarını silerek havalandırmaya koşuyor. Havalandırma taş, mermi, köpük, gaz bombalarıyla bir cehenneme dönüşmüştür. "Cesaretiniz varsa gelin" diye haykırıyor Habip. Haykırışındaki gücü binlerce yıldır ezilen işçi ve emekçilerin haklı davasından alıyor. Ve o güçle cellatlara karşı bütün kinini kuşanıyor.

Ellerinde Kızıl Bayrak'ı düşmanın kalelerine dikmeye and içmiş devrimcilere "teslim olun" diyor cellatlar. Habip'e defalarca kulelerden "teslim ol" çağrısı yöneltiliyor. Kurşunlar arasındadır şimdi Habip. İnançlarından soydurulmak istenmektedir. Habip'in cellatlara yanıtı çok nettir. Teslim ol

çağrılarına kurşun seslerini yararak tarihler boyu devrimcilerin, komünistlerin seslenişiyile seslenir. *“İnancım/ Zirhla kaplıdır göğsümdeki/ Ve bu zirha işleyecek kurşun/ İcat edilmemiştir henüz!/ İcat edilmemiştir.”*

Defalarca dize getirdiği barbarlara direnişin, direnme sanatının son dersini vermektedir. Kanın son damlasına kadar direnilecek ve kazanılacaktır. Zulmün adı tarihte kara bir sayfa olarak anılsın diye bitimsiz bir direngenlikte yürümektedir barbarlığın üstüne. Kurşunlanırken yüzünde güneş, ellerinde zafer işaretiyle karanlığın göğsüne bir hançer olup güneşin yolunu adımlamaktadır.

Zeybeğe durmuş işte Ahmet Savran.

Çocuklara gaz bombalarının arasında nasıl zeybeğe durulacağını öğretiyor. Artık bir savaş dansının adıdır zeybek.

Bütün direnişçiler halaya durmuş, “Omuzdan tutun beni” türküsünü söylemektedirler. Baş çekenlerin güneşe uğurladığı bir halay. Buca direnişinin 26 Eylül’de halayı çekilecekti. Oysa şimdi Buca’yı selamlayıp kendi direnişinin halayını çekmektedir Ulucanlar. Tarihler boyu anlatılacaktır bu direniş. Hiçbir ayrıntıyı eksik bırakmaksızın, kıpkızıl yaşarlar zamanı.

Kızgın alevler, boğucu köpükler arasında sırasını savıyor Önder, Mahir. Ve çocuk gülümsemesiyle Aziz, daha 17’sinde “elveda” diyor yaşamın baharında. Bir sonbahar esintisi olan Eylül bütün görkemiyle miras bırakıyor Aziz’i diğer mevsimlerin esintisine.

Hergün voltada adımlanan malta, havalandırma kanın oluk oluk aktığı bir nehir olmuştur sabahın şafak vaktinde. Nehir hiç görülmedik bir coşkunlukta akmaktadır. Her devrimcinin kanı ile daha da coşuyordur. Her nehrin yolu kum ile çakıl ile süslenir. Maviye, yeşile çalar köklenen bitki örtüsüyle. Suyun sesi nasıl da alır götürür bizi engin düşlere. Oysa bizim şu anda coşkun akan nehrimiz camlarla, cellatlarla bezenmiş. Suyun sesinden eser yoktur. Silah tarrakaları ve kırılan kemiklerin eşliğinde devrimcilerin sloganlarıdır göğe yükselen.

Her nehir denize akar, bir dağ ya da yeraltı kaynağından çıkar, bilinir. Yo, bu nehrin kaynağı biz olmuştuk. Denize değil, biri görüş kabininde diğeri hamamda sonlanan iki noktaya akıyorduk.

Hamamda zebaniler kanımızı içmek için korkunç yöntemleriyle saldırıyorlar. Bu barbarlığı İsmet’in sloganları parçalıyor. “İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!” diyor, son nefesini verirken. Son nefesinde İsmet’in, yenen insanlık onuru, diz çöken zebaniler oluyor. İsmet’in sloganında bayraklaşan onur aydınlatıyor gecemizi gündüzümüzü. İsmet teslim aldığı bayrağı yukarda taşımanın coşkusuyla güneşe koşuyor.

ON ateşli yürek, Ankara’nın göğsünde cellatları devrim davasının yenilmezliğiyle sarsan ON kızıl karanfil bayraklaşarak ayrıldılar aramızdan. Teslim olmak ya da ölmek çağrısına, dimdik ayakta, ölümü küçülterek yanıt verdiler. Yaşamlarına, devrim davasına yaraşır bir güzellikte “elveda” dediler. Bugünden geleceğe taşınan ON’lar *“Şimdi sonsuz bir şiir’dir bizde/ Sesi bir tutam sevinç/ Güllüşü bir top ateştir./Yanar durur içimizde./Bazen ışık olur aydınlatır bizi/ Bazen yangın olur akar.”*

ON’lar yürürken güneşin yolunu, artık yazılan bir direnişin manifestosu olmuşlardır. Ve bu manifestoda ON’lar şöyle

seslenmektedirler: Hep bir ağızdan kavgamız sürüp gidecektir. Bizler zindanlarda harladık direnişin ateşini. Yarın fabrikada, tarlada, sokakta, teri simsiyah akan maden işçisinin alinterinde yükselecek kavgamız. Biz yanan her direniş ateşinde, grevlerde, boykotlarda, zindanlarda yanibaşınızda sizinle olacak ve sizinle haykıracağız.

26 Eylül sabahı başlayan direniş hücrelerde, hastanelerde, ringlerde, sermayenin faşist devleti tarafından işkencehaneye çevrilen her mekanda sürdürülür. Zulmün rengi boğuldukça karanlığa, ölümüne sımsıkı sarıldıkları inançlarını daha yukarıda dalgalandırırlar.

Cellatlar hiç böyle çaresiz kalmamıştır. Bütün silahlarını kuşanmasına karşın çaresiz ve bir o kadar tükenmiş... “Kırılırız ama asla bükülmeyiz” diyen ON’ların bayraklaştığı direniş senfonisi, hücrelerde, sürgünlerde daha bir gür sesle yükselir.

Tarihler boyu azgınca sömüren ve tek değerleri para olan asalaklar dünyası yine bozguna uğramıştı. Oysa ellerindeki silahlara ne kadar da çok güvenmişlerdi. Sayıları ne kadar da çoktu. Binlerce askeri, polisi, MİT’i, JİTEM’i olan bir yok edici ordusu vardı. Korku salacak, öldürecek, işkencelerden geçirecek, iğrenç teklifler sunacak ve devrimcileri teslim alacaktı! Yakıldılar, boğuldular, oluk oluk kanları akıtıldı. Devrimciler bütün bu barbarlığa karşı cellatların geleceği kirletmelerine izin vermediler. Yürürken güneşe, kucaklarken toprağı, yarınlara güzel günlere bıraktılar. Bahar güzelliğinde dokumuşlardı yarınları. Yarınları kendi kanlarının rengiyle süslediler.

Çok değil kısa bir zaman sonra, Ulucanlar’daki direniş ateşini daha da ileriye taşıyacak ve ON’larla halaya durulacak Ölüm Orucu Direnişi’nin vakti gelmişti. Sermaye iktidarının hücre politikasını püskürtübilme için geride kalan devrimciler devraldıkları bayrağı daha da yukarılara taşıyabilme yarışındaydılar. Kararlıydılar, bedeli ne olursa olsun bütün ezilenlerin, işçilerin, emekçilerin yaşamını hücreleştirecek olan hücre politikası püskürtülecekti.

20 Ekim’de Ulucanlar direnişinin kararlı adımlarıyla başlattılar Ölüm Orucu Direnişi’ni. Dört mevsimi tutuşturan bu direnişte ON’larımız yine çıkageldiler. Yoldaşlarına, siper yoldaşlarına omuz verdiler. *“Zafer yolculuğunda emin adımlarla çıkmış olanları hiçbir şey etkileyemez. Biz kazanacağız!”* diyorlardı. Tarih onların en büyük kanıtıydı. Cellatlar ne kadar kana bulasa da dört mevsimi, gelecek günler halaya duranların coşkunluğunda doğacaktı. Bucalar, Ümraniyeler, Gaziler, 19 Aralıklar, ON’larımız, Ölüm Orucu şehitlerimiz hep düşmana yenilgiyi tattırmanın adı olacaktı.

Barbarlar tarihin kara sayfalarında hep şiddetin, savaşın iğrenç yüzünü sergilediler. Her satırında şafağı boğmak için bütün zamanları ölümlədiler. Onuru ışık diliyle karanlığa karşı koruyanlar ise her yıkımdan, ölümlerden yeniden çıkıp geldiler.

***Düşenlerin sonsuza koştuğu yerde
Sabrın çiçeklerinin açtığı yerde
Asla kapanmaz yaşanan defter
Çünkü tarihin en güzel yerinde
Son sözü hep direnenler söyler***

Ulucanlar davası sürüyor...

Devrimci tutsaklar katliamcıları yargıladılar

26 Eylül’de sermaye iktidarının Ankara Ulucanlar Cezaevi’nde gerçekleştirdiği katliam sonucu on devrimci tutsak öldürülmüş, yüze yakını ise yaralanmıştı. Katliamın hemen ardından büyük bir pervasızlıkla saldırılarını sürdüren katliamcı devlet, operasyondan yaralı kurtulan devrimci tutsakları da yüzlerce yılı aşan cezalarla yargılamaya başladı. 17 Eylül 2001 tarihinde devrimci tutsakların yargılandığı davanın altıncısı gerçekleşti.

Davaya Enver Yanık, Nihat Konak, Ercan Akpınar, Murat Güneş, Filiz Uzal, Hayriye Keskin, Hasan Mentеше ve ÖO direnişçileri olan Barış Gönülşen, İlhan Emrah, Önder Mercan, Özgür Saltık katıldılar. Bunun yanı sıra “mağdur” olduklarını söyleyen işkenceci askerlerden Nuh Karaaslan, Celal Doğan, Hüseyin Sarıtaş da duruşmada hazır bulundular.

Mahkemeye cezaevinden getirilen Enver Yanık, Nihat Konak, Ercan Akpınar, Murat Güneş, ÖO direnişçileri Barış Gönülşen, Önder Mercan, İlhan Emrah ve Özgür Saltık savunma vermeyeceklerini söylediler ve savunma yapmalarının önündeki engelleri, F tipindeki uygulamaları aktardılar. Enver Yanık; avukatları aracılığıyla bile dava dosyasının ellerine ulaşmadığını, katliamın üzerinden iki yıl geçtiğini, gerekli olan dava dosyasını incelemenden herhangi bir savunma yapamayacağını, mahkemeye ilişkin dosyaların ulaştırılması için mahkeme heyetinin gerekenleri yapması gerektiğini vurguladı. Yaşanan işkence ve uygulamalara da değinen Enver Yanık, tüm bunları protesto ettiğini ve mahkemeye ifade vermeyeceğini belirtti.

ÖO direnişçisi Barış Gönülşen de F tipindeki uygulamalardan, savunma hakkına dönük saldırılardan sözetti ve bu koşullarda savunma yapamayacağını açıkladı. Ayrıca hücre tipi cezaevleri ve yaşamın hücreleştirilmesine karşı kendisinin ÖO eyleminde bulunduğunu, uygulamalar sona erene kadar da direnişini sürdüreceğini belirtti. Nihat Konak ve Murat Güneş de diğer tutsaklar gibi savunma yapmayacaklarını belirttiler. Önder Mercan, Özgür Saltık, İlhan Emrah’ da savunma yapmayacaklarını ve F tipi cezaevlerine karşı ÖO direnişinde olduklarını belirttiler.

Sanıklardan Hasan Mentеше savunmasında kendisinin 26 Eylül sabahı 7. Koğuş’ta olduğunu, sabahın dördünde silah sesleriyle uyandığını, korunabilmek amacıyla dördüncü koğuşa kadar gitmek zorunda kaldığını söyledi. Kendisinin de ağır işkencelerden geçirildiğini ve ağır yaralar aldığını, adli davadan yargılandığını belirtmesine karşın işkencelerin devam ettiğini söyledi. Ayrıca, işkencelerin hamamda da sürdüğünü, askerlerin kendi aralarında “Erdal Gökoğlu’nu öldürdük, Habip Gül de geberdi, onu da öldürdük, İsmet Kavaklıoğlu da öldü” diyerek konuştuklarını, yanısıra “11 kişi öldü, 30’u gözden çıkarın” şeklinde konuşmalar geçtiğini açıkladı. Gördüğü işkencelerden dolayı şikayetçi olduğunu belirterek savunmasını bitirdi.

Davaya katılan sözde “mağdur” işkenceci ve katliamcı askerler ise kendilerinin olay günü yaralandıklarını, bunun devrimci tutsaklarca yapıldığını söylediler. İşkenceci askerlerden “mağdur” Hüseyin Sarıtaş bunalımlı hali, dengesiz ve saldırgan tutumlarıyla dikkat çekti. Tutarsız ve saldırgan davranışları, devrimci tutsaklar tarafından tepkiyle karşılandı. Mahkeme boyunca saldırgan tavrını sürdüren Hüseyin Sarıtaş, sözlü tehditlerde bulunmaktan da geri durmadı.

Mahkeme heyeti yargılanan devrimci tutsakların taleplerini görmezden gelerek, yargılanan diğer tutsakların davaya katılması için davetiye çıkarılmasına karar verdi. Çağnda Hatice Yürekli, Cafer Tayyar Bektaş ve Hülya Tümgan’ın adının geçmesi üzerine söz alan Barış Gönülşen, Ulucanlar katliamında on devrimci tutsağın katledildiğini, bunun yanı sıra sürdürülen yok etme politikasına, hücre tipi cezaevlerine ve hücre tipi yaşama karşı bedenlerini siper eden Hatice Yürekli, Hülya Tümgan Cafer Tayyar Bektaş’ın artık aramızda olmadığını, bu saldırıların hala devam ettiğini, zamanla Ulucanlar’dan geriye kalan devrimci tutsakların da yaşamlarını yitireceğini söyledi. Devletin ortada tanık bırakmamak için özellikle yokettiğini vurgulayan Barış Gönülşen, Ulucanlar’da ve ÖO’da şehit düşen arkadaşları gibi kendisinin de sonuna kadar direneceğini açıkladı ve bu uğurda canım feda olsun diyerek sözünü bitirdi.

Mahkeme heyeti bir sonraki davayı 6-11-2001 tarihine erteleyerek bitirdi. Mahkeme çıkışında devrimci tutsaklar “Biz kazanacağız!” “Yaşasın ÖO direnişimiz!” sloganları atmaya başladıkları için mahkemeden zorla çıkarıldılar.

SY Kızıl Bayrak/Ankara

Ulucanlar katliamının ve direnişinin 2. yıldönümü...

Katillerden hesap soralım direnişi büyütelim!

26 Eylül’de gerçekleşen Ulucanlar Katliamı’ndan bugüne 2 yıl geçti. Son derece insani taleplerle gerçekleşen eylemi kırmak gerekçesiyle önceden detaylarına kadar planlanan ve bir gece yarısı gerçekleşen operasyonla 10 devrimci tutsak katledildi. İlk defa bir cezaevi operasyonunda ateşli silahlar bu kadar sistemli ve yoğun kullanıldı. Öldürülen devrimci tutsaklara ve sağ kalanlara saatlerce işkenceler yapıldı. Ardından Ulucanlar büyük oranda boşaltılarak devrimci tutsaklar başka cezaevlerine sevk edildi.

İki önder yoldaşımızı da yitirdiğimiz bu katliamla, devlet, tüm cezaevlerindeki devrimci tutsaklara da mesaj veriyordu. Komünistler ve devrimciler, Ulucanlar Katliamı’nın, devletin devrimci tutsakları teslim almanın temel aracı olarak gördüğü hücre tipi uygulamasına geçişi kolaylaştırmak amacıyla yapıldığını ve katliamla da bu saldırının başlatıldığını söylemişlerdi. Katliamdan sonra gelişen süreç, devrimcilerin önden işaret ettikleri gibi gelişti. Ulucanlar’da gösterilen direniş ve katliam gerçekliğinin üstü örtülemeyecek kadar açık olması ve kısa süre içinde gün yüzüne çıkması, hücre saldırını belli oranda dizginlemiş ve bir süre ertelemiş olsa bile, hücrelerin yapımları devam etti. Ulucanlar’ın peşi sıra Burdur ve Bergama Cezaevlerine operasyonlar düzenlendi. Son olarak ise Ulucanlar operasyonunun deneyimi ve tecrübeleriyle birlikte 19 Aralık’ta 20 cezaevine birden operasyon gerçekleştirildi. F tipi hücrelere geçiş bu kanlı katliamla, 28 devrimci tutsağın yaşamı ve yüzlercesinin yaralanması ve toplu işkenceden geçirilmesi pahasına oldu.

Ulucanlar katliamı olduğunda Ecevit ABD yolculuğundaydı, katliam yolculuğun başladığı saatlerle çakıştırıldı. Bunun sembolik politik anlamı büyüktü. Ecevit, devrimcilerin cesetlerini emperyalist efendilerine hediye olarak götürüyordu. Böylelikle öteki şeyler yanında her türlü toplumsal muhalefetin acımasızca ezilmesi pahasına sosyal yıkım programlarının kararlılıkla uygulanacağı konusunda uşaktan efendiye güvence verilmiş oluyordu.

Böylece Ulucanlar’da dökülen kan, sermaye devleti tarafından 3-5 milyar dolara ve emekçiler üzerinde artan sosyal yıkıma dönüştürüldü. Sonrasını biliyoruz. Devrimcilerin kanını dökerek ülkenin satışının ve emekçilerin yıkımının önünü açanlar, bugün tam bir iflası yaşıyorlar. Bu gerçeği bugün artık kimse reddedemez. Ulucanlar katliamı ile ülkenin satışı ve emekçilerin yıkımı birbirlerine sıkı sıkıya bağlı olgulardır. Hücre saldırısı ve bu saldırının en önemli adımı olan 19 Aralık katliamı da. Ulucanlar’dan 19 Aralık’a ve bugüne kadar uzanan süreçte devlet, devrimci tutsakları teslim almak suretiyle toplumsal muhalefeti sindirmek, işçi ve emekçilerin gelecek umutlarını karartmak ve azgın sömürü koşulları karşısında kendi iktidarını sorunsuzca sürdürebilmek amacıyla hareket etti, etmektedir.

Ulucanlar 19 Aralık’ın planlı provasıydı!

Bugüne kadar, sicili faşist katliamlarla kabarık, bir o kadar da kanlı olan devlet, ancak, kitlesel karşı koyuşlar ile dizginlenebildi. Gazi, Sivas vb. katliamların ardından, katliamı lanetleyen onbinlerin sahip çıkışıyla bu tarz operasyonların önü alınabildi. Devlet teşhir oldu ve on binlerin öfkesiyle karşılaştı.

Ulucanlar katliamının arkasından ise devlet, katliamda tüm teşhir olmuşluğuna ve bu doğrultuda gösterilen sınırlı ama anlamlı çabalara rağmen,

zindanlara yönelik hesaplarında ancak belli bir süre için dizginlenebildi. Çünkü katliam bu kadar açık ve tüyle ürperten bir vahşet örneği olmasına karşın, güçlü ve kararlı bir kitlesel destekle lanetlenemedi. Sonuçta sermaye devletin hesaplarını bozulamadı.

Ulucanlar’da devletin teslimiyet politikalarına canlarıyla yanıt veren tutsaklar, bu kez de hücre saldırısına karşı bedenlerini yatırmak zorunda kaldılar. Sonrasında ise 19 Aralık’ta katliam halkasına 20 cezaevi birden eklendi. Onlarca devrimci vahşice katledildi.

Ulucanlar’ın direniş ruhu 19 Aralık’ta yaşatıldı!

Cumhuriyet tarihinin o güne kadar en kanlı cezaevi operasyonu olan Ulucanlar, tarihe yalnızca katliam ve vahşet ile geçmedi. Ödenen onca ağır bedellere rağmen, ölümüne bir direniş ile tarihin altın sayfalarında yerini aldı. Ulucanlar zindanında, devrimci tutsaklar, işçi sınıfı ve emekçilerin kurtuluşu uğruna mücadelede verdikleri sözü tutarak, boyun eğmediler, devrim ve sosyalizmin değerlerine leke sürdürmediler, ölümü halaylarla karşılayarak zindanlarda yeni bir direniş destanı yazdılar. Ulucanlar’ın direnme ruhu, 19 Aralık’ta 20 cezaevine birden taşındı. Devlet, Ulucanlar’da almış olduğu ağır yenilgiyi 19 Aralık’ta yeniden yaşadı. Saldırılan cezaevlerinden bir teki bile direnişsiz teslim olmadı. F Tipi cezaevlerine sevklerin gerçekleşmiş olmasına rağmen, gösterilen devrimci direniş karşısında devlet yalnızca bozgunu yaşadı.

Zindanlarda direnme geleneğinin kırlamayacağını devlet bu süreç boyunca yeniden görmüş oldu. Baskılara, işkencelere, katliamlara, her türlü iğrenç yöneme rağmen Ölüm Orucu direnişi 330. günlere ulaştı. Devrimci tutsaklar ölümlerle ve son olarak da şartlı tahliyelerle boşalan mevzileri yeni Ölüm Orucu ekipleriyle doldurdular. Devrimci tutsaklar, 26 Eylül’de, zindanlarda direniş destanının yazıldığı bu tarihi günde Ölüm Orucu 7. ekibini çıkarma kararı vererek, direniş mevzisine bir yenisini daha eklediler. Böylelikle direnişlerinin anlamını ve nasıl bir geleneğe yaslanıldığını yeniden gösterdiler.

Ulucanlar’ın direniş ruhunu kuşanalım, direnişe ses olalım!

Ulucanlar’ın yıldönümü bugün büyük bir önem taşıyor. Çünkü Ulucanlar, devletin katliamcılığı karşısında direnişin büyüklüğüyle bugün de yaşıyor. Dolayısıyla Ulucanlar direnişine sahip çıkmak, katliamı lanetlemek bugün sürmekte olan direnişe omuz vermek demektir. Devletin katliamcı politikalarına göğüs germek, hücre saldırısına karşı ses olmaktır.

26 Eylül’de devletin bu kanlı katliamının ve devrim tarihine geçen bu şanlı direnişin unutulmayacağını ve unutturamayacaklarını, hesap sorma bilinciyle alanlarda yerimizi alarak dosta-düşmana gösterelim. Şehitlerimizin anısına sahip çıkmak da ancak bu şekilde mümkün olur. Unutmayalım ki, zindanlardaki saldırılar, insanca yaşamak için mücadele eden herkese yapılmış bir saldırdır. Sahip çıkılmadığında ve hesap sorulmadığında her gün bunlara yenilerinin eklenmesi de kaçınılmaz olacaktır.

Ağıt ve övgü

*yasaklanmıssa bugün özlem
durdurulmak istenen yaşamdır.*

*kapıyı vurup gitmeler çoktan bitti
yapılan herşeyin hesabını verebilmeli insan*

*kapıyı çarptıktan sonra dönememenin acısını
çekmeli
çetin bir yolun tüm engellerini aşıp
son hedefe kilitlenemeyenler
kendi içsel hesaplaşmalarında yitip gidecekler.
-başka türlü açıklayabilir misin?-
yiğitliğini dilden dile dolaştırdığın birinin
teslim olarak yaşayabilmesini
hem de teslimiyetin belki bir ömür sürmesini*

*ateşin alevinden kendini yaratanlar
ölümün o simsiyah kuytusundan
aydınlık bir güneş gibi doğabilenler
kavgayı zaferle taçlandıracaklar.*

*ya bu karanlığın koyuluğundan korkup
ondan daha karanlık bir yaşam sürmeyi seçenler
-savrulan toz bulutu dindiğinde-
söyle nasıl devam edecekler?*

*adını koydular direnişin
söz ağızdan fırlamıştı artık
mavzerden fırlayan bir kurşun gibi
ne olursa olsun hedefine varacaktı artık
-bu onurlu kavganın her neferi ölümü
kucaklasa da-
ya bu kurşun silahtan fırlamadan daha
mavzer ucunda kalanlar
ya da son hızla giderken toz halinde havaya
savrulanlar
belki hedefe tırnak kalmışken
-düzene dirsek dayayıp-
merminin hızına dayanamayanlar
ve çamura bulanalar...*

*cüret etmek, cüretli olmak
düşünmek ve savaşmak
layık olmak
bilince, mirasa ve değerlere*

*seçtikleri yaşam değil ashında
düzen içinde ölmenin yanında
nedir ki fiziki ölüm*

*ölenler bilincimizde, kavgamızda
ve kızılaştırıp halaya duracağımız günün
özleminde
sonsuzlukla yaşıyorlar*

*son sözümüz olsun
kırılmak ama bükülmemek
kavga alanlarında şiarımız olsun
“siz bizim teslim olduğumuzu nerde gördünüz”
demek*

*yanan dev bilinç ÜMİT kokuyordu
NEVZAT’la güneşe doğruldu
YÜREKLİ bir direniş sembolü oldu zindanda
doğruldu yankılandı saflarımızda
tüneli kazan bilinciyle, taşıdığı kimlikti
tünelin ucunda gözüken ışıık şimdi daha net,
şimdi daha yakın
açtığın tünelden zafere yürüyoruz adım adım
cüret ettik kazandık, cüret ediyoruz (direnişi de)
kazanacağız!*

A. Çiçek

Ölüm Orucu'nun 336. Günü'nde Abdulbari Yusufoglu yaşamını yitirdi



Dışarıda İzmir'de başlattığı Ölüm Orucu eylemini Armutlu'da sürdüren TAYAD'lı ailelerden Abdulbari Yusufoglu dün gece saat 03.00 sıralarında yaşamını yitirdi. Ölüm orucunun 137. günündeydi. Abdulbari Yusufoglu 1980 Mardin Nusaybin doğumluydu. 21 yaşında ve Kürt milliyetindendi. Ailelerin örgütlenmesi için İzmir'de Tutuklu aileleri bülteninde çalışıyordu. 1999 yılında kısa süreli İzmir Bergama Hapishanesi'nde tutuklu kaldı. Demokratik mücadele yürüttüğü için, demokrasi mücadelesi verdiği için hakkında sayısız dava açtılar. Herşeye, tüm baskı koşullarına rağmen başı dik ve onurluydu. Son anına kadar başını yere eğmedi.

O, F tipi hapishanelerle bütün ülkemizin her yanının F tiplerine dönüştürülmeye çalışıldığını biliyordu. F tipleri düşüncenin yok edilmesi, inançların yok edilmesiydi. İnsan olmanın gereği idi F tiplerine karşı durmak. Kör değildi, sağır değildi, dilsiz hiç değildi.

O, bir TAYAD'lıydı, ancak tutuklu yakını değildi. Yani F tiplerine, işkenceye ve tecrite karşı durmak için tutuklu yakını olmak da gerekmiyordu. En büyük yakını arkadaşlarıydı. Abdulbari Yusufoglu arkadaşları tecrit altında yaşamasın, işkence görmesinler diye yaşamını yitirdi.

Şimdi ölümlerimiz konuşuyor.

Taleplerimiz kabul edilene kadar ölüm orucu eylemi devam edecektir.

TAYAD'lı Aileler
20.Eylül.2001

Armutlu'daki polis ablukasını ve F Tiplerindeki baskı ve işkenceyi protesto etmek için kendini yakan 3 tutukludan biriydi...

İbrahim Erler şehit düştü!..

15 Eylül Cumartesi günü, İstanbul Armutlu direniş evinde yaşamını yitiren ölüm orucu direnişçisi Ümüş Şahingöz'ün cenazesini kaldırmak için bir araya gelen kitleye polis gaz bombalarıyla saldırarak İnsanları gözaltına almıştı. Cenaze Adli Tıp kurumundan alınır alınmaz, polis Armutlu bölgesinde güvenlik kuvvetlerini arttırarak operasyon hazırlığına başlamıştı. Çok geçmeden polis mahallenin içinde terör estirerek, Ölüm orucu yapılan evlere silah ve bombalar kullanarak operasyon gerçekleştirmişti. Onlarca insan gözaltına alınmıştı. Ve bir o kadarda insan yaralanmıştı. Ancak, ölüm orucu direnişçileri yer değişikliği yaptıklarından dolayı, operasyon boş bulunan evlere yapılmıştır. Bu nedenle operasyon sonucu olası bir ölüm de olmamıştır.

Armutlu'ya yapılan bu polis terörünü, baskıyı ve F tiplerindeki baskıyı ve işkenceyi protesto etmek için Edirne F tipi hücre cezaevinde Hakan Koluayık ve Bekir Şimşek, Tekirdağ F tipi hücre cezaevinde ise İbrahim Erler kendisini yakmıştı. Kendini yakan tutsaklardan **İbrahim Erler** dün gece kaldırıldığı hastanede hayatını kaybetti. İbrahim Erler ölüm orucunun 4. Ekibindeydi. Bugün ölüm orucunun 132.Günündeydi.

Aylar öncesinde F tipi hücre cezaevlerinde ve Armutlu direniş evlerindeki Ölüm Orucu direnişçileri, Armutluya herhangi bir polis müdahalesi olduğunda kendilerin yakacaklarını söylemişlerdi. Bunu tüm basına ve kamuyonua açıklamışlardı. Buna rağmen Armutlu'ya operasyon için geldiler.

Yaklaşık bir senedir süren ölüm orucu eyleminde şimdiye kadar 67 kişi yaşamını yitirmiştir. Onlarca tutuklu ise zorla müdahale işkencesi altında sakat bırakılmıştır. Ölüm Orucu abluka, baskı ve işkence altında devam ediyor.

Armutluda yeni bir 19-22 Aralık Katliamı hazırlığı yapılıyor...

Ölüm Orucu direnişçilerine sahip çıkalım!

Yeni bir 19-22 Aralık katliamına izin vermeyelim.

YARIN ONLAR İÇİN ÇOK GEÇ OLABİLİR!

İzolasyon İşkencesine Karşı Mücadele Komitesi



Direnışçi Ümüş Şahingöz ölümsüzlüğe uğurlandı

Ölüm Orucu Direnişi'ne Ümraniye Cezaevi'nde 1. ekiple başlayan Ümüş Şahingöz, 19 Aralık katliamından sonra direnişini Kartal Özel Tip Cezaevi'nde sürdürdü. Daha sonra Kartal Devlet Hastanesi'ne kaldırılan Şahingöz, direnişini hastanede de sürdürdü. Durumunun ağırlaşması üzerine tahliye edildi. Ümüş Şahingöz, tahliye edildikten sonra direnişini Küçük Armutlu'daki direniş evinde sürdürdü ve eyleminin 330. gününde şehit düştü.

Ümüş Şahingöz'ün cenazesinin Küçük Armutlu'dan uğurlanması sırasında devlet, hem cenazeye hem de direniş evlerine vahşice saldırdı.

Ümüş Şahingöz'ün cenazesinin 16 Eylül günü Ankara'ya gelmesi üzerine son yolculuğuna uğurlamak için bir tören düzenlendi. Cenaze törenine katılmak için otobüsün hareket edeceği noktaya gelenler kimlik kontrolünden geçirilerek, psikolojik baskı uygulanmaya çalışıldı. Polis, tören esnasında da çok sıkı güvenlik önlemleri almıştı.

Karşıyaka Mezarlığı'nda yapılan cenaze törenine yaklaşık 100 kişi katıldı. Cenaze töreninde "Ümüş Şahingöz ölümsüzdür!", "Kahramanlar ölmez halk yenilmez!- TAYAD'lı Aileler" imzalı pankartlar açıldı ve sloganlarla yürüyüşe geçildi. Mezar başında TAYAD'lı bir aile, Ölüm Orucu direniş hakkında kısa bir konuşma yaptıktan sonra, Ümüş Şahingöz, partisinin bayrağına sarılarak toprağa verildi. "Ümüş Şahingöz ölümsüzdür!", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!", "Kahramanlar ölmez halk yenilmez!" sloganlarının atılmasıyla cenaze töreni sona erdi.

SY Kızıl Bayrak/Ankara



Radio B92(Yugoslavya)’nin ünlü ABD’li bilim adamı

Noam Chomsky ile yaptığı görüşme:

ABD saldırısı korkunç sonuçlar verecek

B92: Bu saldırılar neden yapıldı?

Soruyu yanıtlayabilmemiz için önce saldırıyı gerçekleştirenleri teşhis etmemiz gerekir. Genellikle eldeki kanıtlara bakarak saldırıyı gerçekleştirenlerin Ortadoğu kökenli oldukları ve büyük olasılıkla bu saldırıların kaynağında Usama Bin Ladin’in şebekesinin bulunduğu varsayılıyor. Bu karmaşık ve yaygın örgütlenmenin esin kaynağının Bin Ladin olduğu muhakkaksa da saldırının mutlaka onun denetimi altında gerçekleşmiş olması gerekmiyor.

Bin Laden CİA yetiştirmesi

Ama bir an için bunun doğru olduğunu kabul edelim. O zaman sorunuzu yanıtlamak isteyecek her aklı başında kişi Bin Ladin’in görüşlerinin ve bölgede sahip olduğu geniş destekçi yığınağının duygularının ne olduğunu bilmek isteyecektir. Bunlar konusunda epeyce malumat var. Bin Ladin’le geçtiğimiz yıllar içinde çok güvenilir Ortadoğu uzmanlarıyla geniş söyleşiler yapıldı. Bunlar arasında en önemlisi Londra’da yayımlanan *The Independent* gazetesinin bölgeye ilişkin çok özel bilgilere ve onlarca yıllık deneyime sahip muhabiri Robert Fisk’ti.

Suudi Arabistan kökenli bir dolar milyoneri olan Bin Ladin Ruslar’ı Afganistan’dan çıkartmak için verilen savaşta militan bir İslami önder konumuna yükseldi. Ladin, CIA ve Pakistan istihbaratı içindeki müttefiklerince büyük ihtimalle birçok uzmanın da kuşkulandığı şekilde geri çekilme yollarını kapatarak Ruslar’a verilebilecek en büyük zararı verdirmek amacıyla örgütlenen, silahlandırılan ve finanse edilen çok sayıdaki aşırı köktendenciden biriydi. Ancak kendisinin doğrudan doğruya CIA ile temasta olup olmadığı belli değil ve bunun da konu açısından pek bir önemi yok. CIA’nin seferber edebileceği en acımasız ve en fanatik savaşçıları silahlandırmış olmasına şaşmamak gerek.

Sonunda, kendisi de bölge konusunda uzman olan *London Times* muhabiri Simon Jenking’in belirttiği gibi, “Amerikalılarca uluorta finanse edilen gruplarla ılımlı bir rejim devrilip yerine mutaassıp bir rejim kuruldu.” Çoğu Bin Ladin gibi Afganistanlı olmayan bu “Afganiler” Rusya sınıırını geçerek terör hareketleri gerçekleştirdiler, ama Ruslar çekildikten sonra eylemlerine son verdiler. Savaşları tiksinti duydukları Rusya’ya karşı değil, Rus işgaline ve Rusya’nın Müslümanlara uyguladığı suçlara karşıydı.

Ama “Afganiler” faaliyetlerini işgal sona erdikten sonra durdurmadılar. Balkanlardaki savaşlarda Müslüman Boşnaklarla elbirliği yaptılar. ABD buna itiraz etmediği gibi, İran’ın onlara verdiği desteğe de ses çıkarmadı. Bunun karmaşık nedenlerini şimdi ele almamız gerekmiyor. Yalnızca şuna işaret etmekle yetinebiliriz ki, “Afganiler” Boşnakların acı kaderi onları pek fazla ilgilendirmiyordu. “Afganiler”, ayrıca Çeçenya’da da Ruslarla savaşıyor ve büyük olasılıkla Rusya toprakları içinde Moskova ve başka yerlerde gerçekleştirilen terörist saldırılarda yer alıyorlar. Bin Ladin ve “Afganiler”i 1990’da Suudi Arabistan’da üslerini kurduktan sonra ABD’ye karşı çıkmaya başladılar. Ladin’e göre Suudi Arabistan’da üs kurmalarının nedeni Rusya’nın Afganistan işgalinin bir benzeri de Amerikalılarca bu ülkede gerçekleştiriliyor olmasıydı. Ama daha önemlisi, Suudi Arabistan’ın en kutsal mabetlerin muhafızı

olarak sahip olduğu özel statüydü.

Bin Ladin aynı zamanda bölgedeki Suudi Arabistan da dahil “gayri-İslami” olarak nitelediği kokuşmuş ve baskıcı rejimlere de karşı. Suudi Arabistan Taliban’dan sonra dünyadaki en aşırı köktendinci rejim ve kurulduğu günden bu yana en yakın ABD müttefiklerinden biri. Bin Ladin ABD’den bu rejimlere verdiği destek nedeniyle nefret ediyor. Bölgedeki diğer İslami hareketler gibi Ladin de 35. yılına giren Filistin’deki zalim İsrail işgaline öfke besliyor.

Washington’ın İsrail’in muazzam suçlarına verdiği destek

Washington, bunlardaki başlıca sorumluluğu bir yana bırakılsa bile, infazlar, yıllar süren sert ve yıkıcı kuşatma, Filistinliler’e hergün reva görülen horlama, işgal altındaki toprakları Bantusta’daki gibi kantonlara



ayırarak bölgeyi kontrol altına almak üzere Yahudi yerleşimlerinin yaygınlaştırılması; Cenevre sözleşmelerinin açıkça ihlali, ve dünyanın her yerinde suç olarak görülen diğer eylemlerle sürdürülen İsrail işgaline destek verdi.

Ladin diğer İslamcılar gibi, Washington’un İsrail’in bu suçlarına verdiği desteği son on yıldır ABD ve İngiltere’nin elbirliğiyle Irak’ın sivil nüfusuna yönelttikleri saldırılarla karşılaştırıyor ve bu saldırıların toplumu mahveder ve yüz binlerce insanın ölümüne yol açarken Saddam Hüseyin yönetimini güçlendirmekten başka bir sonuç vermediğini görüyor. O Saddam Hüseyin ki, Batılılar gerçekleri unutmuş olsalar bile bölge halkının hiç aklından çıkartmadığı mezalim ve bu arada Kürtlerin (Halepçe’de) zehirli gazlarla öldürülmesi boyunca hep ABD ve İngiltere’nin yakın dostu olagelmişti.

Bu duygular yaygın olarak paylaşılıyor. 14 Eylül tarihli *Wall Street Journal* Körfez bölgesinden ABD ile yakın ilişkileri bulunan zengin ve ayrıcalıklı

Müslüman bankacı, yönetici ve iş adamlarıyla yapılmış bir anket yayımladı. Kendileriyle görüşülenler çok benzer duyguları dile getiriyorlardı: ABD’nin İsrail’in suçlarına destek olur ve yıllardır diplomatik bir çözümün yolunu tıkarken, Irak sivil toplumunu çökertmesi, bölgede sert ve baskıcı antidemokratik rejimleri desteklemesi ve “baskıcı rejimler kurdurarak” ekonomik gelişmeyi engellemesinden duyulan hoşnutsuzluk.

ABD ve Batı’nın rahatlatıcı öyküsü

Derin bir yoksulluk ve baskı içinde yaşayan toplumun büyük çoğunluğu arasındaysa aynı duygular çok daha yoğun olarak yaşıyor. Bu duygular olgularla ilgilenenlerce ortaklaşa anlaşılacağı şekilde sonunda intihar saldırılarına yol açan öfke ve umutsuzluğun da kaynağı. ABD ve Batı’nın büyük bölümü daha rahatlatıcı bir öyküye inanmayı tercih ediyor. *New York Times*’ın 16 Eylül tarihli nüshasında yer alan başmakaleye atıfta bulunacak olursak, saldırganlar meğer Batı’nın yüksek değerleri olan özgürlük, hoşgörü, refah dinsel çoğulculuk ve genel oy hakkına duydukları nefretten bu işe kalkışmışlar. ABD’nin eylemlerinin bununla bir ilintisi yokmuş ve değinilmesi bile gerekmiyormuş (Serge Schmemann).

Bu bildik bir tablo ve genel duruş itibariyle entelektüel tarihte çok örneği görülmüş bir şey, aslında, neredeyse kural olduğu söylenebilir. Bunun bildiğimiz hiçbir şeyle ilgisi olmadığı, ama insanın kendi kendisini aldatmasına ve iktidara kayıtsız koşulsuz destek olmaya pek yaradığı ortada. Ayrıca bin Laden ve benzerlerinin “Müslüman ülkelere yönelik büyük bir saldırı gerçekleşmesi için dua ettikleri” ve böylece “fanatiklerin onun davasına başlanmasını” bekledikleri de çokça söyleniyor (Jenkins ve daha pek çokları). Bu da bilinmedik bir şey değil.

Şiddetin şiddet doğurarak ilerlemesi her iki taraftaki en zalim unsurlarca genellikle memnuniyetle karşılanır, yalnızca tek bir örnek vermek gerekirse, Balkanların yakın tarihi buna tanıklık edecektir.

Dünyaya ya kırk katır ya kırk satır deniyor

B92: Bu saldırılar ABD iç politikası ve Amerikalıların kendilerine bakışını nasıl etkiler?

ABD politikasının ne olacağı ilan edildi bile. Dünyaya ya kırk katır ya kırk satır deniyor: Ya bize katılırsın ya da “ölümlerden ölüm beğenirsin.” Kongre, Başkan’a saldırılarla ilişkisi olduğunu düşündüğü herhangi bir kişi ya da ülkeye karşı kuvvet kullanma yetkisi verdi bile. Bunu destekleyenlerin hepsi bu doktrinin aşırı-kriminal olduğunu kabul ediyor. Bunu görmek çok kolay. ABD’nin Dünya Mahkemesi’nin Nikaragua’ya karşı yasal olmayan kuvvet kullanımına son vermesi kararını reddinden ve Güvenlik Konseyi’nin bütün ülkeleri uluslararası hukuka uymaya çağırmasını veto etmesinden sonra aynı doktrini Nikaragua benimsemiş olsaydı ABD’nin ne yapmış olabileceğini bunlara sorun bakalım ne diyecekler. Üstelik bu saldırı söz konusu ihlalden çok daha ciddi ve yıkıcıydı da.

Bu konuların ABD’de nasıl algılandığına gelince

burası daha da karmaşık. Şunu akıldan çıkarmamak gerekir ki, medyanın ve entelektüel seçkinlerin kendi gündemleri var. Dahası bu soruna nasıl yanıt verileceği bir kararlılık meselesi: Başka pek çok durumda olduğu gibi fanatizm ve kör nefret yaratma gayretleri ve otoriteye boyun eğiş, yeterince kararlılık ve enerji gösterilirse tersine çevrilebilir. Bunu hepimiz çok iyi biliriz.

B92: ABD’nin dünyaya yönelik politikasını esastan değiştirmesini bekliyor musunuz?

İlk tepki, bu terörist saldırıya gerekçe ve zemin oluşturan öfke ve hoşnutsuzluğu besleyen politikaları yoğunlaştırmak ve ABD liderliğindeki şahinlerin gündemine daha sıkı sarılmak yönünde oldu: Militarizasyonun artırılması, içeride sertleşme, toplumsal programlara yönelik saldırılar. Bunlar tekrarlanabilir. Terör harekete geçebilir, bunun kışkırttığı şiddet sarmalı toplumun en sert ve baskıcı unsurlarının yetki ve itibarını yükseltebilir. Ama buna boyun eğmenin kaçınılmazlığı diye bir şey de yok.

Batı’nın entelektüel kültürünün ahlaki çöküntüsü

B92: İlk şokun yerini ABD’nin buna vereceği cevabın ne olacağı korkusu aldı. Siz de korkuyor musunuz?

Her akıllı başında insan, verileceği sanılan cevaptan, yani ABD’nin yapacağını söylediği ve Bin Ladin’in yapsın diye dua ettiği şeyden korkar. Bu çok muhtemeldir ki, bilinen şekilde şiddet sarmalını tırmandıracaktır, ama bu kez çok daha büyük bir ölçekte.

ABD şimdiden Pakistan’ın Afganistan’ın yoksul ve aç halkının hiç değilse bir bölümünü hayatta tutan gıda ve malzeme yardımını kesmesini istedi. Eğer bu istek yerine getirilirse, terörle uzaktan yakından ilgileri olmayan belki de milyonlarca insan can verecek. Tekrar ediyorum: ABD Pakistan’dan kendileri Taliban’ın kurbanları olan milyonlarca insanı ölümle yüz yüze bırakmasını istedi. Buna intikam bile demek zor. Ahlaken bundan bile aşağı bir şey bu. Bunun önemini artıran bir başka şeyse bütün bu taleplerin laf arasında, yoruma bile gerek duyulmadan, kimsenin dikkatini çekmeksizin söylenmiş olabilmesi. Bu talebe gösterilen tepkiye bakarak Batı’nın entelektüel kültürünün içinde bulunduğu ahlaki düzey hakkında bir hüküm verebiliriz. Şundan emin olabiliriz ki, Amerikan halkı kendi adına yapılanlar konusunda şu kadarlık bir fikir sahibi olabilseydi bunlardan çok sarsılırdı. Tarihten ders almak bu bakımdan öğretici olabilir.

Pakistan bu ve benzeri ABD taleplerine olumlu karşılık vermezse kendisi de benzer bir saldırının hedefi olabilir ve bunun sonuçlarını bilebilmeye olanak yok. Eğer Pakistan ABD taleplerine boyun eğerse bu kez de Pakistan hükümeti Taliban benzeri güçlerce devrilecek ve bunların ellerine nükleer silahlar geçmiş olacak. Bunun petrol üreten ülkelerin de aralarında bulunduğu bölge ülkeleri üzerinde yaygın etkileri olacak. Bu noktaya gelindiğinde insanlığın büyük bölümünü yok edecek olan bir savaş olasılığından söz ediyoruz demektir.

Bu olasılıkların hiçbiri doğru çıkmasa bile, Afganlılara yapılacak bir saldırı çoğu uzmanın öngördüğü gibi şuna yol açacak: Bin Ladin’i destekleyenlerin sayısı, onun da umduğu gibi çoğalacak. Bin Ladin öldürülse bile fark etmeyecek. Bütün İslam dünyasında kasetleri dolaşmaya başlayacak ve geride kalanlar için esin kaynağı olan bir şehit haline gelecek. Şunu akılda tutmakta fayda var; bir ABD askeri üssüne sürülen bomba yüklü bir kamyonla gerçekleştirilen tek bir intihar saldırısı, bundan 20 yıl önce dünyanın en büyük askeri gücünü Lübnan’dan çıkarmıştı. Bu tür saldırılar için sonsuz fırsat var. Ve intihar saldırılarını önlemek neredeyse olanaksız.

ABD ve Batı’nın katliamlar ve zalimliklerle dolu tarihi

B92: “Dünya artık hiçbir zaman 11 Eylül 2001’den önceki gibi olmayacak” diyor siz de buna katılıyor musunuz?

Salı günkü dehşetengiz terörist saldırılar, ölçek ve nitelikleri dolayısıyla değil ama hedefleri dolayısıyla çok yeni. ABD için bu, 1812 savaşından bu yana ulusal toprağının ilk kez saldırı hatta tehdide hedef olmuş olması demek. ABD sömürgelerine saldırılar olmuş ama kendi toprağına hiç olmamıştı.



yıllık emperyal vahşetin entelektüel ve ahlaki kültür üzerindeki etkisi muazzam.

Şunu söylemek yerinde olur: Bu saldırı dünya tarihinde yeni bir şey ama yıkımın -üzüntü de verse- ölçeği açısından değil, hedefi açısından yeni bir şey. Batı’nın buna nasıl tepki göstereceği çok büyük önem taşıyor. Eğer zenginler ve güçlüler geleneklerine uyar ve aşırı şiddete başvurlarsa, bir şiddet sarmalının tırmanmasına neden olacaklar. Bildiğimiz nedenlerle bunun uzun vadeli sonuçları korkunç olacak. Elbette bu hiç de kaçınılmaz değil. Daha özgür ve demokratik toplumlarda yaşayan uyanık halklar çok daha insani ve soylu bir yol tutabilirler.

18 Eylül 2001

[Rizgari Online Forum] sitesinden alınmıştır. Ara başlıklar ***SY Kızıl Bayrak*** tarafından konulmuştur...

Merkezi ABD’de bulunan Uluslararası Eylem

Merkezi’nin ABD halkına bir çağrısı:

Hükümetin saldırganlığına destek vermeyin!

Burada herkes olayların etkisi altında. Uluslararası Eylem Merkezi olarak olaylarda yakınlarını kaybedenlere ve bugün aşağı Manhattan’da bulunan binlerce işçiye en derin üzüntülerimizi iletmek istiyoruz.

Herkesin yakınlarının yasını tuttuğu şu dakikalarda, Bush yönetimi bu trajik insani kayıplardan yararlanmaya ve Pentagon’un özellikle Ortadoğu’daki savaş girişimlerini artırarak baskı kuvvetlerini yoğunlaştırmaya çalışıyor. ABD’de yaşayan Arap ve Müslüman toplulukları yaşadıkları ve çalıştıkları yerlerde ırkçı tacizlere maruz kaldıklarını bildiriyorlar. Arap karşıtı ırkçılık reddedilmesi gereken bir zehirdir. Irkçılığa karşı olan herkesi Arap-Amerikalı toplumuyla dayanışmaya çağırıyoruz. Oklahoma’daki federal hükümet binasının 1995’de bombalanmasının ardından ABD hükümeti ve medya gayet hızlı bir biçimde olaydan Arapları ve islami örgütleri sorumlu tuttular. Oysa şu anda herkesin bildiği gibi olayın faili aşırı sağcı savaş gazisi Timothy Mc Veigh idi.

Uluslararası Eylem Merkezi tüm savaş karşıtı aktivistleri ve ilerici insanları Bush yönetimine ve krizi Üçüncü Dünya’ya, özellikle de Ortadoğu halkına karşı saldırganlığın yeni bir evresini başlatmak için kullanma konusundaki Pentagon planlarına karşı durmaya çağırıyor. Ağustos 1998’de Pentagon Kenya’daki ABD büyükelçiliğinin bombalanmasına misilleme olarak, elinde hiçbir kanıt olmadığı halde Sudan’a Cruise füzeleri fırlattı ve Sudan’ın ilacını üreten El şıfa ilaç fabrikasını yerle bir etti. Binlerce Afrikalı Pentagon’un bu saldırısının sonuçlarından doğrudan etkilendi.

1983’te Lübnan’daki ABD Deniz Üssü’nün bombalanmasının ardından Başkan Ronald Reagan Karayipler’deki Grenada Adası’nın işgal edilmesini emretti. Baba Bush’un döneminde uyuşturucu mücadelesi bahanesiyle, 2 bin Panamalı Noel arifesinde gece yarısı öldürüldü. 1986’da Almanya’daki bir diskotekte meydana gelen patlamadan Suriye, İran ve birçok Filistinli örgütü sorumlu tutan ABD, Libya’yı bombaladı. Çocuklar da dahil olmak üzere yüzlerce sivil uykularında öldüler.

Aktivistlerden ve bu ülke halkından Pentagon’un yeni saldırganlıklarını protesto etmeye hazır olmalarını istiyoruz. Bush yönetimi bu krizi barınma, eğitim, sağlık, iş ve diğer insani gereksinimlerimiz pahasına Pentagon’un savaş bütçesini artırmanın bir gerekçesi olarak kullanacak. Ülke çapında ordu, FBI ve yerel polis otoriteleri geniş kent bölgelerini mühürlüyorlar, köprüleri, tünelleri ve yolları kapatıyorlar. Bütün bunlar, Siyahi, Latin kökenli, Asya kökenli, Arap ve diğer ezilen toplumların üzerindeki baskının artırılacağına göstergeleri.

New York şehri halkının ve tüm ülkenin Bush yönetiminin ve Pentagon’un, halkın içinde bulunduğu şok halinden yararlanmalarına, baskı güçlerinin artırılmasına izin vermemesi gereklidir. Bu ülkenin emekçileri ve ezilenleri için bunun hiçbir yararı yoktur.

Bugünkü olaylar karşısında takınılacak tavır Dünya Ticaret Merkezi’nde ve Pentagon’da yaralananlarla ve hayatını kaybedenlerin yakınlarıyla dayanışma içinde olmak, tüm dünyada savaşa, yoksulluğa ve sömürüye karşı mücadele veren halklarla küresel bir dayanışma kurmak ve yeni Pentagon saldırılarına karşı hareketi geliştirmektir.

Batı basınında ABD'ye saldırı

Amerika bedel ödüyor

Jonathan Power

Amerikan ulusu, sadece derin üzüntü ve kızgınlık duymuyor, aynı zamanda şaşkın... Herhangi birinin kendisine nasıl olup da bu denli kin güdebileceğini anlamıyor. Dünyadan kopuk siyasetçileri ve medyası yüzünden aleyhinde esen cereyanlardan habersiz. Bu boyutta bir olay, onlar için sadece tahayyül edilmez değil, aynı zamanda tahayyül edilemeyecek bir gelişmeydi.

ABD, George Bush'un dışarıda olup biten gelişmelerden bihaber 'İster alır ister bırakırsınız, bu size kalmış politikasıyla iktidara gelmesinden çok önce, kendini 'kendi kendini imha' sürecine sokmuştu.

Etki, tepki yaratır

Amerikalı yorumcu William Pfaff, yakın bir zamanda "Amerika erdemli olmakla birlikte tehlikeli de bir ulus" demişti. Stalin zamanında Sovyetler'de büyükelçi olan George Kennan da birkaç yıl önce, "Son 50 yıllık ABD uygarlığının başarılı olduğunu düşünmüyorum. Ülke en büyük yenilgilere doğru gidiyor. Kendimizi siyasi aydınlanmanın ve dünyanın büyük bir kesiminin öğretmeni olarak görmek, istenmeyen ve kibirli bir yaklaşım" diye yazmıştı.

Etki tepki yaratır. Yeni ABD yönetiminin sırf kendi gündemiyle ilgilenecek başka hiçbir meşru görüş ya da duruma farklı ışık tutabilecek yöntem yokmuş gibi ortalığı umursamazca yarıp geçmesi sırf Avrupa değil, tüm dünyada şaşkınlığa yol açarken, kızgınlığın artmasına da neden oluyor.

Birçok sıradan Avrupalı, Amerika'nın başkalarının düşüncesini hiçe sayarak kendi kuyusunu kendisinin kazdığını söyledi. "Çukurlarla ilgili ilk kural, kazmayı durdurmaktır." Bu söz, Washington tarafından herkesin Filistin toprağı olarak bildiği bölgeye yerleşen İsrail'e, izlediği yıkıcı politikayla ilgili söylenmiş olmalıydı.

Tükenmiş fikirlerin ambarı

Aynı politika, Bush yönetiminin anlayışında da var. Bazı Arap hükümetleri ellerini çaresizce ovuştururken, dünyanın en iyi eğitilmiş ordusuyla taş ve sopalarla mücadele etmeye çalışan genç Filistinliler de Dünya Ticaret Merkezi'nin imhasıyla suçlanıp terörist etiketi yiyor.

Her siyasi başkaldırıda şiddet içeren bazı unsurlar olur. Ama bu, eylemin kaynağının yanlışlığı göstermez. Olabilir de olmayabilir de. Fakat, doğru ya da yanlış, kökende hep güçlü doğruluk unsurları ve asla yakılmayacak ihtiras ve amaçlar vardır. Gandhi'nin de dediği gibi bunu 'göze göz, dişe diş' karşılamak, herkesi körleştirmektir. ABD şimdi, 'ölü yıldızlar' gibi tükenmiş fikirlerin ambarı. Kibirli gücü, kaçınılmaz tepkiyi uyandırdı. Amerika şu an sadece bilinmeyen bazı 'düzenbaz' ülkelerden gelebilecek nükleer başlıklı füzelerin değil; fanatizmlerinin

kurbanı olmalarına rağmen, dünyanın çoğunluğunun kendilerine katılmayacağını fakat anlayacağını bilen kızgın insanların da tehdidi altında.

Bunlarla başa çıkabilmek için yeni bir dünya görüşü geliştirmeli. George Kennan, son senatör William Fulbright, William Pfaff ve diğerleri, uzun zamandır neler olacağını söylemeye çalışıyordu. Umarım bu trajik günde, kalemleri Amerikan kılıcından üstün olur. (13 Eylül 2001)

* * *

Amerikalıların anlamadığı

Seumas Milne

New York ve Washington'daki saldırının ardından günler geçmesine rağmen, Amerikalıların çoğunluğunun meseleyi algılayamadığı açıkça görülüyor. Başkanından sokaktaki vatandaşına kadar söylenen aynı: Bu özgürlüğe ve demokrasiye yapılmış büyük bir saldırı ve gerçek sorumlunun kim olduğu anlaşılır anlaşılmaz şiddetli bir yanıt verilmeli.

Ortalığa şok, hiddet ve acı yayıldı. Ama kimse



insanların niye yaşamlarını feda ederek böylesi eylemlere giriştiğini, ya da sadece Arap ve İslam dünyasında değil, tüm gelişmekte olan ülkelerde ABD'den niye böylesine nefret edildiğini sorgulamadı.

Sağlık görevlileri itfaiyecileri moloz yığınları arasından çekip çıkarmaya çalışırken, pek az kişi kendi başlarına gelenle, hükümetlerinin dünyanın pek çok bölgesinde yaptıkları arasında bağlantı kuruyordu herhalde.

Blair düşman kazanıyor

Ama eğer potansiyel sonuçları çok daha ağır olabilecek böyle trajedilerin bir daha tekrarlanmasını istemiyorlarsa, bu bağlantı mutlaka kurulmak zorunda. ABD'nin siyasi liderleri, toplumsal kayıtsızlığı güçlendiren "Her şeyi hallederiz" söylemiyle halkına iyilik yapmıyor. Ve Britanya'yı ABD dış politikasına her zamankinden daha fazla bağlama niyetinde olan, böylelikle tehdidin Britanya kentlerine de yönelmesine yol açabilecek olan Blair'in tutumu, olsa olsa Batı karşıtı ruh halini güçlendirebilir. Dolayısıyla, "medeniyet" in savunusu gibi çağrılar ve Samuel Huntington'ın Soğuk Savaş sonrası Batı ve İslam çatışması gibi zehirli teorileri, ırkçılık ve

ikiyüzlülüğün işini daha da kolaylaştırıyor.

"Yeni dünya düzeni" kurulurken

Mahatma Gandhi'ye Batı medeniyeti ile ilgili görüşleri sorulduğunda söylediği gibi, bu iyi bir fikir olabilir. George Bush'un Britanyalı müttefiki tarafından desteklenen babası bundan 10 yıl evvel yeni dünya düzenini ilan ettiğinde, dünyaya dev bir kukla gibi hükmedebileceğini sanıyordu.

Küresel iktidar konusunda karşısında bir düşman ya da alternatif bir sistem bulunmayan ABD dev, küresel mali ve ticari sistemi kendi çıkarları doğrultusunda yeniden şekillendirdi; kendine uymayan anlaşmaları fırlatıp atıverdi; dünyanın dört köşesine askeri birliklerini yolladı; Birleşmiş Milletler'i kaale bile almadan Afganistan'ı, Sudan'ı, Yugoslavya'yı ve Irak'ı bombaladı; kendine boyun eğmeyen rejimlere ağır ambargolar uyguladı ve Filistin "İntifada"sı yükseldikçe İsrail'in Gazze ve Batı Şeria'daki 34 yıllık illegal askeri işgaline arka çıktı. (...)

Küresel iktidar ve refahtan payına çok az

demokrasi düşen dünya nüfusunun geniş kitleleri arasında Amerikan karşıtlığını güdüleyen de işte bu ulusal kendini beğenmişlik ve kibir. Eğer saldırıların Usame bin Ladin taraftarlarının bir eylemi olduğu ortaya çıkarsa, Amerikalıların bir kez daha kendi ejderha dişleriyle bu sorunu çözme fikri gerçekten korkutucu. Her şey bir yana, 1980'lerde, henüz kız çocuklarının okula gidebildiği ve kadınların çalışma hakkının olduğu Sovyet destekli Kâbil rejimine karşı yürütülen savaşta kaynakları sağlayan Amerikalılardı. Afganistan'ı bir viraneye çeviren ve ülkenin komünist lideri Necibullah'ı bir elektrik direğinde ağzında cinsel organları bulunduğu halde asılı bırakan bin Ladin ve onun mücahitleri, CIA ve MI6 tarafından silahlandırılmış ve eğitilmişti.

Terörün asıl kaynakları

Fakat sonra, bin Ladin Amerikalı hamilerine karşı çıktı; bu arada, ABD destekli Pakistan istihbarat servisinin yumurtladığı ucube Taliban onu himayesine almıştı. Asî Afgan beslemelerini cezalandırmak için ABD hemen bir yaptırımlar rejimini uygulamaya koydu ve Birleşmiş Milletler rakamlarına göre 4 milyon kişi açlık sınırında yaşamaya başlarken, dünyanın dört bir yanına Afgan mülteciler yayıldı.

Kuşku yok ki söylenenler enkaz arasında ABD topraklarındaki en büyük katliamın kurbanlarını arayan Amerikalılara çok uzak gelecektir; ancak, dün Batı Şeria'da yine Filistinliler öldü, ya da Kongo'da ABD destekli Mobutu rejiminin devrilmesiyle başlayan savaşta tahminen 2 milyon insan yaşamını yitirdi. Bir yandan da önceki gün, serseme dönmüş bir New York'lu, "Çalışma saatleri içinde ofis binalarını havaya uçurmakla politikanın ne alakası olabilir?" diye soruyordu.

Bush yönetimi bugün, sanki büyük saldırı eylemleri içinden çıktığı sosyal koşullardan soyutlanabilirmiş gibi, terörizme karşı İsrail tipi bir savaş başlatmak için uluslararası anlaşma sağlıyor. Oysa, kökü kazınan her "terör ağı"na karşılık bir yenisi doğacaktır; onları yaratan adaletsizlik ve

eşitsizlik ortadan kalkana dek.(13 Eylül 2001)

ABD yönetimi ektiğini biçti

Amerika anlaşılabilir adalet gazabıyla köpürürken nahoş bir olguyu gözden kaçırabilir: Hem Usame bin Ladin’in hem de ona kucak açan köktendinci Taliban rejiminin yaratılmasına 10 yıl ve hatta daha öncesinden Afganistan’da uyguladığı politikalar yol açtı.

Cihat hayali 10. yüzyıldan sonra İslam âleminde var olmadı. Ta ki 1979’da Sovyetler’in Afganistan’ı işgalinin ardından Amerika uluslararası pan-İslamik bir hareketi cesaretlendirene kadar. Sonraki 10 yılda CIA ve Suudi istihbaratı el ele verip Pakistan istihbarat servisi aracılığıyla Afganistan’da savaşılan çok sayıdaki mücahit grubuna milyarlarca dolarlık silah ve cephane aktı.

Bu politika işe yaradı. Sovyetler Afganistan’da öylesine ağır kayıplar verdi ki 1989’da güçlerini geri çekti. Ama geriye dehşetli bir miras kaldı. Afganistan silah, komutan ve köktendinci bağnazlık seliyle baş başa bırakıldı. Son 10 yılda bu ölümcül mayanın kötü etkileri çok geniş bir alana yayıldı. (...)

1995-96’da Pakistan-Afganistan sınırındaki dini okullardan gelen Paştun öğrencilerin hareketi olan Taliban, ülkeyi silip süpürdü ve düzen getirmeyi vaat etti. Arkalarında neredeyse kesin Amerikan onayı vardı. (...) *The Economist/15-21 Eylül 2001*

Sıradaki kurban: Haklar yasası

Alexander Cockburn

Misillemede bulunma arzusu, gerçek saldırganları saptamanın önüne geçmiştir hep. Salı akşamı ABD milli güvenlik yapılanması, yabancı liderlere suikastın önündeki tüm engellerin kaldırılması çağrısı yapıyordu.

Dışardaki hedefler olağan şüpheliler olacaktır. İşe ABD istihbaratının yaratıkları olarak başlamış olan Taliban ya da Saddam Hüseyin.

İçerdeki hedef ise Haklar Yasası olacak.

Bir haftadan kısa bir süre önce FBI, İslami ilişkiler Konseyi, Kuzey Amerika İslami Cemiyeti, Filistin İçin İslami Birlik ve Kutsal Topraklar Vakfı gibi Müslüman gruplara ev sahipliği yapan Texas merkezli Infocom web servisini bastı. Filistinlilere vize verilmiyordu. Ülke içindekiler de Clinton yıllarında uygulamaya konan antiterör politikası uyarınca gözaltına alınıp hiçbir yargı sürecinden geçirilmeksizin sınır dışı ediliyordu.

Salı günü saldırıların üzerinden daha yarım saat geçmemişt ki, Anthony Cordesman, Wesley Clark, Robert Gates ve Lawrance Eagleburger gibi terör alimleri çıkıp bu saldırıların ’Amerika’nın bir demokrasi olmasından ötürü’ mümkün olduğunu söyleyip, şimdi bazı demokratik ayrıcalıklardan vazgeçilmesi gerekebileceğini sözlerine ekledi.

Bu ne demeye geliyor? İçerde Amerikan yasaları ve istihbarat servislerinin üstlerine vazife olmayan her işe burunlarını sokup kendilerini dayatması mı? Herkesin etnik kimlik profilinin çıkarılması mı? Yeni bir kimlik kartı sistemi mi? *Los Angeles Times/13 Eylül 2001*

Terörizme yol açan sorunlara yönelmeli

Michael Jansen

Salı günkü çılgın saldırılar Bush yönetimi tarafından kesinlikle sert bir karşılık görecektir. Bununla beraber ABD hükümeti, medya ve karar vericiler, saldırılardan doğru sonuçları çıkaracak gibi gözüküyor.

11 Eylül Salı tarihi, Amerikan politikacılarının 40 yıl boyunca diğer ülkelere ve halklara karşı işledikleri günahların bir ’telafi günü’ olarak değerlendirilebilir.

Suudi Arabistanlı militan Usame bin Ladin ilk akla

gelen şüpheli olurken, intikam arzusuyla yanan ve bu koordineli saldırıyı gerçekleştirebilecek başka kişiler de var. Filistinli, Iraklı ve İranlı militanlar, çok eskiye dayanan kinleriyle Latin Amerikalılar, kapitalist ülkeleri ’kötülükler imparatorluğu’ olarak gören Avrupalı ve Amerikalı solcular, Amerikan narkotığının ticaretlerini engellediği uyuşturucu satıcıları, globalleşme sürecini engellemeye çalışan ABD’li ve yabancı eylemciler.

Hedefler dikkat çekici

Dünya Ticaret Merkezi’nin ikiz kuleleri ile ABD Savunma Bakanlığı’nın mekânı olan Pentagon’un hedef seçilmesi son derece çarpıcı. Bu iki hedef, ABD’de yerel ve dış politikanın kontrol edildiği ’askeri endüstriyel kurumsallığı’ temsil ediyor.

İkinci Dünya Savaşı sırasında müttefiklerin başkomutanı olan Dwight Eisenhower, başkanlık süresi sona erdiğinde ABD’li politikacıları ve vatandaşları, ’askeri endüstriyel kurumsallığın’ aşırı etkisinden kaynaklanabilecek tehlikeler konusunda defalarca uyarıyordu. Eisenhower İsrail’in basitçe kurulup komşularının topraklarını işgal edemeyeceğinin de farkındaydı. 1956’da Mısır’a yönelik bir İngiliz-Fransız saldırısı esnasında Mısır’a ait Sina Yarımadası’nı işgal eden İsrail’e 1957’de buradan çekilmesi gerektiğini söyleyen de Eisenhower’dı.

Nefreti besleyen kaynak

O zamandan bu yana, hiçbir ABD başkanı ne ’askeri endüstriyel kurumsallığın’ frenlenmesi ne de kendi çıkarlarını ABD savunma sanayi ile iç içe geçirmiş olan İsrail konularında bir çabaya girmedi.

Bush yönetimi ’terörizme karşı savaş’ konusundaki kararlılığını ilan etse de, ABD, militanları Washington’a saldırı düzenlemeye yönelten sorunları hedef almadığı sürece bu savaşı asla kazanamayacak. Filistin, Bush yönetiminin en öncelikli sorunu olmalıdır; çünkü, bu çatışmada ABD’nin İsrail yanlısı tutumu, Müslümanları ’yumuşak’ ABD hedeflerine saldırmaya ve Amerikan vatandaşlarını öldürmeye yönelten nefreti besleyen bir kaynaktır. *(Jordan Times/13 Eylül 2001)*

“Şeytan”ın tuzağına dikkat

Amos Oz

(...) Bütün bu şokun ve acının gerisinde İsrail’de bazılarımızın kısık bir sesle “En azından şimdi bizim neler yaşadıklarımızı anlayacaklar” ya da “Nihayet bizim tarafımızda olacaklar” demesi sadece insani bir durumdur.

Ancak bu kısık ses bizim için son derece tehlikeli. Bize kolayca, İslami fundamentalizm olsa da olmasa da, Arap terörizmi olsa da olmasa da Filistin halkı üzerinde süregelen İsrail işgali ve baskısının hiçbir meşruiyeti olmadığını unutturabilir. Filistinlilerin doğal hakkı olan kendi kaderini tayin hakkını reddetmeye hakkımız yok. İki büyük okyanus bile Amerika’yı terörizmden koruyamadı; Batı Şeria ve Gazze’nin İsrail tarafından işgali, İsrail’i güvenli kılmadı. Tersine kendimizi savunmamızı daha bir zorlaştırıp karmaşıktırdı. İşgal ne kadar çabuk sona ererse, İsrail ve Filistin halkları için de o kadar iyi olur. (...) *(İsrailli yazar, The New York Times/14 Eylül 2001/)*

Ortadoğu’da acil çözüm

Alain Tournaie

Bu savaştan kaçınılabilir mi? Tabii ki evet. Ancak bu Cezayir, Vietnam ve Filistin’de uygulanan yöntemlerle olmaz. Saklanan gölgelere hukuk devleti, görünürlük verip, onları gerçekçi bir şekilde tanımalıyız. Acil gereken, öyle ya da böyle bir şekilde,

Ortadoğu’da iki devlet kurmak; İsrail ve Filistin devleti. Ancak bu Filistinlilere önerilen karikatürden öte olmalı.

Gelecek birkaç aydaki gelişmeler ne olursa olsun bir şey açıkça anlaşıldı: ABD hegemonyasının sonu gelmiş bulunuyor. Birçok Amerikalı bu durumu biliyor ve diliyordu ama hükümetleri bu gerçeğe kendini hazırlamamıştı. Küçük gruplardan hatta gerillalardan konuşmayı bırakalım. Ortada ilan edilmiş bir savaş var ve bu ya şiddetin boşalmasına ya da bir barış anlaşmasına yol açacak. *(Fransız sosyolog, 14 Eylül 2001)*

Filistin silahsızlandırılmalı

Benyamin Netanyahu

(...) Amerika Birleşik Devletleri terörü ortadan kaldırmak ve yuvalarını kurutmak için hür ülkelerin oluşturacağı birliğin başına geçmeli. Terörizmi insanlığa karşı bir suç, teröristi de insanlığın düşmanı ilan etmeliyiz. Terörist örgütleri ortadan kaldırmalı, onları destekleyen rejimleri cezalandırmalı ve ölüm silahlarından arındırmalıyız.

İntihar bombacıları buzdağının sadece su üstünde görünen bölümleri. Arkalarında hükümetlerin, örgütlerin ve terörü doğrudan ya da dolaylı olarak destekleyen ideolojik hareketlerin katkısı olmadan harekete geçemezler. Barbar terör hareketlerini destekleyenler Gazze Şeridi ve Ramallah’ta dans ediyor. Demokrasiyi ve özgürlüğü destekleyenler ise New York, Londra, Paris ve Tel Aviv’de acı çekiyor, üzülüyor.

Terör tümüyle kurutulmadan yenilemez. ABD teröre karşı uluslararası savaşın başını çekmeli, ancak İsrail de payına düşeni yapmalı. Hemen yanı başımızda, büyük ölçüde bizim de cesaretlendirmemizle Arafat ve Filistin Kurtuluş Örgütü’nün yönettiği terörü destekleyen bir rejim kuruldu. Terör yaratma kapasitesi her geçen gün artıyor. Bu rejim de, tüm terör imparatorluğu gibi vakit çok geç olmadan silahsızlandırılmalı ve askersizleştirilmeli. (...) *Eski İsrail Başbakanı/The Jeruseam Post/15 Eylül 2001*

Hepsini imha etmeliyiz

Henry Kissinger/Eski ABD Dışişleri Bakanı

(...) Hiçbir şey bizi altüst edemez. Hayatımızın tepetaklak edilemeyeceğini kanıtlamak için bir an önce kolları sıvamalıyız. Ve bundan böyle sürekli benzer saldırılarla cebelleşen toplumlara, karşılık verirken ölçülü davranmalarını söyleyip durmaktan vazgeçip daha fazla sempati göstermeliyiz.

Umarız hükümet Pearl Harbor saldırısında olduğu gibi saldırıdan sorumlu sistemin tamamen imhasına yönelik bir tepki geliştirir. Karşımızdaki sistem, bazı ülkelerin başkentlerinde barındırılan terörist organizasyonlar şebekesi. Çoğu kez, Birleşik Devletler terörist organizasyonlara yataklık eden bu ülkeleri cezalandırmamıştır. Bazen normal ilişkilerini sürdürmeye devam etmiştir.

(...) Değirmek istediğim nokta, şimdiye kadar bir asayiş sorunu gibi müdahale ettiğimiz bu soruna artık farklı yöntemlerle yaklaşmamız gerektiği.

Ana tema: Hepsini imha

Birtakım misilleme hareketlerinin geliştirilmesi çok normal ve bunu desteklerim de; ama süreç böyle bitmemeli, teması bu olmamalı. Tema, dünya çapında organize, senkronik çalışan tüm terörizm şebekesini ortadan kaldırmak olmalı. Henüz saldırganın kesin Usame bin Ladin olup olmadığını bilmiyoruz. Fakat, öyle ya da böyle, söz konusu saldırıları gerçekleştirebilecek örgütlere yataklık eden ülkeler, bu saldırıya karışmış olsun ya da olmasın, ağır bedel ödemeli. Soru, bu hafta ya da önümüzdeki hafta

Amerika'nın nasıl bir darbe planladığından ibaret olmamalı.

Ortak direniş yöntemi

Evet, bu Amerika ve müttefiklerinin asgari müşterekle sınırlı kalmayan ortak bir direniş yöntemi bulmalarını gerektiren bir mesele. Ancak verilecek karşılık ille de bir mutabakata mahkûm edilemez. Çünkü tehdit edilen ABD'nin kendi güvenliği. Soğukkanlı, dikkatli ve acımasızca hareket etmeliyiz. *The Washington Post/13 Eylül 2001*

(...) En önemli görev terörizmin kökünü kurutmaktır. Başkan'ın ilan etmiş olduğu savaş kazanılmalıdır, yoksa saldırı değiş tokuşu düzeyinde kalmamalı. Dolayısıyla mevcut terörizmle mücadele yöntemlerinin ötesine geçilmeli. Terörist örgüt ağları kırılmalı, para kaynakları kurutulmalı ve merkez üsleri sürekli baskı altında tutularak kendilerini güvende hissetmeleri önlenmeli.

Yapılması gerekenler ise şunlar: (...) Terörist grupların kapsamlı bir listesi yayımlanmalıdır. Bunlara destek sağlayan hükümetlere ağır bir boykot uyarısında bulunulmalı. Amerika'nın müttefikleri ve diğer belli başlı ülkeler ortak tedbirlerde birleşmeye çağrılmalı.

Amaç terörist tehdidi tasfiye etmeye dönüştürülmeli. Amerika ve demokrasi sadece bir meydan okumayla değil, aynı zamanda bir fırsatla da karşı karşıya. *(The Sunday Telegraph/16 Eylül 2001)*

* * *

Amerikan istisnacılığına son

Francis Fukuyama

(...) Kimse Amerikalıların ne kadar öfkeli olduğunu ve saldırganların cezalandırılmasını ne kadar görmek istediklerini göz ardı edemez. Ama en büyük değişiklik psikolojik olacak. Pearl Harbor'dan beri hiçbir düşman Amerikalıları Amerikan toprağında öldürememişti, ve o da çok uzakta bulunan Hawaii'deydi. Washington'a ise, İngilizler 1812'de Beyaz Saray'ı yaktığından bu yana kimse saldıramadı.

Bu durum Amerikan dış politikasında bir çeşit istisnacılık için zemin sağladı: ABD toprağı her zaman güvenliydi; ABD müdahalelerinin sonucunda müttefiklerine ya da ABD çıkarlarına zarar gelmişti ama vatandaşlarına asla. Bu şimdi değişti.

Bu ABD'nin artık dünyayla ilişkilerinde daha gerçekçi olmasını sağlayacak. Avrupa'nın en büyük korkusu, elbette, düşmanlarına karşı acımasız ve tek başına saldıracak bir Amerika'dır. Eğer Avrupalılar Amerikalıların ne kadar öfkeli olduğunu hesaba katmazsa Avrupa ile Amerika arasında ciddi bir sorun yaşanacak. Terörizme karşı savaş, Amerika'dan kalkan uçakların taşıdığı füzelerle yürütülemez, dünyanın çeşitli bölgelerinde destekli askeri operasyonlar gerektirir. Tüm gücüne rağmen ABD bunu tek başına başaramaz. Eğer hedef Usame bin Ladin olarsa, ABD operasyon üsleri için Rusya, Pakistan ve belki de Çin'in yardımına ihtiyaç duyacaktır. İstihbarat paylaşımı için Arap devletlerinin, Avrupalı müttefiklerin desteğine ihtiyaç duyulacaktır. ABD artık doğayı ve dünyayı tek başına koruyabileceğini düşünen bir ülke olmak yerine, zayıf tarafları bulunan sıradan bir ülke haline de gelebilir. *(Sosyal bilimci/Financial Times/15 Eylül 2001)*

* * *

Yıkılan ABD değil, imajı

Mümtaz'er Türköne/Siyaset bilimi

(...) Hollywood filmlerinin yarattığı Amerika imajı derin yara aldı, ülkeyi filmlerle tanıyanların dünyası yıkıldı. Ama dünya dengeleri ve dinamiklerinin sürüklediği ve rol verdiği Amerika zaten farklıydı. İki kuleyi yeniden inşa edecek, zararları sigorta

şirketlerine ödettirecek güç ABD'de olduğuna göre, imajların ötesine geçip gerçeklere bakmak gerekiyor.

Hollywood filmlerinden alınma sahneleri hatırlatan olayın çağrıştırdığı Amerika'yı bir kenara bırakırsak “gerçek” Amerika bize farklı bir tablo çiziyor.

ABD'nin milli geliri 1991 ile 2000 arasında yüzde 33 büyüdü. Ancak, ABD'nin global üretimdeki payı 2. Dünya Savaşı'ndan beri sürekli düşüyor. 1947'de dünya GSMH'nin yarısı Amerika'nındı. Bu oran 1960'ta yüzde 28'e, 1970'te yüzde 25'e, 1990'larda ise yüzde 20'nin altına indi. İkinci olarak, Amerika'nın



dünya finans rezervleri içindeki payı giderek azalıyor. Bugün ABD, dünyanın en fazla borcu olan ülkesi. Üçüncü olarak, ABD'nin dış yatırımları ile yabancıların ABD'deki yatırımları arasındaki fark büyüyor. Bu açık, 1999'da bir trilyon dolardan fazla. Dördüncü olarak, ABD'nin dış ticaret açığı son bir yılda yüzde 65 oranında arttı. Büyüme hızı bugün G7'lerin altında. Bu gerçekler, ABD'nin diğer ekonomilerle rekabet yeteneğini kaybettiğini ve artık global piyasalarda avantajlarını sürdüremeyeceğini gösteriyor. ABD dünyanın en büyük ekonomik-askeri-siyasi gücü. Ekonomik gücü, kendisinden sonra gelen üç ülkenin, Japonya, Almanya ve Fransa'nın toplam gücüne eşit. Dünyanın toplam askeri harcamalarının üçte birini o yapıyor. Ama bünyesindeki zaafılar bu gücünü önümüzdeki nesile kadar bile taşıyamayacağını gösteriyor.

Geleceğe dönük projeksiyonlar, Amerikan gücü ve refahının yavaş bir düşüş izlediği, Avrupa Birliği ve Çin başta olmak üzere toplam beş ülkenin gücünün arttığı bir tablo ortaya çıkartıyor. Dünya Bankası'nın satın alma gücü paritelerini kullanarak yaptığı bir hesaplama göre, 2020'de Çin'in ekonomik gücü Amerika'yı geride bırakacak. Yani, ABD bugünün süper gücü ama yarının değil. Bunu en iyi Amerikalılar biliyor. Askeri alanda iki kere büyük ölçekli kuvvet indirimine gitmeleri, kendi otonomisine sahip Avrupa Ordusu'na itiraz etmemeleri geleceğe hazırlanmaları anlamına geliyor.

(...) Binlerce sivil insanın ölümü insanı derinden yaralıyor. Bundan değil de, kafalarındaki Amerika'nın yerle bir oluşundan üzüntü duyanlar için çareyi Hollywood, önümüzdeki yıllarda yapacağı iki düzine filmle mutlaka bulacaktır.

* * *

Hiç bir imparatorluk yıkılmaz değildir

Robert Harris

Yazar Tom Wolfe geçen yıl yayımlanan bir denemesinde, geleceğin tarihçisinin 2000 yıllarına doğru ABD'yi şöyle anlatacağını söylemişti: “Amerika, bütün alanlarda, bilim, ekonomi, sanayi, siyaset, tıp, mühendislik, sosyal yaşam, sosyal adalet ve elbette askeri meselelerde tamamen ve tartışılmaz biçimde üstündür. Yaralı şovenizmlerinin acısı içindeki Avrupalılar bile, üçüncü binyıl başlarken ABD'nin tüm dünyaya sunduğu örneğin karşısında huşu

içindedir.”

Bu çok doğru, ama geçen yıl okuduğumda bile birinci binyılın başında Romalı bir tarihçinin de Roma İmparatorluğu hakkında daha farklı satırlar kaleme almayacağını düşünmüştüm. Napoli Körfezi kıyılarındaki villasında yaşayan bu tarihçi için de İmparatorluk'un gücünü kaybedebileceği aynı derecede inanılmazdır. Doğu'daki askeri tehdit Pers İmparatorluğu silinip gitmiş. Roma küresel ekonomiye hâkimdir. Roma toplumu, bunu kafasına koymuş bir kölenin çocuklarının özgür vatandaşlar olduğunu görebildiği derecede yetenekli yabancılara açık bir toplumdur. Ufukta bir bulut bile yok.

Hiçbir uygarlık güvende değil

Peki acaba New York'u ve Washington'ı ziyaret eden bu cezanın ardından Wolfe'un sözleri kulağa nasıl gelecek? Hiçbir uygarlığın güvende olmadığı, tarihin sona ermediği, 'bütün alanlarda üstünlük' iddiasının yanılsamalardan ibaret olduğu ve bütün imparatorlukların -hatta belki Amerikan imparatorluğunun bile- silinip gideceği hepimize son derece korkunç bir biçimde hatırlatıldı.

Romalıların nihai çözümü, Hristiyanlığı kendilerine uyarlamak oldu. Amerikalıların aynı şeyi İslami köktencilığe yapmaları ise oldukça zor görülüyor.

Amerika, tıpkı Romalılar gibi, askeri anlamda düşmanlarına karşı devasa teknolojik üstünlüğünü kullanıyor. Fakat aralarında çok ciddi bir farklılık da var. Romalıların aksine Amerika, çok daha medeni bir toplum olarak, fazla zayıf vermek istemiyor.

Batı'nın şu anda yüz yüze olduğu sorun çok daha karmaşık ve çok yönlü. Köktendinci karargâhların ve onları koruyan ülkelerde yaşayan insanların tepesine bırakılacak her bir ton bomba, daha fazla şehit, daha fazla fanatik ve daha fazla terörist gaddarlık yaratacaktır.

Küresel düzeydeki devasa başarısı, ABD'nin bir yanını, tıpkı selefi gibi son derece zayıf kılıyor. ABD her an her yerde hazır ve nazır olabilir mi?

ABD her şeye muktedir mi?

Gerçekten de İsrail'e arka çıkıp, Irak'ı zaptedip, İran'ı bastırıp, Libya'yı sindirip, Taliban'ı bombalayarak, Balkanlar'da polislik yapıp, Çin'i Tayvan'dan uzak tutup, Rus füzelerine karşı bir uzay kalkanı inşa edip, Güney Kore'deki yükümlülüklerini yerine getirip, Hindistan'la Pakistan'ın birbirine atom bombası atmasını engelleyip, Latin Amerika'daki uyuşturucu ticaretini sona erdirip, salı günkü felaketin benzerlerini önleyecek kadar güvenli sınırlar oluşturabilir mi? Tüm bunları yapıp aynı zamanda resesyona sürüklenmekten kurtulmayı ve dünya ekonomisinin motoru olma misyonunu sürdürmeyi becerebilir mi? Enoch Powell'in dediği gibi, insan yanıtını bildiği soruyu sormalıdır.

Başkan Bush geçtiğimiz salı akşamı yaptığı konuşmada, gökdelenler yıkılsa da Amerika'nın yıkılmayacağını söyledi. Allah'tan bu, kısa vadede doğru. Fakat, Dünya Ticaret Merkezi'nin çöküşü Amerikan egemenliğinin Antonine Çağı'nın sonuna ve daha karanlık bir dönemin başlangıcına işaret ediyor.

Pompei'de ölen Pliny, 'Doğa Tarihi' adlı eserinde, “Kesin olan tek şey, kesinlik diye bir şeyin olmadığıdır ve hiçbir şey insandan daha alçak ve kibirli değildir” derken, Wolfe'tan çok daha bilge biri olduğunu gösteriyordu. *(Tarihçi, Bluefreld Daily Telegraph/13 Eylül 2001)*

*Tüm metinler günlük **Radikal** gazetesinin saldırıyı izleyen haftaki nüshalarından derlenmiş, içlerinden bir kaçının başlığı burada değiştirilmiştir-SY Kızıl Bayrak*

PKK-Devrimci Çizgi Savaşçıları'nın açıklaması:

Emperyalist Haçlı Seferi!

11 Eylül'den bu yana ABD emperyalizmi, savaş tamtamları çalıyor, kendi toplumunu ve dünyayı başlattığı "Haçlı Seferleri"nde saf tutmaya çağırıyor, bütün ideolojik, politik, diplomatik aygıtlarını bu hedef için kullanıyor. Hedeflerini de belirlemiş bulunuyor: Radikal İslam ve onun şu andaki sivri ucu konumundaki Usame bin Ladin! ABD emperyalizmi, salt bununla da yetinmeyeceğini ilan etmiş bulunuyor, bin Ladin'i destekleyen devletleri de vurmaya planlıyor. ABD, açıkça "terörizme karşı" "Haçlı Seferi" açtığını vurguluyor, toplumu ve dünya halklarını yanına çekmek, geliştireceği barbarca saldırıları meşrulaştırmak için medya aracılığıyla sürdürdüğü ideolojik ve psikolojik savaş kampanyasını tam da beyinleri ve yürekleri teslim almak için geliştiriyor...

Gerçekten bu kadar gürültülü kampanyaların hedefi salt aslında kendi yaratması olan Usame bin Ladin mi, İslami radikalizm mi? 11 Eylül'de gerçekleşen eylemlerden sonra ABD'nin başlattığı "siyasi, ekonomik, diplomatik ve askeri" savaşın gerçek amacı, stratejisi nedir? Dünyayı dünden farklı olarak yeniden biçimlendirmek mi? Gerçekten kimilerinin iddia ettiği gibi dünyamız yeni bir "döneme" mi girdi? Bu sorulara kısaca yanıt vermekte yarar var.

Öncelikle vurgulamalıyız ki, ABD'nin başlattığı yeni "Haçlı Seferi" ile dünyamız dünden çok farklı olmayacak! 1990'larda başlayan, ama tam olarak kurumlaşamayan, temel çelişki ve eğilimleriyle "Yeni Dünya Düzeni", bu son olay bahane edilerek bütün dünyaya egemen kılınmaya, bu düzen karşıtı bütün güç, hareket ve eğilimler bastırılmaya çalışılacaktır. Dolayısıyla nasıl ki Körfez Savaşı, ABD'nin dünyaya ve Ortadoğu'ya Yeni Düzeni, ABD'nin tek başına egemen olduğu tek kutuplu dünya düzenini herkese kabul ettirme savaşı idiye, bugün başlayan "Haçlı Seferi" de, başarmayan bu misyonu, daha etkin ve derinlemesine egemen kılma savaşından başka bir şey değildir.

ABD'nin dünya stratejisi ve onun belli başlı unsurları nedir? Kısaca hatırlamakta yarar var. "Yolumuza Devam Ediyoruz" adlı Bildirgemizde bu konuda kısaca şunlar yazılıdır:

"ABD, rakipsiz kalmıştı. II. Dünya Savaşı'ndan sonra ele geçirdiği sistem liderliği ve dünya jandarmalığı konumunu, sahip olduğu askeri güç ve politik nüfuzuyla kurumlaştırmak, bunun önündeki bütün engelleri aşmak, sorunları çözmek istiyordu. Bunun için dünya stratejisini, stratejik planlarını gözden geçirdi, bütün gücünü ve olanaklarını, ilişkilerini Yeni Dünya Düzeni stratejisine bağladı. Stratejik hedefleri şunlardır:

1- Tek kutupluluğa dayanan dünya düzenini korumak, oturtmak ve bütün güç odaklarına kabul ettirmek; bunun için her türlü ekonomik, politik, diplomatik ve askeri gücü kullanmaktan sakınmamak.

2- Bu stratejik hedefin gereği ve onun tamamlayıcı bir unsuru olarak ABD'ye dünya çapında rakip olabilecek, ayrı bir kutup ve denge unsuru olarak sivrilebilecek hiç bir devlete veya devletler grubuna izin vermemek. Bu bağlamda dünya çapında varolan askeri ve siyasal üstünlüğü daha da geliştirmek, güçlendirmek, ekonomik büyümeyi de aksatmamak...

3- Askeri-siyasi ve ekonomik hegemonyayı derinleştirerek sürdürmek için stratejik ve ekonomik açıdan önemli bölgelerde ABD egemenliğini stratejik bir öncelik olarak gözetmek ve uygulamak. Bu bağlamda Ortadoğu'da tek hakim güç olmak, Balkanlar, Kafkasya ve Orta Asya'da stratejik üstünlüğü sağlayacak, bu alanlardaki petrol ve doğal gaz

kaynaklarını denetim altına alacak, bu çerçevede olası rakipleri etkisiz hale getirecek politikalar geliştirmek.

4- Rusya-Çin ekseninde gelişebilecek bir Avrasya blokunu önlemek için dünya politikasında Avrasya hegemonyasına özel bir ağırlık vermek; bu anlamda da Kafkasya ve Orta Asya üzerinde özel olarak durmak...

5- Tek kutupluluğa dayanan Yeni Dünya Düzeni'ne kafa tutan, potansiyel olarak buna gelmeyen iktidarları, yapısı gereği emperyalist kapitalist sistemi cepheden hedefleyen sosyalist, anti-emperyalist ve devrimci demokrat, radikal İslamcı hareketleri "terörist" olarak mahkum edip ezmek ve alternatif olmaktan çıkarmak. Bunun için her yolu ve aracı mubah görmek, hiç bir ölçü ve sınırı engelleyici etken olarak görmemek.

6- Yeni Dünya Düzeni'ne karşı direnen güçlere, hareketlere askeri müdahalede bulunulurken, ekonomik ambargo ve diğer yöntemler geliştirilirken BM gibi kuruluşları kullanmak, diğer emperyalist devletleri yedeğe alıp ortak hareket etmeye, saldırıya uluslararası bir kimlik ve meşruiyet kazandırmaya özen göstermek.

7- NATO'yu Yeni Dünya Düzeni'nin dünya polisi haline getirmek. Bunun için yeni konseptler geliştirerek ilgili devletlere kabul ettirmek. Dünya jandarmalığı kadar NATO'nun ABD'nin Avrupa üzerindeki üstünlüğünü ve hegemonyasını sağlayan önemli bir araç olduğu gerçeğini derinleştirecek bir tutum içinde olmak!

8- Eski reel sosyalist ülkeleri düzene entegre etmede etkili bir rol oynamak, bu alanları düzen için güvenli ve istikrarlı hale getirmek.

9- Sorunlu olan bölgelerde "Amerikan Barışı"nı dayatmak, tarafları kendi inisiyatifinde uzlaştırmak, bunda zoru temel araç olarak kullanmak!

10- Askeri ve siyasal üstünlüğü tamamlayan ve meşrulaştırılmasını sağlayan ideolojik ve kültürel hegemonyayı, bunun araçlarını geliştirmek, bu araçların tekeli elinde tutmak."

Gelişmeler, bu görüşlerimizi doğrulamıştır, ancak biz esas olarak bu son gelişmeler bağlamında ABD emperyalizminin Avrasya stratejisine vurgu yapmak istiyoruz. ABD'nin dünya politikasında Avrasya önemli bir yer tutmaktadır. Hatta kimi Amerikalı akıl hocaları buna merkezi bir rol atfetmekte ve ABD'nin mutlaka bu alana derinlemesine egemen olması gerektiğini vurgulamaktadırlar. ABD'nin, yukarda satır başlıkları biçiminde özetlediğimiz Yeni Dünya stratejisinde istediği düzeyde başarılı olduğu söylenemez. Avrasya'da Rusya-Çin-Hindistan ittifakının tohumları atıldı, bu, gelecek açısından bir "kutup" olarak sivrilme eğilimine ve potansiyeline sahip. Güncel planda dünya siyasetinde etkili bir ağırlık oluşturmaya da, yine henüz oluşum ve şekillenme aşamasında da olsa, anılan bloklaşma ABD için hesaba katılan, önleyici tedbirleri gerektiren bir olgu durumundadır.

ABD, Orta Asya ülkeleri üzerinde de istenilen düzeyde hegemonya kuramadı. TC'nin bu ülkelerdeki çabaları da istenilen sonucu vermekten uzaktır. Rusya, Putin'in başkanlığıyla birlikte bu alanlarda atağa geçti ve üstünlüğünü yeniden kurdu. Yine İran'la ilişkilerini daha da geliştirdiği de biliniyor. Ancak aynı başarıyı Azerbaycan üzerinde yakalamaktan uzaktır. Buna karşılık Azerbaycan, TC ve ABD ile flört halinde. TC de son dönemlerde yaptığı uçak gösterileri ve Genelkurmay Başkanı ziyaretiyle Azerbaycan üzerindeki politikasını net olarak ortaya koymuştur. Kuşkusuz bu, ABD'nin Avrasya stratejisi bağlamında "taşeron" bir roldür.

ABD, Pakistan üzerinde de istediği denetimi

kurabilmiş değildir. Tam bu noktada Afganistan'ın durumu ve önemi gündeme giriyor. 11 Eylül olayından sonra neden bin Ladin, neden Afganistan sorusu da bir çok yönüyle yanıtını bulmuş oluyor. En azından bunun için önemli ip uçları ortaya çıkmış bulunuyor.

Gerçekten 11 Eylül eylemlerini kim yaptı, niçin yaptı, nasıl yaptı, hangi güçle, destekçileri kimlerdi? Bu ve benzeri sorular tam olarak yanıtını bulmuş değil, ancak ABD daha ilk günden itibaren okun sivri ucunu bin Ladin ve Afganistan'a yönelmiştir. Onların şahsında radikal islamı ve giderek bütün bir İslam dünyasını hedef tahtasına oturtması da boşuna değildir, Ortadoğu ve Avrasya stratejisi bakımından bunun bir anlamı var. Ancak bu değerlendirmemizde bu nokta üzerinde durmayacağız. Yine baş hedef olarak "terörizm"i ilan etmesi ve bununla Yeni Dünya Düzeni karşıtı hareketleri bastırma stratejisini meşrulaştırmaya çalışması da devrimci güçlerin üzerinde durması gereken çok önemli bir noktadır. Bu bir iki noktayı hatırlattıktan sonra neden Afganistan sorusu üzerinde durabiliriz.

Bu sorunun yanıtı, ABD'nin dünya politikasında çok önemli bir yer tutan Avrasya stratejisinde gizlidir. Afganistan, Pakistan ve Orta Asya ülkelerine egemen olmadan, Avrasya stratejisinde belirlenen hedeflere ulaşmak mümkün mü? Bu alanda oluşmaya başlayan Rusya-Çin-Hindistan eksenini boşa çıkarmak mümkün mü? Mümkün değil! O halde bir yerden başlamak gerekir:

Bu yer, stratejik olarak Afganistan'dan başkası değildir! Afganistan'ı dize getirmek, daha doğru bir deyişle Avrasya stratejisinde istenilen konuma getirmek çok önemli. Bunun için ise Pakistan'ın dize getirilmesi, bir savaş için "Kutsal İttifak"ın gerçekleştirilmesi gerekirdi. ABD'nin 11 Eylül'den sonra yapmaya çalıştığı tam da böyle değil mi? Bugün yaşananlar, bir yönüyle Körfez Savaşı öncesi günleri hatırlatmıyor mu? Aslında fazlası var, Amerikan toplumunda ırkçı-şoven duygular alabildiğine kışkırtılıyor, dünya hegemonya savaşında etkin bir unsuru ve dayanağı haline getirilmeye çalışılıyor...

Kısacası ABD, Yeni Dünya Düzeni stratejisine uygun hareket ediyor, 11 Eylül olayını bahane ederek bir taşla birkaç kuş vurmak istiyor. Genelde dünya ve özel olarak Avrasya hegemonya savaşında görece de olsa önemli avantajlar yakalamış ve bunları sonuna kadar kullanmaya çalışacaktır...

Bu noktada devrimcilerin tavrı önemlidir: Onların, Bin Ladin-Afganistan'ın yanında saf tutma gibi bir duruşları olamaz. ABD'nin dünya hegemonya savaşındaki hedefleri ve bunun halklar ve emekçiler açısından anlamı da bellidir. Dolayısıyla devrimciler okun sivri ucunu ABD'ye ve onun hegemonya savaşına, haydutluğuna yöneltmek, seçenek olarak emekçilerin devrim seçeneğini öne sürmek durumundadırlar. Kaldı ki dünyaya dayatılan emperyalist saldırının kapsamına ve hedeflerine bakıldığında ezilen halkların ve sınıfların ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelelerinin nasıl bir tehlikeyle karşı karşıya oldukları rahatlıkla anlaşılabacaktır. Bu, güncel ve uzun vadeli devrimci görevlerin ne olduğunu da anlatmaktadır:

Emperyalizme ve onun globalist haydutluğuna, karşı-devrim stratejisine karşı emekçilerin ve ezilen halkların devrimci enternasyonalist bayrağını dalgalandırmak!

19 Eylül 2001

PKK-Devrimci Çizgi Savaşçıları

Sınıf ve kitle çalışmasında şimdi daha güçlüyüz...

Kurtköy İşçi Kültür Evi coşkulu bir etkinlikle açıldı

Bir dönemdir açılış hazırlıkları süren Kurtköy İşçi Kültür Evi, 16 Eylül Pazar günü yapılan bir etkinlikle açıldı. Açılış öncesi yoğun bir hazırlık kampanyası yürütüldü. 5 bin kadar bildiri bölgeye dağıtılırken, açılış davetiyeleri işyeri temsilcilikleri başta olmak üzere, bölgedeki işçi ve emekçilere yaygın biçimde ulaştırıldı. Özellikle son dört günde neredeyse kapı kapı yürütülen faaliyetle, yüzlerce işçiye ve emekçiye İşçi Kültür Evi anlatıldı. Ayrıca, açılış çalışmasına doğrudan katkı sunan Anadolu Yakası İşçi Emekçi Platformu Girişimi çalışanı öncü işçiler, bu arada ulaştıkları birçok temsilci ve işçiyi açılış etkinliğine davet ettiler.

16 Eylül günü saat 14.00'te başlayan etkinliğe 200 civarında işçi ve emekçi katıldı. Kartal ve Kurtköy sanayi bölgesinin önemli metal ve petro-kimya fabrikalarından birçok işçi etkinlikte hazır bulundu. Direnişteki Aymasan işçilerinin de açılışa katılması etkinliğe ayrı bir güç, anlam ve hava kattı. Bu arada 243 gün boyunca Ölüm Orucu Direnişi'ni sürdüren ve bir süre önce tahliye edilen Ertuğrul Kaya'nın etkinlikte hazır bulunması da anlamlı bir mesaj oldu.

Yer yer yaşanan aksiliklere, programın çok dolu olmasından kaynaklı sıkışmalara rağmen, değişik sektörlerden öncü işçiler, konduların emekçi kadınları, düzenin bataklığına itilmeye çalışılan Kurtköy ve Süluntepe'nin gençliği ve nihayet Aymasan direnişçileri, yaklaşık 6 saat boyunca aynı devrimci havayı aynı coşkulu umudu soludular.

Etkinlik, sunucu arkadaşın işçi kültür evleriyle ilgili konuşmasıyla başladı. Ardından Murat Kaya bağlamasıyla bir dinleti sundu. Telekom ve metal işçisi iki kültür evi aktivistinin çalışmayı ve hedeflerini anlatan konuşmalarının ardından, direnişteki Aymasan işçileri hep birlikte sahneye çıktılar. İşçilerden Erkan Makar, direniş sürecini ve İşçi Kültür Evi'nin açılışıyla ilgili düşüncelerini dile getiren bir konuşma yaptı. Aymasan işçileri sahneden sloganlarla inerken etkinliğin de en anlamlı anlarından biri yaşanıyordu. Bunu maliye emekçilerinin hazırladığı bir halk müziği etkinliği takip etti. Maliye emekçilerinin programının sonunda Aymasan direnişçisi Mehtap Karatepe, bir

türküyle gruba eşlik etti. Aymasan direnişçileri bir kez daha direnişin canlı ruhunu sloganlarla Kurtköy'ün yoksul kondularına taşıdılar: **“Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!..”**

Bir Alümag işçisi Nazım'dan bir şiir okurken, Aktif dağıtımdan bir işçi de önce Ahmet Arif'ten bir şiir okudu ve ardından kendisinin Ölüm Orucu Direnişi'yle ilgili yazdığı şiiri sundu. Programda olmamasına rağmen açılışa kendi imkanlarıyla gelen ve liselilerden oluşan tiyatro oluşumu bir oyun sundu. İlk bölüm, Ertuğrul Kaya'nın zindanlardaki süreci anlatan ve Ulucanlar katliamının yıldönümünde yapılacak anma etkinliğine çağrı yapan konuşmasıyla bitti. Konuşma sonrası emekçi bir kadının kendi oğluna sarılır gibi Ertuğrul'u kucaklaması, etkinliğin başka bir unutulmaz sahnesini oluşturdu. İlk bölüm F tipi karşıtı sloganlarla sona erdi.

İkinci bölümde tiyatro oluşumu bir kez daha sahneye çıktı. Ardından Süluntepe gençliğinden oluşan bir folklor ekibi davul zurna eşliğinde bir gösteri sundu. Yaşları 15 ve 20 arasında değişen gençlerle birlikte, onların 8-10 yaşındaki kardeşleri de aynı anda üzerlerindeki yöresel kıyafetlerle Diyarbakır yöresinin oyunlarını sundular. Folklor gösterisinin sonunda davul zurnanın coşkusuna izleyiciler de halaya girerek katıldılar.

Bir Altınyıldız işçisi kızıyla birlikte türkü söyleyip şiir okudu. Daha sonra Esenyurt İşçi Kültür Evi şiir grubu “Tanya” adlı şiiri seslendirdi. Ardından sahneyi amatör bir müzik grubu aldı. Marşlar ve türkülerle başarılı bir program sunan grup, katılımcıların coşkusunu bir kez daha arttırdı. Etkinlik, grubun söylediği türküler eşliğinde çekilen halaylarla sona erdi.

Etkinliğe katılanlar programdan duydukları memnuniyeti ifade ederek ayrılırken, İşçi Kültür Evi çalışanları kendi hata ve eksikliklerini değerlendirmeye başlamıştı bile. Etkinlik bitiminde vakit geç olmasına rağmen, yaklaşık 60 kişilik bir grupla Aymasan direnişinin ziyaret edilmesi ve açılıştaki coşkunun direniş çadırının ruhuyla birleştirilmesi günün diğer bir anlamlı gelişmesi oldu.

Kurtköy'den işçi sınıfı devrimcileri

Tecrite karşı mücadele herkesin görevidir...

Egemen sınıflar her alanda olduğu gibi, toplumsal sistemi bozan “suçluları” cezalandırma konusunda da geçmiş deneyimlerinden ders almış, sisteme azami faydayı sağlayacak yöntemi bulma amacıyla hareket etmiştir.

Bugün F tipi hücre cezaevleri de, burjuvazinin kendi sistemine azami faydayı sağlama amacıyla yapılmış, devreye sokulmuştur. Hedef, sisteme sorun çıkaran her birey, sınıf, toplumsal kesim üzerinde uygulanmaktadır. Bu bakımdan hedef, demokratik kurumlardan tutun da insani yaşam isteyen bireye, hatta temiz çevre isteyen kesimlere kadar oldukça geniştir.

F tipi hapisaneleri tecrit esasına dayanır. Amaç, “suçlu”yu toplumdan, tüm toplumsal ilişki ve etkinliklerden soyutlayıp, insani özelliklerini, kişiliğini yok etmek; ardından, kişiliksizleşmiş bireyi sisteme uyumlu ve “faydalı” hale getirmektir.

Sermaye devleti tecrit uygulamasına ‘80 sonrası özel olarak eğilmiş, uygulamaya çalışmıştır. Önce 20 kişilik koğuş esasına dayalı E tipleri, ardından 4-6 kişilik hücrelerden oluşan (fakat ortak havalandırması kullanılan) özel tip hapisaneleri gündeme getirerek, bir arada kalan, iletişim kuran tutsak sayısını azaltmayı; dolayısıyla tecriti hedeflemekteydi. Ardından, tek kişilik hücrelerden oluşan Eskişehir tabutluğu yapıldı. ‘89’da faaliyete girdi. Tutsakların direnişiyle 4 kez kapatıldı. ‘91’de çıkarılan TMY ile hücre sistemi/tecrit yasal güvenceye kavuşturuldu. Bugüne kadar sermaye devleti



defalarca TMY'nin tecriti öngören maddesini uygulamaya çalıştı. Her seferinde tutsakların can bedeli direnişiyle püskürtüldü. 19 Aralık operasyonuna böyle gelindi.

Tecrite karşı mücadele demokratik bir muhtevaya sahipti. Bu bakımdan sorun salt tutsakların ve ailelerinin değil, demokrasi mücadelesi verme iddiasında olan kişi, kurum ve grubun sorunudur. Bilhassa, tecritin demokratik mücadelenin üzerine karabasan gibi çöken TMY'nin bir maddesi olması, tüm demokratik kurumların buna karşı mücadelesini gerektirir. Demokratik kitle örgütleri, ülkede demokrasinin tesisi ve demokrasinin doğru işletilmesini sağlama iddiasıyla kurulur, çalışır. Bugün tecrite karşı mücadelede de bu misyonunu oynamalıdır, oynamak zorundadırlar. Çünkü bu onların kendi zorunlu varlık nedenidir. Bu noktada bize düşen ise, DKÖ'ler ve kitlelere daha derli toplu, organize olarak gitmek ve oraları devrim mücadelesinin gerçek işlevi olan birer kürsüsü haline getirmektir. DKÖ'leri reformist, icazetçi politikalarından arındırılmalı. Tecrite karşı sürmekte olan direnişin aktif bir bileşeni haline getirelim...

Ozan Demir

Sincan F Tipi Hapishanesi/C-75

Ozan Demir, 19 Aralık katliamı sonrasında dışarda estirilen terör dalgası sonucu gözaltına alınan gençlerden biridir. Kendisi Hürriyet gazetesinin birinci sayfadan ve manşetten “Şapancı terörist” diye teşhir edilmiş, bunun ardından ise gözaltına alınıp tutuklanmıştı. O dönem gözaltına alınanlar içinde “yardım ve yataklıktan” ceza alan tek kişidir, bildiğimiz kadarıyla.../SY Kızıl Bayrak

Mücadele Postası...



Mücadelenizin anısı önünde saygıyla eğiliyoruz...

26 Eylül 1999 Pazar. Canımızı kardeşimizi Ulucanlar Cezaevinde vahşice katlederek aramızdan aldılar. Oysa et ırtaktan ayrılmaz. Kanla yazılan tarih silinmez!..

Selam olsun yiğidim!

Selam olsun şehidim!

Sizi sevgiyle selamlıyoruz. Mücadelenizin anısı önünde saygıyla eğiliyoruz.

2. yıldönümünüzü büyük bir coşkuyla selamlıyoruz, anınızın önünde saygıyla eğiliyoruz.

Özgür yüreklere...

Güneşin ısıldadığı alınlar

kızıl kana bulanmıştı, ama

özgür beyinler teslim alınmamıştı.

Körpe bedenler parçalanmıştı ama

sol memenin altındaki cevahir

teslim olmamıştı.

On sırça yürek...

Özgürlük aşkıyla çarpan on sırça yürek

Çıktı zindandan tabut tabut ama

anıları onurlu anıları

yerleşti bir halkın yüreğine

ebediyete kadar...

Sizleri sevgi ve saygıyla anıyoruz...

Habip Gül'ün Ailesi

İMO'daki işçi kıyımı protesto edildi

Sosyal-İş Sendikası'na bağlı İMO'da çalışan işçiler, işten atılmalarına karşı İMO Genel Merkezi önünde oturma eylemine devam ediyorlar.

17 Eylül günü TMMOB İl Koordinasyon Kurulu bir basın açıklaması yaptı. TMMOB ve DISK Sosyal-İş Sendikası'na ait pankartların bulunduğu basın açıklamasına yaklaşık 100 kişi katıldı. Yapılan basın açıklamasında; İMO çalışanlarının sendikal oldukları için işten atıldıkları, saldırının özelleştirme ve örgütsüzleştirmenin TMMOB üzerinden bir yansıması olduğu vurgulandı. İşten atma gerekçelerinin hukuka tümüyle aykırı ve patronun öne sürdüğü bahanelerden ibaret olduğu belirtildi. İMO Genel Merkezi'nin bu uygulamalardan vazgeçmesi gerektiği vurgulanarak, grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı için işçi ve kamu emekçilerinin seslerini birlikte yükseltmeleri zorunluluğu dile getirildi.

Eylemde; "Zafer direnen emekçinin olacak!", "İMO'da işçi kıyımına son!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Direne direne kazanacağız!", "Yaşasın sendikal mücadelemiz!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!" sloganları atıldı.

SY Kızıl Bayrak/Ankara

Emperyalizmin intikam çıgıllıkları

Emperyalist dünyanın jandarması ABD milyarlarca dolar harcayarak oluşturduğu savunma sisteminin ve o çok güvendiği Pentagon'un yerle bir olmasının şokunu yaşıyor. Yıllardır dünya halkları üzerinde egemenlik kurmak için milyonlarca insanın ölümüne ve yıkımına yolaçan ABD emperyalizmi, İkiz kuleler ve Pentagon enkazının ağırlığı altında intikam çıgıllıkları atıyor. Sözde terörist devletlere dönük bu savaş çıgırtkanlığı gerçekte tüm ezilenleri hedefliyor.

ABD pürtelaş suçlu araken TC hükümeti en yetkili ağızlarından sadakat belirten açıklamalar yapıyor, her türlü işbirliğine hazır olduğunu bildiriyor. ABD'nin direktiflerini harfiyen yerine getirerek işçi ve emekçilerin kanını emenler, devrimci-komünistleri hücrelere kapatanlar, şimdi savaş çıgıllıkları atıyorlar, ABD'nin vereceği yeni emir ve talimatları kuyruklerini sallayarak bekliyorlar. İMF ve DB politikalarıyla ülkeyi kriz batağına sürükleyenler, acımasız savaşların şekil vereceği yeni dünya düzeni pastasından pay kapma çabası içerisindeler.

Emperyalizmin savaş çıgırtkanlığının altında yatan gerçek niyet bellidir. Asya ve Ortadoğu üzerinde hakimiyet kurmak, silah tekellerine karlı alanlar açmak ve dünya halklarını teslim almak. Savaş hazırlıkları yapılmış ve geri sayım başlamış durumda.

ABD'nin Ortadoğu ve Asya'da hakimiyet kurma çabasının diğer emperyalistler tarafından uzaktan seyredilmeyeceği su götürmez bir gerçektir. Önümüzdeki süreçte Ortadoğu üzerinde büyük emperyalist oyunların oynanacak, paylaşım kavgası daha da sertleşecektir. Bu çatışmanın faturasını her zaman olduğu gibi bölge halkları ödeyeceklerdir. Bu ise asıl teröristin emperyalizmin kendisi olduğunun emekçiler ve halklar tarafından çok daha iyi anlaşılmasını sağlayacaktır.

Cihan İnan

Derviş Londra'da rezil edildi

Bugün Londra'daki Queen Elizabeth konferans salonunda yapılan "Kapital Pazarları ve Türkiye'de Yatırım" konulu konferansa katılan bakan Derviş, iki Londra TAYAD komitesi üyesi tarafından basın ve oradaki izleyicilerin onunde rezil edildi.

İngilizce olarak "*Katiller, 66 insanımızı öldürdünüz, Bayrampasa'da bayan tutsakları diri diri yaktınız*" diyen ve Birsan Kars'ı ambulanstan indirirlerken gösteren afişi açan birinci tutsak yakını, orada bulunan MİT ve koruma görevlileri tarafından saldırıya uğradı. Katiller sürüsünün saldırısına uğrayan arkadaşımız 35 gündür açlık grevini sürdürüyor.

Bakan'ın konuşması yarıda kesilirken basın ve izleyicilerin önünde "katiller" diye bağırarak tutsak yakınına saldırılması, faşist devleti ve temsilcisini rezil etti. Tam ortalık yatıştığı anda bu kez ikinci Londra TAYAD üyesi, açtığı afişle birlikte, "*Katiller, 60 yaşındaki bir ananın kafasını yaracak kadar alçaksınız*" diye bakana doğru yöneldi. Yine MİT ve korumaların saldırısına uğrayan arkadaşımız, sözlü olarak Türkiye'deki faşizmi teşhir etmeyi sürdürdü. Aldığı darbelerle yüzü kanayan arkadaşımız oradaki basın mensuplarına yüzünü göstererek, "*Hepiniz gördünüz. Bunlar burada bunu yaparsa Türkiye'de hele hele F-tiplerinde kimbilir ne yapıyorlardır?*" diye seslendi. Bu arada konferans merkezinin dışında da yine bir grup Londra TAYAD üyesi gösteri yaparak, faşizmin temsilcilerini teşhir ettiler.

Londra TAYAD

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/**ANKARA** Tel-Fax: (0312) 230 11 80

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat:3/45 **KAYSERİ** Tel-fax:0 (352) 232 66 71

Ahi Evran Mahallesi 734. Sokak Bekir Kadı Apt.
No: 1 **KIRŞEHİR** Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 28 78

İsmet Paşa Cad. Beşiroğlu Altın Han Kat: 5
No:89 **Gebze/KOCAELİ**

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 **ANTAKYA**

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 **NİĞDE**

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık **Yurt içi** **5 000 000 TL** **Yurt dışı** **200 DM**
1 Yıllık **Yurt içi** **10 000 000 TL** **Yurt dışı** **400 DM**

Vural Uzal adına,

* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb.

93937

* DM için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb.

1002 30100 1051039

No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ekte.

*Amerikan işbirlikçileri ABD'ye
“koşulsuz destek” sunuyorlar...
Türk diplomasisi bölge halklarını hedef alan
emperyalist yıkım savaşının hizmetinde...
Türkiye savaşta ABD'nin saldırı üssü olarak kullanılacak...*

**ABD'ye ve savaşa destek
ülkemize, halkımıza ve
kardeş bölge halklarına ihanettir!**

